

CATUSSLOKI

Annotated Commentary in Tamil By
NelvAy naidhruva mADabhUshi
Sri Sowmianarayanan Swami

ABOUT THE AUTHOR

SrI SowmyanArAyanachar swami is C.A by profession. Swami joined United India Insurance in 1968 and worked there till 1998. Swami was a general manager at United India. From 1999 to 2002 swami was in deputation at GEC Housing Finance as CEO.

Swami is in his 66th thirunakshatram. Goshtipuram Sowmyannarayanachar swami is swami's maternal grand uncle. He is the maapillai of Parithipattu Vangeepuram Srinivasachar swami [aka Upplili swamy (thiru thambi of Devanarvilagam SrImad Azhagiasingar)]. Samaashrayana and Baranyasa acharyan is Kozhialam swami. Swami had his Grantha chathushtaya kalakshepam under the tutelage of Goshtipuram Vasudevachar swami.

SwAmi kindly obliged to the request of the Sri Vedantha Desika Sampradaya Sabha members and had delivered upanyasams on Swami Desikan's Srimad Rahasyatraya Saram for almost 2 years! There were more than 50 vidhyarthi who had attended and enjoyed these lectures.

SwAmi is well known as a Pramaanikar and strictly adheres to the vishesharthams taught by G.S (ramanujachar) and to the sameecheena ukthis. His eloquent explanations are always tinged with simplicity and elegance so that even very subtle and difficult concepts are made easily understandable.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ ஆளவந்தாரின்
श्री चतुःश्लोकीयम्

स्वामि निगमान्त महादेशिकनिष्ठा रहस्यरक्षक
என்ற சர்ஸ்குத வ்யாக்யானமுத் அதைத் தமுவிய தமிழ் விளக்கமுத்

by

श्रीमतां श्री रङ्गरामानुज महादेशिकानां
अङ्घिराजीवरजःकणः

நெல்வாய் நெய்வுவ மாடமூஷி சௌம்யநாராயண டாஸ:

श्रीः

स्वादयन्निह सर्वेषां त्रय्यन्तार्थं सुदुर्ग्रहम् ।
स्तोत्रयामास योगीन्द्रः तं वन्दे यामुनाह्वयम् ॥
यत्पदांभोरुह ध्यान विध्वस्ताऽशेष कल्मषः ।
वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥
नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ।
नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ॥

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः ।
श्रीमते निगमान्त महादेशिकाय नमः ।
श्रीमते रामानुजार्य महादेशिकाय नमः ।

விண்ணப்பம்

* * *

नमो रामानुजार्याय सौम्यमूर्ति सुसूनवे ।
यस्य प्रसादात् वक्ष्यामि चतुःश्लोकी स्तुतिं शुभाम् ॥

ஒரு ஸ்ரந்த்தின் ஏற்றம் மூன்று அளவுகளால் ஆராயப்படுகிறது: ஒன்று வக்து விலக்ஷயம், இரண்டு விஷய விலக்ஷயம், மூன்று ஸ்ரந்த விலக்ஷயம் । **श्री चतुःश्लोकी** என்ற ஸ்தோத்ரம், இம் மூன்றாலும் ஒப்பற்றதாக இருப்பதைக் காணலாம்.

वक्तु विलक्षयं :- இந்த ஸ்ரந்தம், 'பிதாமஹம் நாத்தமுநி விலக்ஷய ஸ்ரஸீத' என்று மறுத்தருள ஒண்ணாதபடி, ஸ்ரவானை நிர்வந்திக்கும் பெருமையுடைய ஸ்ரீமந் நாத்தமுநிகளுடைய திருப்பேரரும், ஸ்ரீ ஸ்வரபட்டாழ்வானின் திருக்குமாரருமான ஸ்ரீ ஆளவந்தார் என்று அழைக்கப்படும் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவருடைய மற்ற நூல்கள், ஆகம ஸ்ராமாண்யம், பூருஷ நிர்ண்யம், ஸித்திரயம் (ஆத்ம-இஷ்வர-ஸ்வித்திஸித்தி), ஸீதார்த் ஸஜ்ஸ்ரஹம், ஸ்தோத்ர ரத்நம் ஆகியவை. ஸ்ரீ ஸாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத் ஸித்தான்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவர் இவர். 'யதிகளுக்குள்

உயர்ந்தவனான யமுனைத் துறைவனின் திருவடிகளை ஆசிரயமாகப் பற்றிய நாம், “நீசர்தம் வாசல் பற்றி, துதிகற்று உலகில் துவளமாட்டோம்” என்று அரங்கத்தமுதனாரும்; ‘நாங்கள் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அடியோங்கள்; ஆகையால் அல்வழக்காகிற, தகாத ஒழுக்கங்களைப் போதிக்கும் பிற சாஸ்திரங்களில் படியமாட்டோம்’ என்று ஸ்வாமி தேசிகனும் நெஞ்சு நிமிர்த்தியது, இவர் நம்மை ஆளவந்தார் என்ற காரணத்தினால் அல்லவா!

விஷய விலक्षणம் :- எம்பெருமானுக்கு சமமானதும் அநுபுளமானதுமான ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபவ-செஷ்டிதங்களை ஸ்வயமாகவே உடைத்தவனான பிராட்டி, இந்த ஸ்ரந்தின் விஷயமானதால், ப்ரபுதிக்கு ஸ்ரவாஃமான பூரூபகார ப்ரபுதி பூலும் அமைந்துள்ளது, இந்த ஸ்ரி சது:ஸலூகி !

ஸ்ரந்த விலक्षणம் :- நம் ஸ்ரவாரியர்களால் ஸ்ஸகூர ஸலூகரூபமாக ஸாபிக்கப்பட்ட ஸ்தூத்ரங்களில் ஡ுதன்மையானது இக்ஸ்ரந்த் | வே-வேதாந்தங்கள், பரமபூரூபத்தை நிர்ணயிக்க, ஃககாரணத்தையும் ஸ்ரி- பதித்வத்தையும் ஡்ரதான லக்ஷணங்களாகக் கூறுகின்றன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரின் ஡ற்றூரு ஸ்தூத்ரமானதும், உயர்வின் ப்ெருமையினால் ப்ொதுப் ப்ெயரையே தனிப்பெயராகக் கூண்டதுமான ஸ்தூத்ரரத்நத்தில், “஡ிகவும் அ஡ி஡த்஡ாயும் அநூரூப஡ாயு஡ள்ள ஸஃஃ஡ி஡ி஡ான ப்ிராட்டியூூ கூடியிருப்பதால் ஏற்பட்ட ஸ்ரி஡ந்நாராயணின் ஸர்வாபிகத்வ்’ பரக்கப் ப்ெசப்பட்டதல்லவா; ஸ்ரி சது:ஸலூகி, இந்த ஸ்தூத்ர ரத்நத்துக்கு ஡ர்஡் பூன்றதாக அமைந்துள்ளது.

஡஡வானூடைய ஸர்வ ஸூஷித்வ், நிர்வபிக நிர்வாஃ஡஡ி஡ா, ஡ல ப்ரடத்வ், ப்ராய்த்வ் ஆகிற நான்கு அங்கங்கள். ஡ஃஃஸூத்ரத்தில், நான்கு அப்யாயங்களாலே ஡ுறையே ஸூல்லப்பட்டது பூலவே, அவ்

- உறுத்திச் சொல்லவேண்டிய நம் புகத்தை 'கீழ்க் கோடிட்ட நேர் எழுத்திலும்' குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இதை அநுஸந்தித்து, दिव्य दम्पतिकளின் கட்டாகத்தைப் பெற்று உய்யுமாறு सविनयं प्रार्थிக்கிறேன்.

மும்பயீ
01-01-2008

श्रीमतां रङ्गरामानुज महादेशिकानां
अङ्घ्रिराजीवरजःकणः

நெல்வாய் நெய்யு மாடமூசி சௌமயநாராயண டாச:

श्रीः

श्री चतुःश्लोकी

* * * * *

श्रीमद्यामुनमुनये नमः
श्रीमते रामानुजाय नमः

* * * * *

कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्यासनं वाहनं
वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।
ब्रह्मेशादि सुरव्रजः सदयितः त्वद्दास दासीगणः
श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ब्रूमः कथं त्वां वयम् ॥ (1)

अन्वयः - (हे) भगवति! पुरुषोत्तमः ते कान्तः, फणिपतिः (ते) शय्यासनं, वेदात्मा विहगेश्वरः (ते) वाहनं, जगन्मोहिनी माया (ते) यवनिका, ब्रह्मेशादि सुरव्रजः सदयितः त्वद्दास दासीगणः, ते नाम च श्रीरित्येव, त्वां वयं कथं ब्रूमः !

பதவுரை :

- (हे) भगवति - ஷாட் குப்யம் நிறைந்தவளே;
 पुरुषोत्तमः - புருஷர்களில் உயர்ந்தவனானவன்;
 ते कान्तः - உனக்குப் ப்ரியமான-தகுந்த கணவனாகிறான்;
 फणिपतिः - ஸர்ப்ப ராஜனான திருவனந்தாழ்வான்;
 (ते) शय्यासनं - உனக்கு படுக்கையும் இருக்கையுமாகிறான்;
 वेदात्मा विहगेश्वरः - வேதமே வடிவான புள்ளரையன் (பெரிய திருவடி);
 (ते) वाहनं (आसनं च) - உனக்கு வாஹனமும் இருக்கையும் ஆகிறான்;
 जगन्मोहिनी माया - உலகிலுள்ள ஜீவர்களுக்கு விபரீத ஜ்ஞான த்தை விளைவிக்கும் ஆச்சர்யமான மூலப்ரக்ருதியோ,
 (ते) यवनिका - உனக்கு சேஷமாயிருக்கும் திரையாகும்;
 ब्रह्मेशादि - பிரமன், சிவன் முதலான
 सुरव्रजः - தேவர்குழாம்;
 सदयितः - தந்தம் மனைவிகளோடு சேர்ந்தே;
 त्वदास दासीगणः - உனக்கு தாஸ-தாஸிகளின் கூட்டமாக ஆகிறார்கள்;
 ते नाम च श्रीरित्येव - உன்னுடைய திருநாமமோ 'ஶ்ரீ' என்ப-தேயாம்;
 त्वां वयं - (இப்படிப்பட்ட பெருமைகளையுடைய) உன்னை, (சிறுமதி படைத்த) நாங்கள்;
 कथं ब्रूमः ! - எவ்வாறு தெளிய உரைப்போம் !

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமான்ட் மஹாடேஸிகாய நம: |

ஸ்ரீ ரஹஸ்யரக்ஷீயில் சது:ஸ்லோகீ அடிகார:

ஸ்வஸோஸாஸோஸார்தோ நிரவடிக நிர்பாடமஹிமா

ஃலானா டாடா ய: ஃலமஃபி ச ஃராரீரகமித: |

ஸ்ரீயம் தத்சடீரீரீ தடுஃஸடன த்ராஸஸமநீ

அஃபிஸ்டீரீதி ஃஸ்தூயா ஃவிரதமதி: யாமுநமுநி: ||*

அத்ர ஃமந்வய-அவிரோட-ஸாடன-ஃல விஸய ஃராரீரக சதுரடூயாடீ
ஸமடிகாதஸ்ய ஃகவத: ஃர்வஃரகார அஃமித அநூரூஃ ஃஹ (டர்மசாரிணீ)

ஃகவாண் ஃல்லா வஸ்தூக்களாக்காட்டிலும் மேஃஃபட்டவண்
ஃன்படத, ஃராரீரக ஃாஸ்த்ரத்தின் நான்கு அடூயாடங்கள், முறையே -
1) ஃகவானூக்கு ஃஸஃஃதமான ஃல்லா வஸ்தூக்களும் அவனுடைய

* ய: -ஃந்த ஃகவாண், ஃவஸோஸ அஸோஸார்த: -ஃல்லா வஸ்தூக்களையும்
தனக்கு ஃஸஷூபூதங்களாக உடையவனாகவும், நிரவடிகநிர்பாட
மஹிமா -ஃல்லையில்லாததும் ஓருவித விரோதமில்லாததுமான
மஹிமையை உடையவனாகவும், ஃலானா டாடா -ஃலங்களே
யெல்லாம் காரூடுஃஃபவனாகவும், ஃலமஃபி ச -ஃரயோஜனமாக
வும், ஃராரீரகமித: -ஃராரீரக ஃாஸ்த்ரத்தில் ஃசால்லஃஃபட்டவனோ
தத்சடீரீரீ - அவனுக்கு ஃமமானமானவளும், தடுஃஸடனத்ராஸஸமநீ
-அவனை உஃஃாஸிக்க முனைவதில் உண்டான ஃயத்ததைஃ
ஃாக்கடிஃஃபவளமான, ஃரீயம் -லக்ஷமியை, அவிரத மதி: யாமுந
முநி: -ஃபாய்யில்லாத ஃத்தியுடைய ஃரீ ஆளவந்தார, ஃஸ்தூயா
அஃபிஸ்டீரீதி - ஓந்த சதுஸ்ச்லோகியினால் ஃஸ்தூதிக்கிறார்.

धर्मिणी विशिष्टतयाऽपि सर्वाधिकत्वं कश्चिः श्रियः इत्युक्त कैमुतिक-
न्याय / काकुर्गर्भया चतुश्श्लोक्या प्रकाशयन्, प्रथमं श्रियः प्रति
पिपादयिषितानां विभूतिद्वय शेषित्वादीनां स्थापकमाह कान्तस्त इति ।

பர்யோஜனத்திற்காகவே இருக்கின்றன; 2) இந்த விஷயத்தை
மற்ற மதத்தினர் யுத்திகளினால் எதிர்க்கமுடியாது; 3) ஫லத்தைக்
கொடுப்பவன் அவனே; 4) ஫லமும் அவனே என்று - விளக்கு
கின்றன. இதே ஆகாரங்களைத் தானும் கொண்டவளாயும், ப்ரிய
மானவளாயும் தகுந்தவளாயும் இருக்கும் அவருடைய பத்னி
யான **லக்ஷ்மீ**, அவனுடன் சேர்ந்திருப்பதினாலும் அவனுக்குப்
பெருமை, என்பது "க: ச்ரிச்ரிய:" என்ற ஸ்தோத்ரல் ஶலாகத்தில்
சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சிறப்புகள் **லக்ஷ்மீ**க்கும் உண்டு
என்பதை, இதை ஒட்டிய கைமுதிக-காகு ந்யாயங்களால்**, இந்த
தது::ஶலாகி ஶ்ந்த்தில் நான்கு ஶலாகங்களில் ஶ்ரீ ஆளவந்தார்
விளக்குகிறார்.

முதல் ஶலாகத்தில், ந்த்ய-லீலா விஶ்ரீதிகளிலுள்ள எல்லா
வஸ்துக்களுக்கும், ஶ்ரீவானுடன் சேர்ந்து பிராட்டியும் ஶ்வத: ஶேஷி
என்பதையும்; (அவள் தானே இசைந்து / விரும்பி எம்பெருமா
னுக்கு ஶேஷமாகிறாள் என்பவைகளையும்) ஶ்ரீபிக்கிறார்.

** 'சிறிய வஸ்துவுக்கே இப்படியென்றால், பெரிய வஸ்துவைப்
பற்றிக் கேட்பானேன்' என்றவாறு சொல்வது கைமுதிக ந்யாயம்.

எதிர்மறையாகச்சொல்லி, ஒரு பொருளின் அர்த்தத்தை உறுதி
யாக்குவது காகு ந்யாயம் .

कान्तः - प्रियः, अनुरूप पतिः इत्यर्थः ।

ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை, 'முதல் ஶ்லோகத்தில். பிராட்டி யினுடைய நாராயண சம்பந்த நிபந்தனமான பரத்வம், ப்ரதிபாதிக்கப்படு கிறது' என்கிறார்,

விளக்கம்: கान्तः - प्रियमानவன்; अनुरूपமான கணவன் என்று பொருள். பிராட்டியை எம்பெருமான் சம்பந்தத்தாலும், இவனைப் பிராட்டி சம்பந்தத்தாலும் நிரூபிப்பது வழக்கு¹. ('ராமானுஜ் லக்ஷணபூர்வஜ்' ச' என்கிறார் வாழ்மீகி) இங்கு 'மர்தி' என்னாமல், ப்ரமாணப்படி² 'கான்த:' என்கிறார்,

1. -यतोऽहं आश्रयश्चास्याः मूर्तिर्मम तदात्मिका - (ஸாத். ஸம்) -
எதனால் நான் அவளுக்கு ஆச்ரயமோ அதே காரணத்தினால்
என் உருவும் அவளை ஆத்மாவாகக்கொண்டது.
-कःश्रीःप्रियः - (ஸ். ரத். 12) 'திருவுக்கும் திருவாகியவன் யார்?'
-प्रियः प्रियं - (ஸ். ரத். 45) 'திருவுக்கும் திருவாகிய';
-திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா (பெரிய திரு 7-7-1);
-என் திருமகள்சேர் மார்வனே என்னும் -(திருவாய் 7-2-9)
2. -तुल्यशील वयोवृत्तां तुल्य अभिजन लक्षणाम् । राघवोऽर्हति वैदेहीं
तं चयं असितेक्षणा - (ராமா 5-16-5) -'ஓரே விதமான குணம், வயது,
நடத்தை, குலம், லக்ஷணங்கள் கொண்ட வைதேஹிக்கு,
ராகவனே தகுந்தவன்; கருத்த கண்களையுடைய இவளும்,
அவருக்கே தகுந்தவள்'.
-भगवन्नारायण अभिमत अनुरूप स्वरूप रूप गुण विभव ऐश्वर्य
शीलादि अनवधिकातिशय असङ्ख्येय कल्याण गुणगणां - (ச. கத்)
'பகவானான நாராயணனுக்கு இஷ்டமாகவும் தகுந்ததாகவும்
உள்ள ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐச்வரியம், சீலம்

ते - सर्वमङ्गलास्पदत्वेन प्रमाणसिद्धायाः। एतत् पदद्वय अभिप्रेतं व्यञ्जितं गद्ये - देवदेव दिव्यमहिषीं इति। द्वाविमौ पुरुषौ लोके इत्यादिभिः स्वेनैव निरुक्तेन परत्व व्यञ्जकेन समाख्या विशेषेण लक्ष्मीकान्तं विशिनष्टि पुरुषोत्तम इति। अत्र पञ्चम्यादि विभक्तित्रयेऽपि समासः शब्दवित्संमतः ।

ते - எல்லாவித மங்களங்களுக்கும் காரணமானவள் என சிறந்த ப்ரமாணங்கள் போற்றும், அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய.

காந்த்:, தே, என இரு பதங்களால் சொன்னதை, ஶரணாபிதி கடித்தில் 'தேதேவ திவ்யமஶிஸீ' என்றார், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

புருஸுத்தம: - ஢கவானுக்கு அனேகம் பெயர்களிருக்க, புருஸுத்தமன் என்றது, ஶீதீயில் 'தூவிமூ புருஸு லுக்' ³ என்று துாடங்கி அவனாலேயே சிறப்பிக்கப்பட்டதும், அவனுடைய பரத்வத்தை வெளியிடுவதுமான விஸுஷத்தைக் குறிக்கிறது. இச் சொல்லை, 7.6.5-ம் வேற்றுமைஉருபுகுண்ட விஶ்ர஢மாகப் பிரித்து

முதலான எல்லையற்ற மேன்மையுடையவளும், கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களையுடையவளும்.'

-ஸ்ரீ வல்ல஢ - (ச. கத்) 'பெரிய பிராட்டிக்கு ப்ரியமானவனே'

-஢ுஒ உபுதூதா கெலிசூலகித ஢கவதூஷ்வரூப்ய அநு஢ாபா -

(ஸ்ரீகுண.4) 'பகவானின் விஸ்வரூப அநுபவத்தையும் தன் ஢ுாகார஢்ப விளையாட்டாலே கையளவாக ஆக்குபவளும்'

-உனக்கேற்கும் குாலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயு - (திருவாய்-10-10-6)

-பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு - (திருநெடுந்-18)

3.-தூவிமூ புருஸு லுக் ஶரஸூாசுர ஂவ ச । ஶரஸஸூாணி ஢ூதானி

கூதஸூுஶசுர உச்யதே ।। உத்தம: புருஸஸ்த்வந்ய : பர஢ாத்஢ேதி உதா஢ுத:

अनेन हिरण्यगर्भादीनां अपि भगवदपेक्षया अधमत्वं व्यञ्जनात्
तत्पत्नीभ्यः पुरुषोत्तम पत्न्या उत्तमत्वं सूचितम् । अवतारेऽपि ह्यसौ
नारीणामुत्तमा इत्युच्यते । एवं अस्याः पति-

- 'புருஷேஷு உத்தம: - புருஷார்களில் உத்தமன், புருஷாणा (மய்ய) உத்தம:
- புருஷார்களுக்கு நடுவில் உத்தமன், 'புருஷேஷ்யு உத்தம: - புருஷார்களைவிட உத்தமன்; என, ஒன்றைவிட ஒன்று அதிகப் பெருமை மிக்கதாக அமைந்திருப்பதை ஶாஸ்த்ரீ அறிந்தவர் ரஸிப்பர்.

இப்படி, ஶ்ரீமாத் பார்ச்சில் நான்முகன் முதலாய எல்லாத் தேவர்களுடைய கீழ்ப்பட்ட நிலையைக் குறித்ததால், அவர்களின் மனைவிகளைவிட, புருஷோத்தமனின் மனைவியான பிராட்டிக்குள்ள உத்தமத்தன்மையும் வெளிப்படுகிறது. அவதார டசீயிலும் அவள் உயர்ந்தவளே.⁴ ஆக, கணவனின்

यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्ति अव्यय ईश्वरः ॥ यस्मात् क्षरं अतीतः
अहं अक्षरादपि चोत्तमः । अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः

॥ க்ஷரன், அக்ஷரன் என உலகில் புருஷர்கள் இருவர்.
எல்லா பூதங்களும் க்ஷரனாகும். கூடஸ்தனான முக்தாத்மா அக்ஷரனாகும். எவன் மூவுலகங்களிலும் நுழைந்து அவற்றை தரித்து, குறைவற்றவனாக, நியமிப்பவனாக, பரமாத்மா என அழைக்கப்பட்டு விளங்குகிறானோ அந்த புருஷோத்தமன் மற்ற புருஷர்களைவிட வேறுபட்டவன். நான், ஜ்ஞானத்தில் ஏற்றக் குறைவுகள் உள்ள க்ஷரனை அதிக்ரமித்து, ஏற்றக்குறைவுகள் அற்ற முக்தனைவிட மேலானவனாய், ச்ருதி-ஸ்ம்ருதியில் புருஷோத்தமன் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.'

4. -நாரீणां उत्तमा वधू: (ராமா 1-1-27) 'பெண்களிலே மிகமிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவள்'

संबन्धेन प्रकर्ष उक्तः । अथ पत्युरिव विभूतिसंबन्धेनापि प्रकर्ष वदन्,
नित्यसूरि परिवृढानामपि एतदुपकरणत्वं उदाहरति फणिपतिः
शय्येति ।

சேர்க்கையால் இங்கு பிராட்டிக்கு உயர்வு குறிக்கப்படுகிறது.

இங்கு ஸ்ரீ நாயனாராச்சான் பிள்ளை (ஆச்சான்), "புருஷ: என்று அசித்தூக்களைவிட வேறுபட்ட பக்தரையும், உத்புருஷ: என்று பக்தரைவிட வேறுபட்ட முக்தரையும், உதர: புருஷ: என்று முக்தரிலும் வேறுபட்ட நியதரையும் சொல்லி, இவர்கள் எல்லோரையும்விட வேறுபட்டவனான ஈஸ்வரனை உதம: புருஷ: என்றது. ஹேமூலமான அசித்தும், ஹேசஹிதரான பக்தரும், ஹேரஹிதரான முக்தரும், ஹேய ப்ராஹவரான நியதரும் ஹேயனிவர்தகனுக்கு சதூசர் அன்றிஹே!" "காந்த: , தை, புருஷுதம: என்ற மூன்று பதங்களுடன், ஶலுக்கத்தின் 4-ம் பாடத்திலுள்ள 'ஶ' என்பதைச் சேர்த்து, பல யுஜனீகளாக, 'தை காந்த: புருஷுதம ஶ' (ஷனு-தானே என்ற வ்யுத்புதிபின்படி, அளவின்றிக் கொடுப்பவர்களில் முதன்மை யானவன் எனப் பேர் பெற்றவன் உனக்கு காந்தன்); தை காந்த ஶ புருஷுதம: (உனக்கு காந்தனான பின்பிஹே அவன் புருஷுதமன் ஆனான்; வேதாந்தங்கள் இவனை பரததவ் என்று நிர்ணயித்ததே உன்னுடைய பாடசிஹ்நங்களை அவன் மார்பிலே கண்ட பின்பிஹே); தை ஶ காந்த: புருஷுதம: ('உனக்கேற்கும்' என்று இவள்தான் லுக்கமர்தாவையிஹே மம மர்தா என்று வரிப்பது)" என்கிறார்.

ஸ்ரீகளுக்கு புருஷனே சிறந்த பூஷணமாகையாலே முதலில் புருஷுதமனைச் சொல்லி, மேலே கணவனுக்குப்போலவே, இவளுக்கும் உமயவிபூதி பேரில் இருக்கும் சர்வாடிகதவத்ததைச்

अत्र फणिपतिशब्देन सुरभि सुकुमार शीतल विशाल
उन्नतत्वादि रूपाः पर्यङ्कगुणा व्यज्यन्ते । तत्रभावञ्च -

சொல்லவேண்டி.⁵ முதலில் நியத்யசூரிகளில் மிகவும் உயர்ந்தவர் களும் கூட இவளுக்கு கைட்கரீய் செய்யக் கடமைப்பட்டமையை உதாஹரிக்கிறார், (இருவர் அதிகாரியானால் ஈரரசுபட்டு உலகம் கெடுமே என்ற பயத்தைப்போக்க, “அவனுக்கு ஒருமித்த கருத்து டைய மனைவி” என்று சொல்கிறார் - உத்தமூர் ஸ்வாமி.)

फणिपतिः शय्यासनं - फणिपतिः என்றதால் पर्यङ्कத்தின் विशेष गुणங்களான ‘மணம், மென்மை, தண்மை, அகன்ற தன்மை, மேன்மை மற்றும் வெண்மை, தூய்மை,’ இவை குறிக்கப்படுகிறது. சேஷனின் பெருமை, பல ப்ரமாணங்களிலும், स्तोत्ररत्नத்திலும்⁶ பேசப்பட்டது.

5. -अकारेणोच्यते विष्णुः सर्व लोकेश्वरो हरिः । उद्धृता विष्णुना
लक्ष्मीः उकारेणोच्यते सदा । मकारस्तु तयोर्दासः इति प्रणवलक्षणम्-
‘எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈச்வரனும், ஹரி-விஷ்ணு எனப்படுப வளான எம்பெருமான் ‘அ’காரத்தினலும், விஷ்ணுவினால் மார்பில் எப்போதும் தரிக்கப்பட்டவளான லக்ஷ்மீ, ‘உ’ காரத்தி னாலும், அவர்களுக்கு தாலான ஜீவன் ‘ம’காரத்தினாலும் சொல்லப்படுகிறான் என்பதே ப்ரணவ லக்ஷணம்.’
-भवास्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते । अहं सर्वं करिष्यामि
जाग्रतस्स्वपतश्च ते ॥ (ரா.2-31-25) -‘நீர் வைதேஹியுடன் மலைத் தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர். அடியேன் நீர் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்’

6. -कल्पान्ते यस्य वक्त्रेभ्यः विषानलशिखोज्वलः । सङ्कर्षणात्मको

कल्पान्ते यस्य वक्त्रेभ्यो विषानलशिखोज्ज्वलः । सङ्कर्षणात्मको रुद्रो
निष्क्रम्याति जगत्रयम् । स बिभ्रच्छेखरीभूतं अशेषं क्षितिमण्डलम् ।
आस्ते पातालमूलस्थः शेषोऽशेषसुरार्चितः । तस्य वीर्यं प्रभावं च
स्वरूपं रूपमेव च । न हि वर्णयितुं शक्यं ज्ञातुं वा त्रिदशैरपि ॥
इत्यादिषु प्रसिद्धः । स्तोत्रे च तया सहासीनं अनन्तभोगिनी इत्यादौ ।

இங்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, “பிராட்டி அபிமதைமட்டு
மின்றி, அநுரூபையுமாயிருப்பதால், भगवानுக்கான படுக்கை இவளு
க்கும் ப்ராப்த் ; आत्मवस्तुவுக்கு ஒரு मिथுனशेषத்வ், परमपुरुषार्थ
ஆகையாலே” என்கிறார். ‘निरतिशयभोग्यमान भगवदनुभवத்துக்கு
परिवाहरुपமாக वायारपु पुकमुकैக்கீடாக பலவாய்த் தலைகளை
உடையனாய், शेषवृत्तिपरराण अशेषர்க்கும் उपमान भूमियாய், लब्ध
स्वरूपेणாய் இருக்கும் திருவனந்தாழ்வான்” என்கிறார் ஆச்சான்.

रुद्रः निष्क्रम्याति जगत्रयम् ॥ स बिभ्रच्छेकरीभूतं अशेषं क्षिति
मण्डलम् । आस्ते पातालमूलस्थः शेषोऽशेषसुरार्चितः ॥ तस्य वीर्यं
प्रभावञ्च स्वरूपं रूपमेव च । नहि वर्णयितुं शक्यं ज्ञातुं वा त्रिदशैः
अपि । (वि.पु. 2-5-21,22,23) -'கல்பத்தின் முடிவில் எவன்வாய்களிலி
ருந்து விஷத்தீயின் ஜ்வாலைகளினால் ப்ரகாசிக்கும் ஸங்கர்
ஷண ரூபனான ருத்ரன் வெளிக்கிளம்பி மூவுலகங்களையும்
விழுங்குகின்றானோ; அந்த சேஷன், எல்லாப் பூமிமண்டலத்
தையும் கொண்டையைப்போல் சுமந்தவனாய், எல்லாதேவர்க
ளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவனாய்,பாதாளத்தினடியிலிருக்கிறான்.
அவனுடைய வீர்ய-ப்ரபாவ-ஸ்வரூப-ரூபமும் தேவர்களாலும்
கூட அறிவதற்கும், வர்ணிப்பதற்கும் முடியாது.
-तया सहासीनं अनन्तभोगिनि - (ஸ்தோ. ர 39) ‘பிராட்டியுடன்கூட
நாகபர்யீஜத்தில் அமரும்’

आसनशब्द इह काकाक्षि न्यायात् उभयतो योज्यः। उक्तं हि आद्ये पुराणे तन्नामसहस्रे -भोगप्रिया भोगवती भोगीन्द्र शयनासना इति; अजिता कर्षणी नीतिर्गुरुडा गरुडासना इति च । वहेयं यज्ञं प्रविशेयं वेदान् इति सौपर्णश्रुति विवक्षितं वेदाभिमानिदेवता अधिष्ठातृत्वं अभिप्रेति आह -वेदात्मा विहगेश्वर इति। वेद अधिष्ठातृतया वेदानां आत्मा; यद्वा, तद्विशिष्टत्वेन तत्समा -नाधिकरणतया वेद आत्मा यस्येति विग्रहः।

आसनं - गरुडனை பிராட்டிக்கும் ஆசனமாகப் ப்ரமாணங் கள் சொல்கின்றன⁷ ஆக, காக்கிஷி ந்யாயப்படி, ஃபணிபதி- விஃகேஷ்வரன் இருவருக்கும் இப்பஃபத் ப்ொதுவானது.

वेदात्मा विहगेश्वरः - 'वहेयं यज्ञं प्रविशेयं वेदान्' என்று विहगेश्वरसंहितैयिன்படி, गरुडன், वेदத்துக்கு अधिष्ठानदेवतैयாவார். இதனால் 'वेदानां आत्मा' என்றோ, அல்லது वेदத்தோடு கூடியிருப்பதால் सामानाधिकरण्यமாக 'वेदः आत्मा यस्य, सः' என்னலாம்.⁸

7. भोगप्रिया भोगवती भोगीन्द्र शयनासना ; अजिता कर्षणीनीतिः

गरुडा गरुडासना - (ल.स.व.१२०, १००)

8. -सुपर्णाऽसि गरुत्मान् त्रिवृत्ते शिरः, गायत्रं चक्षुः, स्तोम आत्मा, साम ते तनूः, वामदेव्यं, बृहद्रथन्तरे पक्षौ, यज्ञा यज्ञियं पुच्छं, छन्दांसि अङ्गानि, धिष्ण्याः शफाः, यजूषि नाम - (ऋ. 4-1-42) -नेत्रं गायत्रमूचे त्रिवृदिति च शिरो नामधेयं यजूषि, छन्दांस्यङ्गानि धिष्ण्यात्मभिरजनि शफैर्विग्रहो वामदव्यम्। यस्य स्तोमात्मनोऽसौ बृहदितर गरुतादृशाम्नायपुच्छः, स्वाच्छन्द्यं नः प्रसूतां श्रुतिशत शिखर अभिष्टुतात्मा गरुत्मान् - (क. ५ प. ३)

सुपर्णोऽसि गरुत्मान् इत्यादिषु अपि अस्य वेदात्मत्वं ग्राह्यम् । एवं सर्ववेदाभिमानतया सर्वज्ञत्वमपि अस्य सूच्यते । बलादि गुणजातमपि अमृत-हरणादिषु प्रसिद्धम् ।

यद्यपि विहगेश्वरशब्दः सत्यः सुपर्णो गरुडस्ताक्षर्यस्तु विहगेश्वरः इति सात्वदादिषु प्राणादिपञ्चक अधिपतित्वेन अवस्थि- तस्य गरुडस्य व्यूहविशेषं अभिधत्ते, तथापि अत्र विशेषक अभावात् गरुत्मन्मात्र विषयः । फणिपति-विहगेश्वरयोः उपादानं इहमिथो विरुद्धजातीयैरपि

இதனால் गरுடனின் சர்வஜ்ஞத்வமும் சூசிப்பிக்கப்பட்டது; அமृतஹரண வृत्तान्तத்தின் மூலம் இவருடைய பலம், குணம் ஆகியவை அறிய லாம். ப்ராணபஞ்சக்மான ப்ராண-அபான-வ்யான-உதான-சமான்ங்களுக்கு முறையே அடிபதியான, சத்ய:-சுபர்ண:-गरुड:-ताक्षर्य:-विहगेश्वर: என்ற வ்யூஹவிசேஷமாக, இவரை சாத்வதசंहிதௌ கூறினாலும், இங்கு அவ்வாறு பிரிக்காததால் गरुடனைத்தான் குறிக்கும்.

‘ஓடும் புள்ளேறி’ என்று நிய விஹூதியோடு நில்லாமல், நாபாஷவிமோசனம் போன்று லீலாவிஹூதியிலும் ஆசிரிதரக்ஷணத்துக்கும், ததிரோடி நிரசனத்துக்கும் அநுகூலனாம்படி இருக்கும் பெரிய திருவடி..... என்றும்; ‘வேதாட்மா வாகனம் என்கையாலே, தங்கள் (தாமஸ)குணங்களுக்கேற்ற வாகனங்களையுடைய அடிம தேவதா ஹாயீகளில் பிராட்டிக்குண்டான உத்கர்ஷம் தோற்றிற்று”; ‘புட்கொடி யாய்! தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே! திருமாலே!’ என்று சர்வாடிகத்வ லக்ஷணங்கள் மூன்றையும், பரகாலன் சேர்த்துப்பாடியது போல், இங்கும் (विहगेश्वर:-फणिपति:-कान्तः पुरुषोत्तमः என்று) அநுபவிக்கிறார்” என்கிறார் ஆச்சான்.

फणिपति - विहगेश्वरன் இருவரையும் ஒன்றாக எடுத்த தால், ‘ஐாதியால் ஒருவர்க்கு ஒருவர் விரோடியாயினும், சேவன-

अविरोधेन युगपत् सेव्यत्वं सूच- यति । कैमुत्यात् अन्येषां नित्यानां
मुक्तानामपि एतत्परि- जन-परिच्छद भावेन अवस्थानं ख्याप्यते,
तेषामपि एतदाज्ञा- करत्वमुक्तं श्रीवैकुण्ठगद्ये शेष-शेषाशनादि
सर्वपरिजनं इत्यादिना । एवं सर्वस्याऽपि नित्यविभूतेः तच्छेषत्वं
तात्पर्यतः प्रदर्शितम् ।

கேட்கரியங்களைச் செய்வதில் சேர்ந்திருப்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்
ளது. மேலும், இவர்களைச் சொன்னதால், கைமுதிக ந்யாயப்படி,
மற்ற நிய-முதர்களும் பரிஜன-பரிச்சதங்களாகி, பிராட்டியின்
உத்தரவின்படி நடப்பது குறிக்கிறது⁹. இப்படியால் நியவிமூதிக
ளெல்லாம் பிராட்டிக்கு ஶேமூதீ என்பது தாத்பரியத்தால் கிடைக்கிறது.

‘अभिमतैयानां படுக்கையில் அணைக்கப் ப்ரூப்தமாய்
இருக்கும்; ஏகாஸநத்திற்கொண்டு இருக்க யோగ்யைன்றிக்கேயாய்த்து
இருப்பது¹⁰, இவள் அநுகூலரூபையிருக்கையாலே, இவனுக்கான
आसनम्-वाहनम् இவளுக்கும் ப்ரூப்தம்’, என்கிறார் பெரிய
வாச்சான் பிள்ளை. “குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்
மகளும் திருவும் நிழல்போல்வனர்’ என்றதுபோல் மூமி-நீலீ
களும் இவளுக்கு ஶேமூதீகள்” என்கிறார் ஆச்சான்.

9. -शेष शेषाशनादि सर्वं परिजनं -(வைகத்)

10. -वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते विष्णुः

अचिन्त्यात्मा भक्तैः भागवतैः सह ॥ 'மேலான உலகமான

வைகுண்டத்தில், ஜகத்பதியும், எண்ணவொண்ணா ஸ்வரூபம்

உடையவருமான விஷ்ணு, பக்த-பாகவதர்களுக்கு ஸ்ரீதேவி

யுடன்கூட இருக்கிறார்.’

अथ लीलाविभूतौ अचिदंशस्य प्रथमं तच्छेषतामाह यवनिका
 माया जगन्मोहिनीति। अद्य यवनिका शब्द अभिप्रेतं गद्ये भगवत्स्वरूप
 तिरोधानकरीं इति विवृतम् । एतत् ग्रन्थद्वय तात्पर्येण दिव्यदंपत्योः
 अनाश्रित अपेक्षया त्रिगुण तिरस्करण्या तिरोधेयत्वं फलितम् । माया
 शब्दोऽयं मायां तु प्रकृतिं विद्यात् इति प्रकृति विषयतया श्वेताश्वतरैः
 अधीतः । स च विचित्र सृष्ट्युपकरणतया प्रकृतेः आश्चर्यमयत्वं
 व्यञ्जयति । जगन्मोहिनीत्यनेन जीवपरमात्मादिषु विपरीत धीहेतुत्वं
 शब्दादिगुण परिणति शबलित स्वविषय भोग्यता बुद्धिजनकत्वं च
 विवक्षितम् ।

மேலே, லீலாவிபூதிசேஷதையைச் சொல்வதற்காக முதலில்,
 காரணமான மூலபுருஷியை கூறுகிறார்:

यवनिका माया जगन्मोहिनी - यवनिका என்று இங்கும்,
 'भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीं' என गद्यத்திலும், அவனுடைய दिव्यात्म
 स्वरूपத்தையும் दिव्यमङ्गलविग्रहத்தையும், **आश्रितரல்லா தார்க்கு**
 மறைக்கும் திரைபோன்ற புகுதியின் தன்மை சொல்லப் பட்டது¹¹.
 माया என்பதால், विचित्रமான பலபடைப்புகளில் भगवानுக்கு
 உதவியாயிருக்கும் புகுதியின் आश्चर्यमयत्वமும் குறிக்கப்பட்டது.
 जगन्मोहिनी என்பதால், 'जीव-परमात्मा' விஷயங்களில் தவறான
 புத்தி உண்டாவதும், शब्दं முதலிய குணத்தோடு சேர்ந்த தன்
 शरीरादிகளில் ஈடுபாடு உண்டாக்குவதுமான தன்மை சொல்கிறது.

11. मायां तु प्रकृतिं विद्यात् मायिनं तु महेश्वरम् - (ச்வேதா. 4-10) -
 'ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணமாகையால் ப்ரக்ருதியை மாயா என்றும்,
 மாயையை தூண்டுபவன் மஹேஸ்வரனென்றும்றிக.'

ईदृश प्रकृतिमोहितानां कर्मवश्यानां सर्वेषामपि विष्णुपत्नी

இங்கு ஆச்சான்- 'பரமாत्म-புர்த்யகாत्म-ஸ்வவிஷயமாக அந்யதாஜ்ஞாந-விபரீத ஜ்ஞாநங்களைப் பிறப்பித்து, அத்தாலே ஜகத்தை மோஹிப் பிக்கையாலே ஜகந்மோहिनी என்கிறார். இங்கு, 'நிஹில ஹேயபுர்த்யநீக கல்யாண குணவிசிஷ்டனான புருஷோத்தமனை நிர்விஷேஷ சிந்நாத்ர வஸ்து என்று மாயாവാடம் சொல்லுதல்; சித்-அசித்-இஸ்வரர்கள் மூன்றும் ஁கத்ரவ்ய புரிணாமங்களென்று ஡ேதா஡ேதம் சொல்லுதல்; கர்மானுஷ்டாநத் துக்கு சேதநனுண்டாகில், ஑லபுர்தாநத்துக்கு கர்ம(முண்டாகில், இஸ்வரன் ஁தற்கு? என்னல்.' இவை **பரமாत्म** விஷயபுத்தியாகும். 'தேஹுமே ஆத்மா; அந்யஷேஷன்; ஑்வதந்நன்' என்னல், **புர்த்யகாत्म** விஷய புத்தியாகும். 'ஷப்தாதி ஡ோக்யத்வபுத்தி பிறப்பிக்கை' **ஸ்வவிஷய** விபுரிதிபுதி யாகும். இவை மூன்றையும் ஑்ரீ஡ாப்யகாரன், '஡கவத்ஸ்வரூப திரோதாந கரீ, விபரீதஜ்ஞாநஜநநீ, ஑்வவிஷயாஸாஷ ச ஡ோக்யபுத்தேர்ஜநநீ' என்றார்"

மேலே, ஡ோஹிக்கப்பட்ட கர்மவஸ்யங்களுள் '஁யர்ந்தோ'ரான (!) ஡்஡்மா-இஷன் இந்திரன் முதலாத் தேவர்குழாமைல்லாம் இவ ளுக்கு ஑ேஷமாவுதைச்சொல்லி, கைமுதிக்கந்யாஸ்ப்படி 'மற்றவர்களைப்

-इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते - (புருஹ 4-5-19) 'பெரிய ஐச்வார்ய முடையதால் இந்திரன் ஁னப்படு஡்பரமாத்த்மா, ப்ரக்ருதியாகிற மாயையினால் பல ஁ருவில் ஑ஞ்சரிக்கிறான்.

-दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ (கீதை 7-14) -'தேவனான என்னால் ஁ண்டாக்கப் பட்டதும், முக்குணங்களையுடையதுமான ஁ன் மாயை, தாண்ட அரிதானது. ஁ன்னையே ஑ரணமடைபவர்கள் இ஡்மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.'

शेषत्वं उत्कृष्टमुखेन कैमुत्य न्यायात् उपलक्षयति - ब्रह्मेशादि सुरव्रजः
सदयितः त्वद्दास दासीगण इति । प्रकर्ष निदर्शनात् ईश्व रत्व
शङ्कास्पदयोः एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ इत्याद्युक्तयोः ब्रह्मेशयोः अपि
अग्नीन्द्रादिभिः ऐकराश्य सूचनाय व्रजगणशब्दौ । सदयित
इत्युपादानेऽपि औचित्यात् दासीशब्दः तत्पत्न्यंशे अन्वेतव्यः ।

उक्तार्थं श्रुत्यादीनि प्रमाणानि तिष्ठन्तु, असाधारण समाख्या
एव अलमिति ख्यापयति - श्रीरित्येव च नाम तइति । श्रयन्तीं
श्रीयमाणां च शृण्वतीं शृणतीमपि । शृणाति निखिलं दोषं शृणाति

பற்றிக் கேட்பானேன்!' என்கிறார், **ब्रह्मेशादि सुरव्रजः सदयितः
त्वद्दास दासीगणः।** सुरவ்ரஜः, गणः என்றதால், 'இவர்கள் இ்ஷ்வரர்
களோ' என ஸந்தேஹிக்கும்¹² இருவரைச் சொல்லி, இவர்களும்
अग्नि- इन्द्रனுக்கு ஸமமாக தேவगणத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றார்.
सदयितः என்று சொன்னபோதும், பொருத்தமாவதால் दासी
என்பது, அவர்களுடைய பத்நிகளைக் குறிக்கும்.

'எண்பெருக்கந்நலத்து ஒண்பொருள்' என்று அர்த்துக்கு
முன் शब्दத்தைச் சொன்னதுபோல், பெருமைகளைச் சொன்ன
பிறகு, பெயரைச் சொல்கிறார். **श्रीरित्येव च नाम ते -** 'வேத
ப்ரமாணங்கள் இருக்கட்டும்; அசாধারণமான உன் திருநாமமே
பெருமைகளைக் குறிக்கவல்லது' என்கிறார்,

12. एतौ तौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसाद क्रोधजौ स्मृतौ। तदा दर्शित पन्थानौ
सृष्टि संहारकारकौ / (பார.சாந்தி 350-19) 'பகவானின் ஸந்தோஷ-
கோபத்தாலுண்டான தேவச்ரேஷ்டர்களான பிரமன்-சிவன்
என்ற இவ்விருவர்களும், அவனால் காட்டப்பட்ட வழியாக,
படைத்தல்-அழித்தலைச் செய்கிறார்கள்.'

च गुणैर्जगत् । श्रीयते चाखिलैर्नित्यं श्रयते च परं पदम् इत्यादि
 निरुक्तिः इह अभिप्रेता । निस्सङ्कल्पा निराश्रया इति नाम तु
 श्रयते च परं पदं इत्यादि अविरोधेन नेयम् । अकळङ्का अमृता
 धारा इति पूर्वोक्त अनुसारार्च्च । अमृतो हि परमात्मा, तदाधारा चेयम्
 । अत एव हि सोऽपि श्रीनिवासः, श्रीधर इति च समाख्यायते । उक्तं
 च श्रीसात्वते यतोऽहमाश्रयश्चास्या मूर्तिर्मम

 श्री शब्दத்துக்கு निरुक्तिയിல் பல யோஜனைகள்
 சொல்லப்பட்டன¹³. निस्सङ्कल्पा, निराश्रया (ஸங்கல்பம்/ஆதாரம்
 இல்லாதவள்) என்ற பெயர்களுக்கோ, “தான் பகவானை அடை
 கிறாள்” போன்ற ப்ரமாணங்களுக்கு முரண்படாமல் பொருள்
 சொல்லவேணும்; ஏனெனில், இதற்கு முன்பு சொன்ன
 அகலங்கா- அமृதாடாரா (அழுக்கற்றவள்-பகவானை ஆதாரமாக
 உடையவள்) என்பவைகளுக்குப் பொருந்தவேணும்! இதனா
 லன்றோ அவனும் ஸ்ரீநிவாஸன்/ ஸ்ரீதரன் என்று அழைக்கப்
 படுகிறான். சாत्वत சंहிதையும், யதோ஽ஹ் அாசுயசுசாஸ்யா மூர்திர்மம
 तदात्मिका (எதனால் நான் இவளுக்கு ஆதாரமோ, அப்படியே
 என் சரீரமும் அவளையே ஸ்வரூபமாக உடையது) என்கிறது.

13-श्रयन्तीं श्रीयमाणाञ्च शृण्वतीं शृणतीमपि -(अह्वीर् 21.8) தான்
 எம்பெருமானை அடைபவள். பிறரால் அடையப்படுபவள்; நம்
 தீனக்குரலைக் கேட்பவள்; தோஷங்களை ஒழிப்பவள்; -शृणाति
 निखिलं दोषं शृणाति निखिलं जगत्। श्रीयते चाखिलैर्नित्यं श्रयते च
 परंपदम् (अह्वीर् 51.62) எல்லா தோஷங்களையும் போக்குகிறாள்;
 நல்ல குணங்களை உண்டாக்குகிறாள்; எல்லோராலும்
 எப்போதும் அடையப்படுகிறாள்; தான் எம்பெருமானை
 அடைகிறாள்

तदात्मिका इति। यन्निवेशात् सर्वत्र प्राशस्त्यधीः, सैव हि ते
समाख्येति एवकार अभिप्रायः । निर्दोष मङ्गलगुणाकरत्व ज्ञापनाय
भगवतीत्युक्तिः ।

एव - ' எந்த ஶ்ரீ என்ற பதத்தைச் சேர்ப்பதால் எல்லா
வஸ்துக்களிடத்தும் 'இது மேலானது' என்ற எண்ணம் ஏற்படுகி
றதோ, அதுவே உன் பெயரன்றோ!' என்கிறது இந்த அவதாரணம்.

भगवति -दोषमற்ற मङ्गलगुणरूपैयानதை சொல்கிறது .¹⁴

14-मैत्रेय भगवच्छब्दः सर्वकारणकारणे । संभर्तेति तथा भर्ता भकारोऽर्थ
द्वयान्वितः ।। नेता गमयिता स्रष्टा गकारार्थः तथामुने । ऐश्वर्यस्य
समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इती-
रणा । वसन्ति तत्र भूतानि भूतात्मन्यखिलात्मनि । स च भूतेश्वशेषेषु
वकारार्थः ततोऽव्ययः । ज्ञानशक्तिबलैश्वर्य वीर्यतेजांस्यशेषतः ।
भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः । एवमेष महा शब्दो मैत्रेय
भगवानिति । परमब्रह्मभूतस्य वासुदेवस्य नान्यगः । तत्र पूज्यपदार्थोक्ति
परिभाषा समन्वितः । शब्दोऽयं नोपचारेण त्वन्यत्र ह्युपचारतः ।

(வி.பு 6-5-72...78) மைத்ரேயரே! பகவான் எனும் சப்தம் எல்லா
காரணங்களுக்கும் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில்
சொல்லப்படுகிறது. ப்ரக்ருதியை, கார்யதசை அடையச் செய்ப
வன். ஸ்வாமி என்ற இரண்டு அர்த்தங்களுடன் கூடியது 'ப'
காரம். அப்படியே ரக்ஷிப்பவன், அழிப்பவன் உண்டாக்குபவன்
என்பது 'க'காரப் பொருள். ஸம்பூர்ணமான ஐச்வர்யம், வீர்யம்,
கீர்த்தி, செல்வம், ஜ்ஞானம், வைராக்யம் என்ற ஆறு குணங்க
ளும் 'பக' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன. பூதங்களை சரீரமாக
வும், தான் ஆத்மாவாகவுமுள்ள அவனிடத்தில் பூதங்கள்
வலிக்கின்றன; அவனும் எல்லாபூதங்களிலும் வலிக்கிறான்.

ஆக அழிவற்ற பகவான், 'வ'காரப் பொருளாகிறான். குற்ற முள்ள முக்குணங்களோடு சேராத 'ஜ்ஞானம், சக்தி பலம், ஐச் வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்' என்னும் குணங்கள் எல்லாம், 'பகவான்' எனும் சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. இம்மஹா சப்தம், பரப்ரஹ்மமான வாஸுதேவனுக்கே உரித்தானது. வேறு ஒருவர்க்குமல்ல. 'பூஜிக்கத்தக்க பொருளைக் குறிப்பது', என்னும் பரிபாஷையுடன் கூடிய இது, அவன் விஷயத்தில் மரியாதைக்காகச் சொல்லப்படுவதில்லை. மற்றவர் விஷயத்தில் தான் உபசாரமாகும்.

इति विविधमजस्य यस्य रूपं प्रकृतिपरात्ममयं सनातनस्य ।
प्रदिशतु भगवानशेषपुंसां हरिरपजन्म जराधिकां स सिद्धिम् ॥ (வி.பு.
6-8-64) 'பிறப்பற்றவனும், பழமையானவனுமான எந்த விஷ்ணுவுக்கு பலவிதமான ப்ரக்ருதி, திவ்யமங்கள விக்ரஹம், ஆத்மஸ்வரூ பம் ஆகியவை சரீரங்களாக இருக்கின்றனவோ அந்த பகவான் ஹரி, எல்லா மனிதர்களுக்கும் பிறப்பு-மூப்புக்களைப் போக்கடிக்கும் மோக்ஷஸித்தியை அருள்வானாக.' -महत्यापदि संप्राप्ते स्मर्तव्यो भगवान् हरिः -
'பேராபத்துக் காலத் தில் பகவானான ஹரியை நினை'.

-मोदते भगवान् भूतैः बालः क्रीडनकैरिव - (பார. ஸபா.40-78)
பகவான், சிறுவன் விளையாட்டுப் பொருளுடன் விளையாடு வது போல், பூதங்களுடன் மகிழ்கிறான்'
-ईश्वरीं सर्वभूतानां - (ஸ்ரீஸூக்தம். 9) 'எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈச்வரியுமான'

-अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी - (நீளா ஸூ, தைத்தரீ. 4-4-12)
'இவ்வுலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமினியாகவும் விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாகவும் இருப்பவள்'

ईदृश अतिशयशालिन्याः श्रियःयथावत् स्तोतुमशक्यतां आह -
 ब्रूमः कथं त्वामिति । त्वां - उक्त प्रक्रियया विष्णुपत्नी- त्वेन तदितर
 सर्वशेषित्वेन तदुचित नामधेयादि योगेन च प्रसिद्धां न ते वर्णयितुं
 शक्ता गुणान् जिह्वाऽपि वेधसः इति चतुर्मुखे- नापि स्तोतुं
 अशक्यतयोक्तां चेति भावः । वयं -परिमित ज्ञान शक्तयः । ब्रह्माद्याः
 सकलादेवा मुनयश्च तपोधनाः। त्वां स्तोतुमपि नेशानाः त्वत्प्रसादलवं
 विना इति वचनानुसारेण ब्रह्मादीनां स्वस्य च अत्र अविशेष
 व्यञ्जनाय बहुवचनम्। कथं ब्रूमः -कार्त्स्न्येन त्वद्वर्णनं अशक्यं,
 परिच्छिद्य वर्णनं तु अनुचितं इति भावः ।

இனி, இப்படிப் புகழ்படைத்த பிராட்டியை உள்ளபடிப்
 புகழ வேதங்களாலும்¹⁵ முடியாமையைக் கூறுகிறார், **ब्रूमः कथं**
त्वां என்று. த்वां என்பதால், கீழ்ச்சொன்னபடி -விஷ்ணுவுக்கு
 பத்தி, அவனையொழிந்த மற்றவைக்கு¹⁶ शेषि, இவைக்குப் பொருத்
 தமான பெயர்கொண்டமை, என- புகழ்பெற்ற பிராட்டியின்
 மேன்மை பிரமனாலும் स्तोत्रं செய்ய இயலாமை சொல்லிற்று¹⁶.

वयं என்று, அளவுபடுத்திய ஜ்ஞான சக்தியாடிகளை நாம்
 கொண்டமை சொல்லிற்று. மேலும், பன்மையில் சொன்னதால்,
 'இப்படி स्तोत्रं செய்ய இயலாத தன்மையில், தனக்கும் ब्रह्मादि
 களுக்கும் வித்யாஸமின்மையைச் சொல்கிறார். कथंब्रूमः என்ற
 தால், முழுமையாக वर्णिक்க முடியாது என்பதும், ஓரளவு
 வர்ணிப் பதும் ஏற்றதாகாது என்பதும் குறிக்கப்பட்டது.

15. अनन्ता वै वेदाः - 'வேதங்கள் அளவற்றவை'

16. -यतो वाचो निवर्तन्ते - 'மனதும் வாக்கும் எந்த ப்ரம்ஹத்தை
 அளவிடமுடியாமல் திரும்புகின்றனவோ'

-न ते वर्णयितुं शक्ता गुणान् जिह्वापि वेधसः । -(வி.பு. 1-9-133)
 'உன் குணங்களை வர்ணிக்க ப்ரஹ்மா நாக்கினாலும் முடியாது'
 -ब्रह्माद्याः सकलादेवाः मुनयश्च तपोधनाः । त्वां स्तोतुमपि नेशानः
 त्वत्प्रसाद लवं विना ॥ 'ப்ரஹ்மா முதலா தேவர்கள், தவவலிமை
 மிகுந்த முநிவர்கள் யாவருமே உன்னுடைய அருளின் துளி
 அம்சமின்றி, உன்னை புகழ்வதற்குக்கூட சக்தியற்றவர்கள்'.
 -यस्यायुतायुताशांशे विश्वशक्तिरियं स्थिता । परब्रह्म स्वरूपस्य प्रणमा-
 म्यस्तमव्ययम् । - (வி.பு 1-9-53) 'பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான எவனு
 டைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு பாகத்தில் உலகமாகிறசக்தி நிலைக்
 கிறதோ, குறைவற்றவனான அவனை வணங்குகிறேன்.'
 -समस्त कल्याण गुणात्मकोऽसौ स्वशक्ति लेशोद्धृत भूतसर्गः । इच्छा
 गृहीताभिमतोरुदेहः संसाधिताऽशेष जगद्धितोऽसौ ॥ - (வி.பு. 6-5-84)
 'இந்த பகவான் எல்லா கல்யாண குணங்களையும் இயற்கை
 யாகவே உடையவன்; தன்னுடைய சக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதி
 யினாலேயே தரிக்கப்பட்ட பூதங்களை உடையவன்; இச்சை
 யினாலேயே எடுக்கப்பட்ட, இஷ்டமான பல தேஹங்களை
 உடையவன்; எல்லா உலகுக்கும் நன்மை செய்பவன்'
 -मनसैव जगत्सृष्टिं संहारञ्च करोति यः । तस्यारिपक्षक्षपणे किया-
 नुद्यम विस्तरः । - (வி.பு. 5-22-15) 'எவன் மனதினாலேயே உல
 கத்தைப் படைத்தல்-அழித்தல் செய்கிறானோ, அவனுக்கு
 எதிரிகளைக்கொல்வதில் என்ன பெருமுயற்சி வேண்டும்?'
 -पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च -
 (ச்வே.6) 'இந்த பரமாத்மாவுக்கு பலவிதமும் மேலானதுமான
 சக்தியும் இயற்கையான ஜ்ஞானமும், பலமும், (ஸ்ருஷ்டி
 முதலான) செயல்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது'.
 -एको ह वै नारायण आसीत् । न ब्रह्मा । न ईशानः । नेमे द्यावा
 पृथिवी । स एकाकी न रमेत । (மஹோபனிஷத்) 'நாராயணன்
 ஒருவனே இருந்தான்; பிரமனும் சிவனும் ஆகாயமும் பூமியும்

'இந்த ஶ்லோகத்தால், க஠வல்லுபனிஷத் சிஶ்டமான ட்ரயத்தில் ஶ்ரீஶ்லோகத்தை சார்த்தமாக அநுசந்தித்தருளினார்,' என்கிறார் ஆச்சான்.

[ஸ்வமிதேசிகன் வ்யாக்யானத்தில் இந்த ப்ரகரணத்தில், ஶ்ரீயைப் பற்றியதான மற்றவர்களின் பலவித தவறான கருத்துக்களைப் பதிநான்கு வகையாகப் பிரித்து, பூர்வபக்ஷங்களுக்கு ஶ்ரீஶ்டனமும், அவர்கள் ப்ரமாணங்களாகக் கையாண்ட வாக்யங்களுக்கு சமாஶானமும் ஶ்ரீஶ்டிக்கிறார் ; இதன் கருக்கத்தை அட்டவணையில் காணலாம். அவற்றின் விளக்கத்தையும் மேலே பார்ப்போம்.]

இல்லை: அவன் ஒருவனாய் ஆநந்தம் அனுபவிப்பதில்லை.'

-ஶ்ரீ ஶ்ரீஶ்டான்தராட்மா அஶ஠தபாட்மா டிவ்யோ டேவ ஶ்ரீஶ்டோ நாராயண: | -

(ஸூபாலோப 7) எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப் பவனும், தோஷமற்றவனும், பூநீவைகுண்டத்தில் வஸிப்பவனும் தேவனுமான நாராயணன் ஒருவனே.'

-தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான் - (திருவாய். 8-4-6)

-அபூர்வநாரஸஶாவநிர்ஶ்ர ப்ரஶ்ட்யாமுக்ஷ விட்ஷலிலயா - (ஸூ.ர 44)

'கூஷணந்தோறும் புதிதாயிருக்கும் பலவகை ரஸங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும் . . '

-ஶ்ரீஶ்டி ப்ரஸாடயாமாஸுஸ்தே சூரா: தமஶ்டோக்ஷஜம் | ஶ்ரீஶ்டார்த்த வ்யா஠தி: சா ஠ி ந

ஸ்தூதி: ப்ரமேஷ்டின: | - (ரூகவம் 10-33) 'இந்த தேவர்கள் இந்த்ரியங்க

ளால் அறியமுடியாதவனான எம்பெருமானை இம்மாதிரி

உகப்பித்தார்கள். ப்ரமபதத்தில் வாழும் அவன் விஷயத்தில்

அது உண்மையையே சொல்லுவதன்றோ! (இல்லாதவிஷயத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லும்) ஶ்ரீஶ்டோத்ரமல்லவே.'

-பாபானா வா ஶ்ரீஶ்டானா வா வ஠஠ார்த்தாணா ப்ரவட்ஷ்ரம | கார்ய க்ரூணமார்யண ந

கஷ்டிநாபரா஠்யதி- (ராமா 6-116-44) 'வானர! பாபிகளாயினும்

புண்யம் செய்தவராயினும், கொல்லத்தகுந்தவர்களாயினும்,

அவ்ளிடத்தில் குணவானானவன் க்ரூணை காட்டவேண்டும்.

அபராதம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே!'

அட்டவணை

ஸ்ரீ தத்வ-விஷய பூர்வபக்ஷங்களும் சுவாமியின் ஖ண்டனமும்

பூர்வபக்ஷங்கள்	ఖண்டனம்
1 & 2 ஸ்ரீ என்பது <u>அசெதனம்</u>	இல்லை; அவள் சேதனமே என்று புராணங்கள் நிரூபிக்கின்றன.
3. ஸ்ரீ, <u>சேதனமானாலும்,</u> <u>ஔம்மேஸ்ரீயாக இருக்கிறது.</u>	ஸ்ரீக்கே தனிப்பட்ட நியமான சேதனத்வமுண்டென்று புராணங்கள் நிரூபிக்கின்றன.
4. <u>ஔம்த்தின் ஒரு பாகமே.</u> தன்னையனுபவிக்க தனி யாகஸ்ரீ என அறிகிறது.	ஔம்த்துக்கு அவயவங்கள் இல்லை ஆக ஸ்ரீ என்பது ஔம்த்தின் பாகமாகமுடியாது
5. விதையிலிருந்தே முளை வந்தாலும், அதை வேறாகச் சொல்வதுபோல் <u>ஔம்த்தின்</u> <u>பாகமான ஸ்ரீயும் வேறானது</u>	ஔம்-ஸ்வரூபத்துக்கு மாறுதலில்லை என்று புராணங்கள் சொல்வதால், இந்த வாதம் தள்ளப்படுகிறது.
6. ஒரு காரணத்தால் பிரிக்கப் பட்ட வஸ்துவை வேறென்று சொல்வதுபோல் (<u>ஔஹிதாंश</u> <u>பேதபக்ஷ்</u>) <u>ஔம்த்திலிருந்து பிரிக்</u> <u>கப்பட்டஸ்ரீயும் வேறாகிறாள்.</u>	அவயவம் இல்லாத ஔம்த்தை ஔஹிதாஸிளால் பிரித்ததாகச் சொல்லமுடியாது.

பூர்வபக்ஷங்கள்

பக்ஷணம்

7. श्री என்பவள், ब्रह्मத்தின் அவதார / स्वरूप மாறுதலே. सामानाधिकरण्यத்தாலே) श्रीக்கு தனிப்பட்ட நியமமான चेतनत्वமுண்டு/ब्रह्म-स्वरूपத்துக்கு மாறுதல் இல்லையென்று கீழேயே சொல்லப்பட்டது.
8. प्रमाणங்கள், श्रीயை மற்ற कर्मवश्यர்களோடு சேர்த்துச் சொல்வதால், (अग्रप्रायन्यायं) श्रीக்கும் कर्मवश्यதை உண்டு; ஆக श्री, ब्रह्मकोटियிலில்லை श्रीக்கு கர்மவச்யதை கிடையாது என்று स्पष्ट வசனங்கள் உள்ளன. श्लोकத்திலும் கர்மவச்யர்கள் श्रीக்கு அடிமை என்று சொல்லப்பட்டது.
9. श्रीக்கும் भगवानुக்கும் विग्रहं ஒன்றே (विग्रह ऐक्यं) என வசனங்கள் உள்ளன विग्रह ऐक्यं, இவர்களின் सङ्कल्पத் தினாலும்வரலாம்; ஆக,स्वरूप ऐक्यத்தைக் குறிக்காது. வசனங்க ளுக்கு, ஒருமித்த எண்ணமுடை யவர்கள் என்றே பொருள்.
10. ब्रह्मத்தின் प्रतिविम्बமாயும், अतन् स्वरूपத்தை மறைக் கின்றதுமான मायையே श्री என்பது. ब्रह्मத்திற்கு மறைவே கிடையாது; श्लोकமும், श्री-श्रीपतियைத் தவிர மற்றவர்களைத்தான் मायை மறைக்கும் என்கின்றது.
11. திரையாவது அறிவதற்கு இருபுறத்தும் தடையாவதால் மாயை श्रीயை மறைக்கும். தவறு; श्रीக்கு மாயை அடிமை; மறைவுக்குக் காரணமான கர்மவச்யதை श्रीக்கு இல்லை;

பூர்வபக்ஷங்கள்

பக்ஷம்

12. கர்மவசயார்க்ளோடு ஸ்ரீயை சமனா஁கரணத்திற்கு, மற்றவற்றை
யும்(சமனா஁கரணம்) சொன்ன களை வி஡ூதியாக உடையவள்
தால்,ஸ்ரீக்கு கர்ம஑லம் உண்டு; என்பது (புரணானுரங்களுக்கு
விரு஁மில்லாத) கருத்து.
13. ஸ்ரீ அம் உள்ளவையே இந்த பங்கீடு, இருவரின் ஁சுத்
ஸ்ரீயின் வி஡ூதி; மற்றவை யினால் உண்டான விசுஷ அ஡ி-
அல்ல. ஸ்ரீபதிக்குத்தான் மனந்தைத்தான் குறிக்கிறது.
சர்வவி஡ூதி ஶுஷித்வம் உண்டு.
14. லக்ஷ்மி-தத்வத்தை ஒருக் இவ்வளவு விளக்கத்தால்
காலும் நிருபிக்கமுடியாது; லக்ஷ்மி-தத்வம் நிருபிக்கப்பட்டது.
சிற்சில விதத்தாலேயன்றி, எல்லா விதத்தாலும் நிருபிக்க
ஒன்றுவிடாமல் எல்லா முடியாமல்போவதோ/உபயோக
விதத்தாலும் நிருபிக்க முள்ள பாகத்தை மட்டும் நிருபிப்
முடியாது. பதோ எங்கும் உள்ளதே !

[இப்படி, ஶ்ரீயை மிக அவரதத்வமான அசுதனம் என்று ஆரம்
பித்து, பிறகு "சுதனம்தான் ஆனால் ஡ஹ்மேதான் / ஡ஹ்மத்தின் ஒரு
பகுதி/ கர்மவசயதையுள்ள சுதனம்/ ஶ்ரீ-ஸ்ரீபதிக்கு வி஡ுஹ ஁க்யம் இருப்
பதால் ஸ்வரூபமும் ஒன்றே/ ஡ஹ்மத்தை மறைக்கும் மாயை/ மாயை
க்கு உட்பட்டவள்/ கர்ம஑லம் உண்டு/ குறிப்பிட்ட வி஡ூதிக்குத்
தான் ஸுஷி" என்று பூர்வபக்ஷிகள், படிப்படியாக வலுவிழந்து வாதிப்ப
தும், கடைசியில் "ஒன்றுவிடாமல் எல்லா விதத்தாலும் நிருபிக்க
முடியாது" என்பதும், ஸ்வாமிதேசிகள் புரண-தர்க்களைக்
கொண்டு அதை உடைப்பதும் ரஸிக்கத்தகுந்தது.]

1) ये पुनराहुः - श्रीनाम भगवतः सर्वकर्तुः अधिष्ठेया प्रकृतिरिति;

2) ये च तस्य सत्ता/अहन्ता/प्रभा/शक्ति/विद्या/इच्छा, भोक्ता आदि रूपेयं; शास्त्रेषु तथातथा व्यपदेश दर्शनात् इत्याहुः । तेषां तत्रतत्रैव शास्त्रे निर्बाधेन चेतनत्व व्यपदेशेन निरासः। अत्रापि अयमर्थः ते, त्वामिति युष्मच्छब्देन संबोधनेन

(முதல் இரண்டு பக்ஷங்கள் மொத்தத்தில் சொல்வது: 'ब्रह्मं ஒன்று தான்; ஆக ச்ரீயானவள் அचेतनம் / ब्रह्मத்தினுடைய गुणம்' என்று .)

பூர்வபக்ஷம் :

(1)உலகை படைக்கும் भगवानाல் अधिष्ठेयமான प्रकृतिயே, श्री।
(2)எம்பெருமானுடைய - सत्ता (உளதாம் தன்மை); अहंता (நான் என்ற தன்மை); प्रभा (ஒளி); शक्ति (திறன்); विद्या (அறிவு); इच्छा (ஆசை); भोक्ता (ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் தன்மை) - என शास्त्रங்கள் கூறுவதால் இவைகளின் உருவம்தான் श्री என்பது.

[பூர்வபக்ஷிகள் சாரும் प्रमाणங்கள் : (Chatusslokibhashyam by Sri U Ve Chettaloor Srivatsankachariar)

-विकार विरहो वीर्यं प्रकृतित्वेऽपि मे सदा (ல.தந். 2-30) -मत्तः प्रक्रियते विश्वं प्रकृतिश्चास्मि कीर्तिता (ல.தந். 4-51); -ज्ञानादि षाड्गुण्य मयी मा प्रोक्ता प्रकृतिः परा (ஸந,ஸம்) -सर्वभावात्मिका लक्ष्मीरहन्ता परं आत्मिका (அஹிர் 3-42) -अहं नारायणी नाम साऽहन्ता वैष्णवी परा (ல.தந். 3-1); -तथैवैका परा शक्तिः श्रीस्तस्य करुणाश्रया (ஸந,ஸம்) -एकैव शक्तिः श्रीस्तस्य द्वितीया परिवर्तते (ஸந,ஸம்) -शक्तिर्नारायणी दिव्या सर्वसिद्धान्त संमता(அஹிர் 3-24) -नायिका सर्वशक्तीनां सर्वलोक महेश्वरी(ல.தந்.13-22) - शक्ति चक्रस्य नायिका; - विद्या सहायवन्तं मां]

च श्रियः चेतनत्वं उपस्थापयता सूचितः। सत्तादि शब्दाः तु अस्यां
 भगवतः अन्तरङ्ग विशेषणत्वादि अभिप्रायाः। प्रकृतेः अन्यत्वं तु ते,
 यवनिकेत्यनेनापि दर्शितम् । न चास्याः प्रकृति शब्द उपात्ततामात्रेण
 त्रिगुणद्रव्य तादात्म्यं वासुदेवः पराप्रकृतिः, प्रकृतिश्चप्रतिज्ञा दृष्टान्त
 अनुपरोधात् इत्युक्ते भगवत्यपि प्रसङ्गात्

स्वामि देशிகனின் 7 வகையான ஸ்ரீஹ்ருதம் :

- 1) ஆனால் இப்பகங்கள் சாரும் சாஸ்த்ரங்களே, தடையேதுயில்லாத வகையில் ஸ்ரீக்குச் சேதனத்வத்தை, விசேஷித்துக் கூறுகின்றன!
- 2) இந்த முதல் ஸ்லோகத்தில் கையாண்ட 'தே, த்வா' போன்ற உயர் திணைச் சொற்கள்/'ஹ்வதி' என்ற விளி ஆகியவை, பிராட்டிக்கு சேதனத்வத்தைக் கூறுகின்றன.
- 3) சத் தா முதலிய சொற்கள், 'இவள் ஹ்வானுக்கு அந்நரஹ்ரு வசீஷணம்' என்ற கருத்துடையவைதான்.
- 4) 'ஸ்ரீயானவள் ஹ்வதிதான்' என்றால், 'தே + யவநிகா' என்று மாயையை 6-ம் வேற்றுமையில் குறிப்பிடுவானேன்? தே -என்று 'உடையவனையும் (ஸ்ரீயையும்)', யவநிகா -என்று 'உடையமையையும் (ஹ்வதியையும்)' (இலக்கணமுறைப்படி) வெவ்வேறு (முறையே 6-ம்/1-ம்) வேற்றுமையால் சொன்னதால், இரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்கள் என்றுதானே தெரிகிறது!
- 5) ஹ்வதி என்ற சொல்லை மட்டும் வைத்து, இவளை த்ரிஹ்ரு ஹ்வய ஹ்வதி என்றால், அப்படியே 'வாஸுதேவ: ஹ்வாஹ்வதி: (ஸ்ரீஸூத். ஹ்வ 13-14 -பகவானே மேலான ஹ்வதி) ஹ்வதிச் ச் ஹ்வதி-ஹ்வதி அநுஹ்வதி' (உபாதான காரணமும் ஹ்வம்மதான்; ஹ்வதிஹ்வதி/உதாரணம் இவைகளுக்கு விரோதம் இல்லாமெக்காக- ஹ்வ.ஸூ 1-4-23) என்பதாலும் வாஸுதேவனும் ஹ்வதிஎன்று சொல்லவேண்டிவருமே!

जगदुत्पादिका शक्तिः तव प्रकृतिरिष्यते; सैव नाम सहस्रैस्तु लक्ष्मीः श्रीरिति कीर्त्यते; मूलप्रकृतिः ईशानी; प्रकृतेः पुरुषाच्च अन्यस्तृतीयो नैव विद्यते इत्यादीनि ब्रह्मवचनान्यपि लक्ष्मी नारायणयोः प्रकृति- पुरुषरूप विभक्त विभूति विशेष अभिप्रायाणि ।

रहस्याम्नाये तु प्रकृतौ लक्ष्म्यां च विद्या शब्दः प्रयुक्तः इति एतावताऽपि न तयोः स्वरूप ऐक्यम् । तत्र हि सत्त्व उन्मेषमुखेन विद्या हेतुतया प्रकृतौ विद्या शब्दः, लक्ष्म्यां तु विद्या प्रवर्तकत्वात् इति विशेषः ।

6) அப்படியானால், जगदुत्पादिकाशक्तिः तव प्रकृतिरिष्यते । सैवनाम सहस्रैस्तु लक्ष्मीः श्रीरिति कीर्त्यते ॥ (உலகை உண்டாக்கும் உன்னுடைய சக்தியே ப்ரக்ருதியாம்; அதுவே, லக்ஷ்மீ, ஸ்ரீ போன்ற ஆயிரம் பெயர்களால் சொல்லப்படுகிறது); மூலப்ரகृतिரிशानी (லக்ஷ்மி எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிற மூலப்ரக்ருதியானவள் -ல. ஸஹ 66); ப்ரகृते: पुरुषाच्चान्य: तृतीयो नैव विद्यते (ஸந்த்ருமார வசனம்: ப்ரகृति/जीवात्मा வைக் காட்டிலும் மூன்றாவதான வேறு வஸ்து இல்லை) போன்ற வ்ചനங்களுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்த? என்றால், 'ப்ரகृति-जीवात्मा இவையாகப் பிரிந்துநிற்கும் விभूतिकளுக்கு லக்ஷ்மி-நாராயணர்கள், विशेष अभिमानि देवतैकणै' என்றுதான் பொருள்.

7) रहस्याम्नायத்தில், ப்ரகृतியும் லக்ஷ்மியும், விद्या என்ற शब्दத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பதை வைத்து, ப்ரகृதிக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் स्वरूप ऐक्यத்தைக் கொள்ளலாமே' என்றால், அது தவறு. இந்த இடத்தில், सत्त्वगुणத்தை மலரச்செய்து விடீக்குக் காரணமாக இருப்பதால், ப்ரகृதியை விद्या என்றது; விடீயைப் प्रवर्तिப்பவள் என்ற विशेषத்தால், லக்ஷ்மியை விद्या என்றது.

3) ये तु सत्तादि विशिष्टः भगवानेव श्रीरिति वा, श्री (स्त्री) रूप नित्यविग्रहान्तर विशिष्टः स एव अयमिति वा, दैत्यमोहन भूमिका परिग्रह न्यायेन स्वयमेव भोगार्थं परिगृहीत कादाचित्क कान्ता विग्रहः स एव श्रीरिति वा वदन्ति; ते अपि तद्विषय निर्बाध नित्य भिन्न चेतनत्व व्यपदेशकैः तैस्तैरेव शास्त्रैः निराकृताः । हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ इति श्रुतिश्च पत्युः पत्न्याश्च स्वरूपभेदं स्वरसतः दर्शयति । न चात्र अनन्यथासिद्धं बाधकमस्ति । इदमप्यत्र कान्तस्ते इति व्यधिकरण निर्देशेन व्यञ्जितम् ।

पूर्वपक्षं (3) : (श्री, चेतनமாக இருக்கட்டும்; ஆனால் ஒரே ப்ரஹ்மான ப்ரஹ்மணே, ச்ரீ என்பது)

- a) सत्ता முதலியவைகளோடு கூடிய ப்ரஹ்மணே லக்ஷ்மீ
- b) नित्यமான ச்ரீயாகிற் ஶ்ரீரத்தை உடைய ப்ரஹ்மணே லக்ஷ்மீ
- c) असुरர்களை மயக்க ச்ரீரூபத்தை எடுத்ததுபோல, ப்ரஹ்மணே லக்ஷ்மீ காக சில ஸமயஸம் தானே ச்ரீரூபத்தை எடுக்கும் ப்ரஹ்மணே, ச்ரீ .

स्वामि देशिकनिर्णयः खण्डनम् :

பிராட்டிக்கு தனிப்பட்ட/நித்யமான சேதனத்வத்தை, விசேஷமாக வும் வேறு எந்தவித விரோதமில்லாத வகையிலும், ஆங்காங்கே ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்வதால், ப்ரஹ்மணே தள்ளத்தகுந்தது. 'ஶீச் ச்ரீ லக்ஷ்மீச் ச்ரீ' (பூதேவியும் லக்ஷ்மீயும் உனக்குப் பத்னிகள்) என்ற உத்தர நாராயண அநுவாக ஶ்ரூதியும், பதியும்-பத்னியும் ஶ்ரூபத்தால் வேறானவர்கள் என்பதை நன்கு காட்டுகிறது. இவ் விஷயத்தில் வேறு பதில் சொல்லமுடியாமல் இருக்கிற தடைகள் ஏதுமில்லை. இப்படி ப்ரஹ்மணே விஷயம், இந்த ஶ்லோகத்திலும் 'காந்த: தை' என்று 6-ம் வேற்றுமை உருபு காட்டுகிறது.

4) ये च मन्यन्ते, भगवत एव स्वरूप एकदेशः पृथक्
अहन्त्या परस्पर भोक्तृत्वाय सर्वदा परिगृहीत स्त्रीरूपः श्री शब्दार्थः;
तेन भेदाभेद व्यपदेशयोः चेतनत्वस्य च अविरोध इति; तेऽपि ब्रह्मणः
स्वरूपतः निरवयवत्वं प्रतिपादयद्भिः प्रमाणैः निरस्ताः । नर
नारीमयो हरिः इति ब्राह्मपुराणवचनेन तु

[மேல் 4.5.6.7 ஆகிய பூர்வபக்ஷங்கள், 'श्री என்பவள் பித்ர
स्वरूपं அல்ல என்றும்; பித்ரமாகச் சொல்லும் ப்ரமாணங்களுக்கு
எப்படி அर्थ சொல்லவேண்டும்' என்றும் வாதிக்கின்றன]

பூர்வபக்ஷ் (4) : (चेतननाश श्री, ब्रह्मத்தைவிட தனிதான்; ஆனால்
அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஒரு பாகமே)

भगवानुदைய स्वरूपத்தில் ஒரு பாகமே, ஒன்றுக்கொன்று
सुखங்களை अनुभविப்பதற்காக, नित्यமாக स्त्रीरूपத்தை அடைந்து
தனியாகத் தன்னைத் தெரிந்துகொண்டுள்ளது; இதுவே श्री எனப்
படுகிறது. இப்படிக்கொள்வதால், शास्त्रங்களில் ஒன்றெனவும்/
தனி எனவும்/அறியும் தன்மையுடையது எனவும் சொன்னதற்கும்
विरोधமில்லாமை सिद्धिக்குமே!

स्वामि देशिकனின் खण्डनम् :

இந்த பக்ஷப்படி ब्रह्मத்துக்கு अवयवங்கள் உண்டு' என்று
ஆகின்றது. ஆனால் ப்ரமாணங்கள் 'ब्रह्म- स्वरूपத்தில் अवयवங்கள்
இல்லை என சொல்வதால் இந்த வாடம் தள்ளப்படுகிறது. அப்படி
யானால், 'नर नारीमयो हरिः' (விஷ்ணுவானவன், புருஷன்-ஸ்த்ரீ
ரூபத்தை உடையவன்' என்ற ब्राह्मपुराण वचनத்திற்கு என்ன
பொருள் என்றால், 'ज्योत्स्नेव हिमदीधिते:' (சந்த்ரனுக்கு நிலாப்

हरेः नारीमयत्व व्यपदेशः, ज्योत्स्नेव हिमदीधितेः इति तत्रत्य दृष्टान्त अनुसारेण प्रभाश्रयस्य प्रभामयत्व व्यपदेशवत् स्वरूप भेद अविरोधेन निर्वाह्यः ।

5) एतेन बीजादेः अङ्कुर उपादानांशवत् विश्वोप- दानस्य ब्रह्मणः कार्योपयुक्त स्वरूप एकदेश एव स्वभावतः वा परिणति शक्त्या वा, उपाधिभेदेन वा भिन्न अहन्ताश्रयः श्रीरिति व्यपदिश्यते इति पक्षोऽपि प्रतिक्षिप्तः; ब्रह्मणः स्वरूप परिणामादेश्च शारीरके निरस्तत्वात् ।

போல) என்கிறவிடத்தில் எப்படி ஒளிக்கு ஆதாரமான வஸ்துவை, ஒளிமயம் என்று சொல்கிறோமோ, அது போல இங்கும் பிராட்டிக்கு ஆதாரமான பகவானை ஸ்ரீயாகச் சொன்னது என்று பொருள். இப்படி அर्थ சொன்னால் இருவருக்கும் உள்ள स्वरूप-விய்யாஸம் விरोधமில்லாமல், நிலைக்கும்.

पूर्वपक्षं (5) :

விதை முதலியவைகளின் முளைக்கக்கூடிய பாகத்தைப் போல, प्रपञ्चத்திற்கு உபாदान காரணமாகிய ब्रह्मத்தினுடைய -அந்த प्रपञ्च மாக மாறுவதற்கு உபயோகமுள்ள - स्वरूपத்தின் ஒரு பாகமே, 1) स्वभावத்தினாலோ அல்லது 2) அப்படி மாறக்கூடிய शक्ति யி னாலோ, அல்லது 3) உபாதி भेदத்தினாலோ, வேறுபட்ட 'தானா யிருக்கும்' தன்மைக்கு ஆசிரயமாய், ஸ்ரீ எனப்படுகிறது.

स्वामि देशिकனின் खण्डनम् :

परब्रह्म स्वरूपத்திற்கு மாறுதல்கள் இல்லை என்ற शारीरक शास्त्रத்தால் இந்த பக்ஷ் தள்ளப்படுகிறது.

6) उपहितांश भेदपक्षस्तु विग्रहाद्युपाधौ सञ्चरति, निरवयवे
ब्रह्मस्वरूपे सरिज्जलादौ घटादिनेव उपाधिना कस्य चित् अंशस्य
अन्यत्र आकर्षण अयोगात्, घटाकाश न्यायेन

पूर्वपक्षं (6) : (ஒரே **ब्रह्म**த்தின் ஒரு பகுதியான **श्री**, ஒரு காரணத் தினால் பிரிக்கப்படுமானால், அதை 'வேறு' என்று சொல்லலாம்)

'ஒரு காரணத்திற்காக (उपाधियினால்) ஒரு வस्तुவின் ஒரு பகுதி அளவிடப்படுமானால் அந்தப் பகுதி வேறு என்றே கருதப் படும்' என்ற பक्षத்தை (**उपहितांश भेद पक्षं**) இங்கும் கொள்ள லாமே! (भगवानु)டைய பகுதியானாலும், **श्री** என்பது வேறு காரண த்திற்காக ஏற்பட்டதால், **शास्त्रं** அவளை வேறு என்று சொல்லி யதே தவிர, அவள் **ब्रह्म**த்தின் ஒரு பகுதிதானே' என்பது இந்த பक्षி. உதாரணமாக ஒரு குடத்தில் எடுத்த ஆற்றுநீருக்கு, "குடத்து நீர்" என்ற தனித்தன்மையை ஒப்புக்கொள்கிறோமல்லவா ?

स्वामि देशिकनिःखण्डनम् :

இது பொருத்தமான வாடமல்ல. எப்படியெனில் :

उपहितांशभेदपक्षத்தைவைத்து ஒரு வस्तுவை 'தனி' எனச் சொல்ல வस्तु, विग्रहादிகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். पूर्वपक्षी சொன்ன दृष्टान्तத்தில், 'ஆற்று நீர்' என்ற வस्तுவிற்கு அவயவ் இருக்கிறது. அதனால் அந்த நீரின் (அவயவத்தின்) ஒரு பகுதியை, குடம் என்ற उपाधियினால் வேறு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல முடிவதால் அந்தக் குடத்து நீரை, 'தனி' என்னலாம். ஆனால் இங்கு, ஆற்று நீருக்கு दार्ष्टान्तिकமான ब्रह्मத்துக்கு, அவயவங்கள் இல்லாததால், निरवयव ब्रह्मस्वरूपं ஒரு उपाधियோடு संबन्धப்பட்ட போதிலும், பிரிக்கப்பட்ட பகுதியாக (தனிவस्तுவாக) ஆகாது.

पूर्वपूर्व उपहितांश परित्यागे तु तत्तदंश रूपस्य भोक्तुः अभावात्
उत्तरोत्तर उपहिताशानां पूर्वपूर्वांश अनुभूत भोग प्रति- सन्धान
अनुपपत्तेः भोक्तृ सन्तति एकतामात्रेण प्रतिसन्धाने सौगतमत
उन्मज्जनेन स्थिरात्म परित्याग प्रसङ्गात् च अत्यन्त अनुपपन्नः।

पूर्वपक्षी : अवयवं முதலியவைகள் இருக்கும் வस्तु விषயத்தில்
மட்டுமே, उपहितांशभेदपक्षं பொருந்துமென்கிறீர். ஆனால் அப்படி
ஒரு கட்டாயம் இல்லை. அவயவமே இல்லாத, निरवयवமான
आकाशத்தை பார்ப்போம். ஒரு வெற்றுக் குடத்தில் உள்ள
आकाशத்தை घटं என்ற उपाधியினால் பிரிக்கப்பட்ட, தனி
वस्तुவாக घटाकाशं என்கிறோமே ! ஆகையால் निरवयव ब्रह्म
स्वरूप விषயத்திலும், उपाधியினால் பிரிந்தபோது, 'தனி வस्तु'
என்னலாமே.

स्वामि देशिकनिर्णयः :

கீழ்ச்சொன்னபடி லக்ஷமீயை, தனி வஸ்துவாகச் சொல்ல
லாம் என்பது ஸரியல்ல. ஏனெனில், இந்த आकाश उदाहरणத்தில் :

1) முதலில் आकाशத்தைப் பிரித்த குடம் என்கிற उपाधि
ஒருகால் உடைந்துவிடுகிறது என்றால், இப்போது घटाकाशं என்ற
பகுதி இல்லாமல் போய்விடும். மறுபடியும் வேறு குடத்தினால்
உண்டாக்கப்படும் இரண்டாவது घटाकाशமானது, முதலில் இருந்த
அंश (घटाकाशं) अनुभविத்த भोगத்தை கூட்டிக்கொள்ளமுடியாதே !

2) 'இவ்விரு பகுதிகளுக்கும் आकाश जाति என்ற பொருத்
தமிருப்பதால், முதல் அंश अनुभविத்ததை இரண்டாவது அंश கூட்ட
லாம்' எனில், இது आत्मा விषயத்தில் बौद्धர்கள் சொல்லும் பக்ஷமாம்.
அப்போது அவர்கள்போல், ஆத்மா अनित्यं என்ற கொள்கையை
ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும் ! அது பொருந்தாததுதானே !

7) अवतार-परिणाम-उपाधि भिन्नांशवादिनः लक्ष्म्यादेः
नित्यदेहादि प्रमाणैश्च निरासिरे। एतदपि सर्वं अत्र व्यधि- करण
प्रयोगेनैव सूचितम् । कीर्तिश्रीर्वाक्च नारीणां इत्यादि

(बौद्धाङ्कम्, आत्मा ज्ञानवान्; ஆனால் நியமல்ல, க்ஷிகம்
-அதாவது உடனே அழிந்து விடுகிறது' என்று சொல்வார். அப்
போது, முதல் ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட அநுபவம் அடுத்த ஆத்மாவுக்கு
எப்படி வரும்? என்றால், 'இவ்விரண்டும், ஆத்மா என்ற ஒரே
सन्ततियैश् சேர்ந்ததாகையால், வரும்' என்கிறார்கள். இது ச்ரீ
भाष्यादिकளில் खण्डிக்கப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு அநுபவம் தொடர்கிறது
என்பது रामानुजसिद्धान्तத்தில் ஒப்புக்கொண்டபடி, ஆத்மாவுக்கு
नित्यत्वं உண்டு என்று சொன்னால்தானே பொருந்தும்.)

पूर्वपक्षं (7) :

भगवानिन् अवतारम्/ अवनुदयै स्वरूपत्तिन् माणुतल,
अल्लतु उपाधियिनाल्ल वैणुपल्ल अंशमाक एண்ணப்படுகிறானே
தவிர, மற்றபடி ச்ரீ என்பவள், भगवानेतान्. कीर्तिः श्रीर्वाक् च
नारीणां (கீதை 11-34. ஸ்த்ரீகளுக்கும் நானே கீர்த்தி, லக்ஷ்மி,
வாக்கு) என்று சொன்ன சமானாधिकரணமே, இதற்கு ப்ரமாண்.

स्वामि देशिकनिन् खण्डनम् :

लक्ष्मी முதலானோர்க்கு நியமமான ச்ரீரம் உண்டு என்ற பல
ப்ரமாண்ங்களால். भगवानே அவள் அல்ல என்பது தெரிகிறது. இது
श्लोकத்தில் 'कान्तः-ते,' என்ற வேற்றுமை உருபுகளாலே குறிக்கப்
பட்டது. முன்பின் श्लोकங்களை அடியொற்றி, पूर्वपक्षीயின் ப்ரமாண்
த்திற்கு, பொருள் இதுதான்: 'भगवान्-लक्ष्मी, இருவருடைய स्वरूपं
வேறாக இருப்பதால், சமானாधिकரண ப்ரயோகம் இங்கு (शेष-शेषि)

समानाधिकरण प्रयोगश्च पूर्वापरवत् स्वरूपभेदेऽपि संबन्ध विशेष निबन्धनः । विष्णोः श्रीरनपायिनी इत्यादिभिः व्यधिकरण प्रयोगैश्च भेदः सिद्धः ।

8) तर्हि अग्रप्राय न्यायात् सहपठित नार्यन्तरवत् कर्म वश्यत्वं स्यात्, न स्यात्, वचनविरोधे न्यायस्य अनवकाशात्। न चेत् एवं आदित्यानामहं विष्णुः ; वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि ; अनन्तः चास्मि नागानां वैनतेयश्च पक्षिणां इत्यत्र कुतस्तथात्वं निस्तारः?

संबन्धத்தைச் சொல்ல வந்ததே." மேலும், 'விஷ்ணு: ச்ரீரனபாயினி (வி.பு 1-8-17 - லக்ஷ்மி, விஷ்ணுவை விட்டுப்பிரியாதவள்) என்ப தினாலும், லக்ஷ்மி தனி என்பதே கிடைக்கிறது.

पूर्वपक्षं (8) : (कर्मवश्यत्वं உள்ளவரோடு சேர்த்துச் சொன்னதால் லக்ஷ்மிக்கு கர்மவश्यत्वं உண்டென்றாகிறதே!)

இப்படியானால், அग्रप्राय न्यायத்தால் (முதலில் சொல்லி யிருப்பதைப்போலவே மற்றதுவும் இருக்க வேண்டும் - என்பது இந்த ந்யாயம்) प्रमाणங்களில் அவளுடன்கூடச் சொல்லியிருக்கும் மற்ற स्त्रीகளைப் போல, லக்ஷ்மியும் கர்மவशப்பட்டவள்தானே !

स्वामि देशिकनिर्णयः खण्डनम् :

(லக்ஷ்மிக்கு கர்மவश्यत्வை கிடையாது என்ற) வசனங்களுக்கு விரோதிப்பதால், இது செல்லாது. இல்லையெனில், 'आदित्यानां अहं विष्णुः - (கீதை 11-21 - ஸூர்யர்களுக்குள் நான் விஷ்ணு என்கிற ஸூர்யன்); वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि - (கீதை 11-37- யாதவர் களுக்குள் நான் வஸுதேவர் பிள்ளையாகிறேன்); अनन्तः चास्मि नागानां वैनतेयश्च पक्षिणां (கீதை 11-29 -பாம்புகளுக்குள் ஆதி சேஷனாகவும், பக்ஷிகளுக்குள் கருடனாகவும் ஆகிறேன்)

निर्धारणात् इतिचेत्, न ; साजात्येऽपि वैषम्य मात्रेण तदुपपत्तेः । ईश्वरत्व-अनीश्वरत्व, कर्मवश्यत्व-अकर्मवश्यत्व आदौ तु प्रमाणान्तरमेव शरणमिति । इदं चास्याः कर्मवश्य वैजात्यं इह ब्रह्मादिभ्योऽपि अधिकत्वोक्त्या प्रकाशितम् ।

9) ननु अर्धलक्ष्मीक विग्रहयोगः श्रीपतेः श्रियश्च विग्रह ऐक्यं स्वरूपैक्यं भेदाभेदं वा सूचयति । उक्तञ्च श्रीविष्णु वैभव

என்னும் இடங்களில், 'அவர்களோடு கூடச் சொல்லியிருப்பதால் பகவானுக்கும் கர்மவश्यதே உண்டு' என்பவரின் வாத்தை எப்படித் தள்ளுவது ? இங்கே, 'வேற்றுமையால் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதால் தள்ளலாமே' என்றால், 'ஒரே ஜாதியாக இருக்கும் இடங்களிலும் அल्प வ்யத்யாசங்களை வைத்து பிரித்துச் சொல்லமுடியுமா கையால்', ஆகேபமாகாது. ஆக லக்ஷ்மி 'ईश्वरणा-இல்லையா', 'कर्मवश्यதை உள்ளவளா/இல்லையா' போன்றவைகளில், (இங்கு பூர்வபக்ஷி எடுத்தவைகளை விட்டுவிட்டு) வேறு ப்ரமாணங்கள்தான் சாரக்கூடியவை. மேலும், இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ब्रह्मादिकளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவள்' என்றதால், கர்மவश्यர்களைவிட லக்ஷ்மி மேம்பட்டவள் என்பது குறிக்கப்பட்டது.

पूर्वपक्षं (9) : (भगवान्-लक्ष्मी இருவரின் स्वरूप-विग्रहं ஒன்று என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்கின்றனவே)

பகவானுக்கு, பாதி லக்ஷ்மி ரூபத்தோடுகூடிய ரூபம் உண்டு என ஶாஸ்த்ரம் சொல்வதால், லக்ஷ்மிக்கும் பகவானுக்கும் விग्रहं ஒன்றே, அல்லது स्वरूपं ஒன்றே, அல்லது स्वरूपं ஒரு ஸமயம் ஒன்றாயும், ஒரு ஸமயம் வேறாயும் இருக்கிறது என்பதைத்தானே காட்டுகிறது ? இதைத்தானே விष्णु वैभवाधिकாரத்தில், ' त्वं यादृशः

அधिकारे - त्वं यादृशोऽसि कमलामपि तादृशीं ते दारान् वदन्ति युवयोर्न तु भेदगन्धः । मायाविभक्त युवती तनुमेकमेव त्वं मातरं च पितरं च युवानमाहुः इति । तत् न; उभयेच्छया विग्रहमात्रस्य ऐकीकरण संभवेन अन्यथापि उपपन्नतया विग्रह ऐक्यस्य श्रुत्यादि विरुद्ध स्वरूप ऐक्यादि कल्पकत्व अयोगात् । तथापि एकेनैव परमात्मना यथाकथञ्चित् सर्वनिर्वाहः किमत्र आत्मभेद स्वीकारेणेति चेत्, न; क्लृप्तौ वक्तव्यस्य श्रुतौ वक्तुं

 असि कमलामपि तादृशीं ते, दारान् वदन्ति युवयोर्नतुभेदगन्धः । माया विभक्त युवती तनुं एकमेव, त्वां मातरं च पितरं च युवानमाहुः (நீ எப்படி ஆகிறாயோ, உன் பத்நி லக்ஷ்மியையும் அப்படியே. உங்களுக்குள் வித்யாஸ-வாடையேயில்லை. மாயையால் பிரிக்கப் பட்ட சரீரமுடைய யுவாவான உன் ஒருவனையே தாயாகவும் தகப்பனாகவும் சொல்லுகிறார்கள்) என்று சொல்லியிருக்கிறது !

स्वामि देशिकनिर्णयः :

அவர்களுடைய சரீரம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், இது இருவரின் स्वरूप ஒன்றுமையினால் இல்லாமல் சட்கல்பத்தினால் உண்டானதென்றும் சொல்லலாமே! ஆக, விग्रह ऐक्यத்தை வைத்து, அவர்களுடைய स्वरूप ஒன்றை கल्पிப்பது பொருந்தாது. ஏனென்றால், स्वरूप ऐक्यம் சொல்வது, श्रुति முதலியவைகளுக்கு विरुद्धமாக இருக்கிறது.

மேலும், 'ஒரு परमात्मा வினாலேயே எல்லா कार्यங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம் போது, लक्ष्मी தனி आत्मा என்று ஒப்புக்கொள்வதால் என்ன प्रयोजनம்' என்ற न्याय-वादம் ஸரியல்ல; ஏனெனில், श्रुதிக்கு विरुद्धமாக இருக்குமானால் न्याயம் சொல்வது

अयुक्तत्वात्। उक्ता च श्रुतिः प्रागेव । तदनुगुणं च श्रीविष्णु स्मृतौ
 भूमिवाक्यं आक्रम्य सर्वा तु यथा त्रिलोकीं तिष्ठत्ययं देववरोऽसिताक्षि
 तथा स्थिता त्वं वरदे तथापि इत्यादिकम् ; नानयोर्विद्यते परं
 इत्यादिभिः पुराणवचनैः, एकतत्वमिवोदितौ इत्यादि भगवच्छास्त्र
 वचनैश्च स्वरूपैक्यं अनयोः अपास्तम् । लाघवतन्मात्र अवलंबने तु
 सर्वेषामपि आत्मनां ऐक्यं प्रसजेत्। आत्मभेदं अनिच्छन्तः भाष्यादिषु
 निराकृताः। दिव्ययोस्तु इह दंपत्योः मिथोभेदः प्रसादितः। सर्वेषां
 आत्मनां यैस्तु भिन्नाभिन्नत्वं इष्यते।

ஸரியல்ல. ஶ்ருதியோ அவர்களுக்குள்ள ஶ்ரூபபெதத்தை, ('ஹீசு தே
 லக்ஷ்மீசு பத்யௌ' என்று) முன்பே காட்டியது. இதை ஒட்டிய, விஷ்ணு
 ஶ்மூதியில் 'ஆகரம்ய ஶர்வா து யதா த்ரிலோகீ திஷ்டத்யயம் தேவவர:
 அஸிதாக்ஷி। ததா ஶுதிரதா த்வம் வரதே ததாபி' (கருங்கண்ணியே!
 வரம் தருபவளே! பகவான் மூவுலகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பது
 போலவே நீயும்) என்ற லக்ஷ்மீயைக்குறித்த ஶூமிதேவி வசனம்; 'நானயோ:
 வித்யதே பரம்' (இவ்விருவரைவிட மேலானதில்லை) என்ற விஷ்ணுபுராண
 வசனம்; 'ஏக தத்வம் இவோதிரௌ'(ஒரே வஸ்துவைப்போல ஶொல்லப்
 பட்டார்கள்) என்ற பாஶ்ராந்ரவசனாதிசுள் இவர்கள் ஒரே தத்வம்
 என்பது தவறெனக்காட்டியுள்ளன. 'லக்ஷ்மீ- நாராயணர்கள் ஒரே
 ஶ்ரூரூபம் என்பது லாஶ்வ மானதால் ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்றால், இதே
 லாஶ்வத்தால் 'எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்று' என்றும் ஶொல்லலாமே!

'ஶொல்வோமே' என்றால், ஆத்மாக்கள் வெவ்வேறென்
 பதை இசையாதவர்கள் ஶ்ரீஶாப்யம் முதலியவற்றால் நிராகரிக்கப்பட்
 டார்கள். இந்தவிடத்தில், திவ்யதம்பதிகளுக்குள் ஶெதமானது ஶ்தாபிக்
 கப்படுகிறது. மேலும், ஆத்மாக்கள் ஒன்றாகவும்-பலவாகவும் இருக்
 கிறார்கள் எனச் ஶொல்பவர்களின் பக்ஷமான 'லக்ஷ்மீ-நாராயணர்கள்

लक्ष्मी नारायण ऐक्योक्तिः तेषांसदिभरुपेक्ष्यते।। यत्र क्वचित् अभेदोक्तिः
यदि आप्तवचने भवेत्। रामसुग्रीवयोः ऐक्यं इत्यादिवत् इहास्तु सा।

10) अत्र निर्विशेष चिन्मात्र ब्रह्मस्वरूप तिरोधानकरी
मिथ्याभूता मायैव कल्पित रूप विशेष उपश्लिष्ट ब्रह्म प्रतिच्छदवती
लक्ष्मीः इत्युच्यते, इति पक्षोऽपि तादृश ब्रह्म तत्तिरोधानादि
निरासादेव निर्धूतः। इदमप्यत्र मायायाः

ஒன்றே' என்கிற வாதம், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்
படவில்லை. எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் 'அவர்கள் ஒன்று' என்று
ஆப்தர்கள் சொல்லியிருந்தால் அதற்கு, ச்ரீமத்ராமாயணத்தில், 'ராம
சுக்ரீவயோரேக்யம் தேவி एवं சமஜாயத்'(ராம- ஸுக்ரீவர்களுக்குள் ஐக்யம்
இப்படி ஏற்பட்டது) என்ற ஆ஽ஜனையர் வார்த்தையைப்போலக்
கொள்ளவேண்டும்.(அங்கு ராமனும்-ஸுக்ரீவனும் ஒன்றாகிவிட்
டார்கள் என்பதற்கு, ஒரே அபிபிராயமுடையவர்களாக ஆன ச்நேஹத்
தைக் குறிப்பிட்டாரோ, அதே முறையில் திவ்யத்பதிகளுக்குள்
உள்ள அபிபிராய-ஏக்யமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டும்)

पूर्वपक्षं (10) :

विशेषங்கள் ஏதுமில்லாததும், ஜ்நானஸ்வரூபமானதுமான
ब्रह्मத்தின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றதும், பொய்யானதுமான
மாயையே, ஒரு ரூபவிசேஷத்தை அடைந்ததாய், ब्रह्मத்தின்
प्रतिबिम्बத்தையுடையதாய், लक्ष्मी என்று சொல்லப்படுகிறது.

स्वामि देशिकனின் खण्डनम् :

இது, 'ब्रह्मस्वरूपं, निर्विशेष-चिन्मात्रमல்ல; அதற்கு மறைவு
என்பதே கிடையாது' என்று நிரூபித்ததினால் தள்ளப்பட்டது.
இந்த ஶ்லோகத்திலும், மாயையானது लक्ष्मी-ईश्वरன் இவர்களைத்

प्रस्तुत दंपति व्यतिरिक्त जगन्मोहनत्व उक्त्या प्रख्यापितम् ।

11) ननु यवनिका बहिरन्तस्थितयोः दृष्टिप्रसर निरोधेन मिथोऽवलोकन विरोधिनी लोके दृष्टा । अतःश्रियोऽपि यवनिका तथा स्यात् । मैवम्, तदधीन सर्व व्यापारया मायया तस्याः सर्वविषय सहज दृष्टि निरोध अयोगात् । क्षेत्रज्ञानां अपि भगवन्मायया धीसङ्कोचस्य दुष्कृत उपाधिकत्वात् अकर्म-वश्येषु नित्यमुक्त ईश्वरेषु तत्प्रसङ्ग अभावादिति ।

தவிர, லோகத்தில் உள்ள மற்றவற்றை மயக்கும் தன்மை உடையதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

पूर्वपक्षं (11) :

திரை என்பதை, 'உள்ளேயும்-வெளியேயும் இருப்பவர்க்கு, எல்லா வஸ்துக்களிலும் கண் பார்வை பரவாமல் ஒருவர்க்கொருவர் பார்த்துக்கொள்ளத் தடையாயிருக்கும் வस्तु வாக' உலகில் காண்கிறோம். ஆகையால் லக்ஷ்மிக்கும் மற்ற வस्तुக்களைப் பார்ப்பதற்குத் திரை (மாயை) தடங்கலாக இருக்கலாமே !
स्वामि देशिकनिर्णयः खण्डनम् :

இது தவறு. மாயையாகிற ப்ரகृतியோ, லக்ஷ்மிக்கு அபிநமான வ்யாபாரங்களை உடையது; அதே நேரத்தில் லக்ஷ்மியோ எல்லா விஷயத்தையும் இயல்பாகவே அறியக்கூடியவள். ஆகையால் வாதம் பொருந்தாது. மேலும், பஃஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரகரணமாயான ப்ரகृतியினால் ஜ்நான சட்கோசம் ஏற்படுவது என்பது, அவரவர்களின் பாபத்தைக் காரணமாக உடையது. முக்த-நித்யசூரி-இசுவரர்களுக்கு கர்மவச்யதை இல்லாததினால், ஜ்நான சட்கோசமே ஏற்படாது. [ஆக இசுவரகோடியான லக்ஷ்மிக்கு ஜ்நான சட்கோசம் -அதாவது மாயையினால் மறைப்பு -என்பது கிடையாது, என்று கருத்து]

12) अस्तु तर्हि कर्मवश्य तादात्म्यात् कर्मफलान्वयः,
 ब्रह्मादीनां कर्मवश्यत्वं तावत् युगकोटि सहस्राणि विष्णुं आराध्य
 पद्मभूः । पुनस्त्रैलोक्य धातृत्वं प्राप्नवानिति शुश्रुम इत्यादिभिः
 प्रसिद्धम् । किं पुनस्तत्पत्नीनाम् । ताभिश्च तादात्म्यं अस्याः तत्र तत्र
 विशेषतः तत्तत्सामानाधिकरण्येन व्यज्यते । गायत्री कल्पेषु च
 सन्ध्यात्रये वर्णवाहनादि विशेषितं रूपत्रयं एकस्या एव देवतायाः
 प्रतिपाद्यते । उक्तं च कैश्चित् लक्ष्मी स्तोत्रे गीर्देवतेति गरुडध्वज
 वल्लभेति इत्यादिभिः । अतः कर्मवश्य तादात्म्यात् यवनिकारूपित

पूर्वपक्षं (12) :

இருந்தபோதிலும், கர்மவश्यர்களுடன் தாदात्म्यம் (ஒற்றுமை) உள்ளதால், லக்ஷ்மிக்கும் கர்மफलத்தில் தொடர்புஏற்படுமே! (எப்படி யென்றால்) ஶ்ரீமாத்முதலியவர்களுக்கு கர்மவश्यत्वं உண்டு என்பது, யுககோடி சஶ்ராணி விஷ்ணுமாராடிய பத்மஶ்ரீ: । புனஸ்த்ரீலாக்ய ஧ாத்ரீத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஶுஸ்ரீம' - இதி.ஸமு. 13-8 (அனேக கோடியுகங்கள் பகவானை பூஜித்து, ஶ்ரீமாத்முதலியவர்களும் மூன்றுலோகங்களைப் படைப் போனாக ஆனார் என்று சொல்லக் கேட்டோம்), என்ற வசனங்களால் தெளிவாகிறது. அப்படியிருக்க, அவர்களுடைய பதிகளுக்கு கர்மவश्यதை இருப்பதைப்பற்றிக் கேட்பானேன்! லக்ஷ்மிக்கு இவர்கள் பதிகளோடு ஒற்றுமையானது ஆங்காங்கே விசேஷமாக சாமானா஧ிகரண்யத்தால் கிடைக்கிறது. காயத்ரீ கல்பங்களில் மூன்றுசந்ந்யையிலும் வெவ்வேறு வர்ண-வாஶனா஧ிகளோடுகூடிய மூன்று ரூபங்கள் ஒரே தேவதீக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் ஶக்ரர் கனக஧ாரா ஶ்தோத்ரத்தில் 'கீர்देवतेति गरुडध्वज वल्लभेति' (ஸரஸ்வதீ என்றும், விஷ்ணு பத்நியாகிய லக்ஷ்மீ யென்றும்) என்று ஶ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார். ஆக, கர்மவश्यர்களுடன் ஒற்றுமை

माया तिरोहित ज्ञानत्वं अस्याः उपपद्यत इति । तदसत् । विशेषतः सामानाधिकरण्यस्य यद्यद्विभूतिमत् सत्त्वं इत्युक्तेन विभूत्यध्याय न्यायेन निर्वाहात् । तापनीयोपनिषदि घृतसूक्ते च लक्ष्म्याः ते ते शब्दा अपि निरुक्तिविशेषैः तत्तत् विभूतियोगेन वा नेतव्याः । गायत्री कल्पानांतु लक्ष्मीविभूतिभूतायैव गायत्री आख्यायाः देवतायाः सन्ध्याभेदेन वैष्णव्यादि समाख्यानुगुण वाहनरूपादि परिग्रह

உள்ளதால், லக்ஷ்மியின் ஜ்ஞானமானது திரையான மாயையால் மறைக்கப்படும் தன்மையை உடையதுதான்.

स्वामि देशिकனின் खण्डनम् :

லக்ஷ்மியையும் மற்றவர்களையும் சமனாधिकரணமாகச் சொல்லியிருக்கும் இடங்களிலெல்லாம், 'யद्यद्विभूतिमत् सत्त्वं' (கீதை 10-41 எந்தெந்த ப்ராணிகள் விபூதிகளையுடையதாக இருக்கின்றனவோ, அது என் சக்தியினுடைய அம்சத்தினால் உண்டானவை) என்பதற்கு அर्थ செய்கிற ந்யாயப்படி நிர்வஹிக்க வேண்டியது. மேலும் ச்ரீ நृசிंह தாபநீயோபநிஷத்திலும் [க்ஷீரோடர்ணவ ஶாயின . . . நூகேசரிவிஶ்ரஹ் । உமாபதி . . பரம் ப்ரஹ் என்பதாகவும்] ஶூதசூக்தத்திலும் [ச்ரீயம் தேவீமௌபல அங்கா கா ஶ்ரீ ஜயாமிந்ரசேநாம், . . . ச நோ ஶரிஶூதமிஶாயுஷேஶு தேவ: என்பதாகவும்] சிற்சில சொற்கள், (உமா, அங்கா போன்றவை) நிரூக்தி விஷேத்தினாலோ (அर्थ விஷேம்) அல்லது 'அவைகளை விபூதியாக உடையவள்' என்ற காரணத்தினாலோ, லக்ஷ்மியத்தான் குறிக்கின்றன என அறிய வேண்டும். ஶாயத்ரீ கல்பத்தில், 'லக்ஷ்மியின் விபூதிபூதீயான ஶாயத்ரீ என்ற பெயரை உடைய ஒரு தேவதீக்கு, சந்ஶ்யா ப்ரேதத்தினால் வைஷ்ணவீ முதலிய பெயர்களும், அதற்குத் தகுந்த வாகன-ரூபங்களை ஏற்கும்

शक्त्या माहात्म्य वर्णने तात्पर्यं तत्र तत्र व्यक्तम् । तादृशाश्च
वाहनादयः अन्ये स्युः । न हि सारूप्यमात्रेण त एव इत इति
निश्चयः, अनेकेषां एकजातीय वाहनादि दर्शनात् । द्रुहिणादिषु
केषांचित् ईश्वर व्यक्तित्वात् । तत्पत्नीष्वपि लक्ष्यंशवादः श्रुत्यादि
बाधितः । एतदभिप्रायेण हि अत्र उक्तं सदयितः त्वद्दासदासीगणइति ।

13) अस्त्वेवं, तथाऽपि स्त्र्यंशमात्रापेक्षयैव श्रियः
विभूतिमत्वमस्तु, ब्राह्मवैष्णवादि पुराणेषु तथा दर्शनात् । अतः श्रीमत
एव सर्वविभूति शेषित्वमिति ।

शक्तியும் உண்டென்றதும், மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்வதில் நோக்கு' என்று ஆங்காங்கே தெளிவாகிறது.

இன்னும், அதேபோன்ற வாகனங்கள் முதலியன மற்றவர் களுக்கும் இருக்கின்றன. ரூபம் அதேபோல் இருப்பதை மட்டும் வைத்து, 'அதுவே இது' என்று சொல்லமுடியாது. *ब्रह्मा* முதலிய வர்கள் *ईश्वर*ர்கள்' என்ற *ऋ*மத்தினால், 'அவர்களுடைய *पत्नी*க்களிடத்திலும் *लक्ष्मी*யின் *अंश* உண்டு' என்ற சிலரின் வாடமானது வேட முதலியவற்றால் தடுக்கப்பட்டது. இதே அபிபிராயத்தால் தானே இந்த ஶ்லோகம் 'சடயித: த்வடாச டாசீகண:' என்கிறது.

पूर्वपक्षं (13) :

ब्राह्मपुराणं-विष्णुपुराणं இவைகளில், *स्त्री अंश* உள்ளவற்றை மட்டும் குறித்தே, பிராட்டிக்கு *विभूतिमत्वं* உள்ளது; ஆகையால் *सर्व-विभूति-शेषित्वं* ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கே உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே. (பிராட்டிக்கு அவ்வாறில்லை என்பது வாதியின் எண்ணம்)

अत्र ब्रूमः -दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः इत्यादिभिः सर्वेषां आत्मनां परमात्म दासत्व सिद्धेः जाया पत्योर्न विभागः इति न्यायात् पतिदासानां पत्नीदासत्वं अवर्जनीयम् । नन्वेवं पत्न्या अपि पतिदासत्वे सति, तां प्रति पतिदासानां दासत्वं अयुक्तं स्यात् । तन्न, लोके वेदे वा क्वचिदपि पत्न्याः पतिं प्रति दासत्व अभावात् । अत एव हि यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च इति दृष्टान्ततया उच्यते। अहं शिष्या च दासी च भक्ता च तव माधव इति भूमिवचनमपि उपचारतः नेयम्।

 स्वामि देशிகனின் ஸ்ரண்டனம் :

‘दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः’ (மந்.ஸ்- ஜீவாத் மாக்கள் எல்லோரும், இயல்பாகவே எம்பெருமானுக்கு दासர் கள்)என்பன போன்ற வசனங்களால், எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பரமாत्म दासत्वं சொல்லப்பட்டது;‘जायापत्योर्नविभागः -(பதிக்கும் பதிக்கும் अधिकாரத்தில் வேறுபாடு இல்லை) என்ற ஆபஸ்தம்ப ந்யாயத்தையும் இதோடு சேர்த்தால், பதிदाசர்கள் எல்லோருக்குமே பत्नीदासत्वं என்பது தவிர்க்க முடியாதது என்பது கிடைக்கிறது.

‘पतिக்கு दासர்களாக இருப்பது’ என்பது பத்னீக்கும் -மற்றவர்களுக்கும், இருவர்க்குமே உள்ள பொதுவான குணம்; அப்படியிருக்க, அவர்களுக்குள், பத்னீக்கு மற்றவர்கள் दासர்களா வது எப்படிப் பொருந்தும்’ என்பது ஸரியல்ல; ஏனென்றால், லோகமோ/வேதமோ ‘பத்னீ, பதிக்கு दासी’ என்று சொல்ல வில்லை. ஆகையால்தானே, ‘யदा யदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च (ராமா 2.12.68 -எப்போதெல்லாம் கௌசல்யா வேலைக்காரி போலவும், தோழிபோலவும்) என दृष्टान्तமாகச் சொல்லிற்று.

वराह पुराणத்தில், ‘अहं शिष्या च दासी च भक्ता च तव

यद्यपि पत्नीनां पतिदासत्वं, तथाऽपि पतिदासान्तराणां तद्वा- सत्वमपि यथालोकं युज्यते। अस्ति च सर्वेषां भगवदासत्वेऽपि तत्तदुपाधिभिः मिथो दासत्वम्। इह तु एकयैव इच्छया विभूति द्वयस्य नित्यं उभयार्थतया उपात्तत्वात् देवता द्वन्द्वहविः न्यायेन ब्रह्मादीनां उभयशेषत्वं युक्तमेव । गद्यादिषु विभूति मध्ये तस्याः पाठोऽपि पत्यपेक्षया पारार्थ्यमात्रसाम्यादुपपन्नः ।

माधव' (மாதவனே! நான் உனக்கு சிஷ்யையும், தாஸியும், பக்தையுமாயுள்ளேன்) என்று भूमिदेवியின் வचனம் உள்ளதே' என்றால், அதுவும் உபசார முறையிலே சொன்னதே.

'எப்படியாயினும், பत्னிகளுக்கு பதிதாசத்வமுண்டு' என்று வைத்துக்கொண்டாலும், பதியினுடைய மற்ற தாசர்கள் பத்னிக்கும் தாசர்களாவது, உலக வழக்குப்படி ஏற்படையதே. எல்லோருக்குமே भगवदासत्वமிருப்பினும், ஒரு காரணத்தையிட்டும் (आचार्य-शिष्यன்; தந்தை-பிள்ளைபோல்) ஒருவர்க்கு-மற்றொருவர் தாசர்களாயிருப்பதை பார்க்கிறோமே! பெருமாள்-பிராட்டி இருவர்க்கும் இரண்டு விभूतिकளும் நியமமாக சேஷமாவது, இருவரின் ஒருங்கிணைந்த சட்கல்பத்தினாலேயேதான். 'இருவருக்கு சேஷமாயிருப்பது எங்காவது உண்டா' என்றால், (महेन्द्राग्नाविष्णु प्रभृतिषु என்ற நியாயப்படி) இருதேவதைகளைக் குறித்து ஒரேஹவிஸ் தருகிறோமே! ஆக, ब्रह्मा போன்றோர்க்கு உபய-சேஷத்வம் ஏற்படையதே.

'गद्यं முதலியவற்றில் भगवद्विभूतिकளுக்கு நடுவில் लक्ष्मी யைக் கூறியிருக்கிறதே; இதனால் அவளும் भगवद्विभूதியில் சேர்ந்தவள் தானே' என்றால், 'பெருமானைக் குறித்து பாராசர்யம் என்ற ஒற்றுமை' लक्ष्मीக்கும் மற்றவர்க்கும் இருக்கிறதென்பதைக் காட்டுமளவிற்கு, பொருத்தமாகலாம்.

ஆத்மான்तरாणां सर्वेषां लक्ष्मी तत्पति दासताम् । मकारस्तु तयोर्दास इति
केचिदधीयते। एवंसति भगवत्पत्यन्तरापेक्षया ब्रह्मादीनां दासत्वं भवतु
वा मा वा, उक्तं तावदुपपन्नम् । अतः पुत्रामा भगवान् हरिः। स्त्रीनाम्नी
लक्ष्मीर्मेत्रेय ; यो यो जगति पुंभावः स विष्णुरिति निश्चयः। यो यस्तु
नारीभावःस्यात् तत्र लक्ष्मीः व्यवस्थिता इत्याद्युक्तः विभूतिविभागस्तु
लौकिक दंपत्योः यथोचित विनियोगानुगुण भूषणादि विभागवत्
नित्येच्छानियमित विशेष अभिमानार्थ इत्यभिप्रायेण फणिपत्यादीनामपि
अत्र लक्ष्मीशेषत्व उक्तिरिति ।

‘मकारस्तु तयोर्दासः’(எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸ்ரீ-ஸ்ரீபதிகளுக்கு
दासां कः) என்று, சிலர் (கடா:) அடியைச் செய்கிறார்கள். ஆக,
भगवानिन् (மூ-நீண்டமுதலிய) மற்ற பத்திகளிடம் ब्रह्मा முதலோர்க்கு
दासत्वं இருந்தாலும்-இல்லாவிட்டாலும், (लक्ष्मीविष्यमाक) கீழே
சொன்ன தெல்லாம் ஏற்படையவையே. ‘पुत्रामा भगवान् हरिः।
स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मेत्रेय (வி.பு 1-8-35 - ‘மைத்ரேயனே! ஆண்
பெயருள்ளவை எல்லாம் ஹரி; பெண் பெயருள்ளவை எல்லாம்
लक्ष्मी’ ; ‘यो यो जगति पुंभावः स विष्णुरिति निश्चयः। यो यस्तु
नारीभावः स्यात् तत्र लक्ष्मीर्व्यवस्थिता’ (ஸந.ஸம்- எது எது ஆண்
வஸ்துவோ அது விஷ்ணு என்பது நிச்சயம்; எது பெண்தன்மை
உடையதோ அது லக்ஷ்மி எனப்படுகிறது) என்பவை, விभूतिकள்
பங்கிடப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்கின்றனவே’ என்றால், உலகில்
पति-पत्नीகள் आभरणं முதலியவற்றை அவரவர்க்குத் தக்க-
உபயோகிக்க ஏற்ற வகையில்- பங்கிட்டுவதைப்போல், விभूतिकள்
இங்கு பிரித்ததாகச் சொன்னது பெருமாள்-பிராட்டி இருவரின்
नित्येच्छैयாலுண்டான विशेषअभिमानத்தைக் குறிப்பதே. இதனா
லேயே, ஆதிசேஷன் முதலானோர்க்கு लक्ष्मी- शेषत्वं சொன்னது.

14) केचित्तु नानाविध वादि विप्रतिपत्तिमोहिताः सर्वथा दुर्निरूपं लक्ष्मीतत्त्वं इति मन्यन्ते। तेऽपि एवमिह निरूपणेन निर्धूताः। किञ्च सदसत् अनिर्वचनीयत्वादिरूप दुर्निरूपत्वं तत्तन्मत निरासादेव निरस्तम् । येनकेनचित् आकारेण दुर्निरूपत्वं तु सर्वत्रापि संभवति, उपयुक्तांश निरूपणस्यापि संप्रतिपन्न साम्यात् नात्र विशेष इति ।

 पूर्वपक्षं (14) : लक्ष्मी-तत्त्वத்தை ஒருக்காலும் நிரூபிக்கமுடியாது; சிற்சில விதத்தாலன்றி, எல்லா விதத்தாலும் நிரூபிக்கமுடியாது.

स्वामि देशिकனின் खण्डनम् :

இந்த பூர்வபக்ஷமும், பலவிதமான வாடிகளின் பூட்டி வலிமை மிக்க கேள்விகளால் மயங்கியவர்களின் நிலை. கீழே நாம் நேபுற த்தோடு நிரூபித்ததனால் இவர்களும் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள்.

மேலும், लक्ष्मीயை, सत् என்றோ/ असत् என்றோ சொல்ல முடியாது என சொல்பவரெல்லாம், அந்தந்த மதத்தைக் க்ஷிப்த தினாலேயே தள்ளப்பட்டார்கள்.

'ஏதோ ஒரு சில குறிப்பிட்ட ஆகாரத்தினால் நிரூபிக்கமுடியாமல் போவது' என்பதும், அல்லது 'உபயோகமுள்ள பாகத்தை நிரூபிப்பதும்' எல்லாவிடத்தும் பொதுவாக உள்ள வையே (இங்கு மட்டும் விசேஷமாக எடுத்தவை அல்ல) !

2-வது ஶ்லோகம்

अथ कथं ब्रूम इति स्तुत्यारम्भ आक्षेप हेतुतया उदाहृतं
स्तोतव्यगतं उत्कर्षं मुखान्तरेण दृढीकुर्वन्नेव तदुपश्लिष्टं सौलभ्य
विशेषं(गुणं) अनुसन्धाय स्तोतृगत दयनीयदशा निरूपणेन हेतुना
स्तुत्यारम्भं समाधत्ते - यस्या इति ।

கீழே, 'உன்னை எங்ஙனம் துதிப்பது' என்று ஆக்ஷேபம் போல் சொன்ன உயர்வை, வேறுவழியாலே இங்கு 'தூடிப்படுத்துகிறார்'. மேலும், 'உன் சௌலப்யத்தால், துதிப்பவன்பால் உனக்கு கृபைஉண்டா வதால், ஸ்தோத்ரம்செய்ய விழைகிறேன்' என சமாधानமும் சொல்கிறார்.

ஆச்சான், "உனக்கு இத்தனை நாள் செய்ய இழந்த வாசிக கைட்கர்யத்தை, செய்ய விழைகிறேன்; உன் மேன்மையையும், என் அஜ்நான-அசக்யாதிகளையும் கண்டு, அவச்யம் விளையுமென்று அஞ்சி விலகுகிறேன்"¹⁷ என்பவர்போல் நிற்கும் இவரை, பெரிய பிராட்டியார் 'நமக்கு மேன்மை எப்படி ஶ்வரூபமோ, அப்படியே நீர்மையும் ஶ்வரூபகாணும்! உம்முடைய மழலைச் சொல் ஶ்யோகமாகக் காணும் இருப்பது!"¹⁸, என்றபடி கடாக்கித்தருள, 'பயம் ஶமித்து"¹⁹

7. -உன் தொல்புகழ் மாகுணாதே; மலர்ச்சோதி மமுங்காதே-
(திருவாய் 3.1.7,8)

-அழுக்குடம்பெச்சில், வாயால் தூய்மையில் தொண்டனேன்
நான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம், பாவியேன் பிழைத்த
தவாறென்று அஞ்சினேற்கு - (திருக்குறு. 12)

18. -பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார், அவ்வளவே - (மு திரு 21)

19. आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् । न बिभेति कुतश्चन - (தை. ஆர 9.1)
பரமாத்ம-ஆனந்தமறிந்தவன், எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்.

यस्यास्ते महिमानं आत्मन इव त्वद्वल्लभोऽपि प्रभुः
 नालं मातुं इयत्तया निरवधिं नित्यानुकूलं स्वतः ।
 तां त्वां दास इति प्रपन्न इति च स्तोष्याम्यहं निर्भयः
 लोकैकेश्वरि लोकनाथ दयिते दान्ते दयां ते विदन् ॥ (2)

अन्वयः - (हे) लोकैकेश्वरि ! लोकनाथ दयिते ! त्वद्वल्लभः
 प्रभुः अपि आत्मनः महिमानं इव, यस्याः ते निरवधिं स्वतः
 नित्यानुकूलं महिमानं, इयत्तया मातुं न अलं, तां त्वां अहं, दान्ते ते
 दयां विदन् दास इति प्रपन्न इति च, निर्भयः स्तोष्यामि ।

பதவுரை : (ஹே) லோகைசுவரீ - எல்லா உலகுக்கும் ஒரே
 இசுவரனானவனின் மனைவியே!
 லோகநாத டயிதே - உலகுக்கெல்லாம் நாதனுக்கு பிரியமானவளே!
 த்வல்லபஃ: ப்ரஃ: அபி - உனது பிரியமனானவன், சர்வசக்தனா-
 யிருக்கும் போதிலும்;
 ஆத்மன: மஹிமான் இவ - தனது மேன்மையைப்போலவே;
 யஸ்யா: தே - யாதொரு உன்னுடைய;
 நிரவதி - எல்லையற்றதும்;
 சுவத: நித்யானுகூலம் மஹிமான் - இயற்கையாகவே எப்போதும்
 அனுகூலமாயிருப்பதுமான மேன்மையை;
 இயத்தயா மாதும் ந அலம் - இவ்வளவானது என்று அளவிட்டுக்
 காணமாட்டானோ;
 தாம் த்வாம் அஹம் - அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த உன்னை, நான்;
 தான்தே - வணக்கமுடையனிடத்தில்;
 தே டயாம் விதன் - நீ தயை புரிவதை அறிந்து;
 டாச இதி ப்ரபன்ன இதி ச- அடிமை/சரணமடைந்தவன் என்பதால்
 நிர்பய: ஸ்தோஷ்யாமி - அச்சமின்றி துதிக்கப்போகிறேன்.

यस्या इत्येतावता पर्याप्तेपि अत्र ते इति अधिक उपादानं
धर्मिग्राहकमान सिद्ध असाधारण विशेष द्योतनार्थम्।

महिमानं - बिभूतिद्वय शेषित्वरूपं निरतिशय अनुकूल
गुणयोगरूपं च । आत्मन इव - स्वस्येव ।

விளக்கம்: **यस्या:** **ते** - எப்படிப்பட்ட பெருமையை உடைய, என்பதற்கு **यस्या:** என்பதே போதுமாயிருக்க, **ते** (உன்) என்று கூடுதலாகச் சொன்னது, 'धर्मिये, धर्मविशिष्टமாகவே (स्वरूप निरूपकधर्मத்துடனேயே) அறியமுடியும்' என்ற **प्रमाणத்தின்** படி **सिद्धமான** அசாধারণ **विशेषத்தை** குறிப்பதற்காகவே.

இங்கு ஆச்சான்: 'ஆழ்வார் "யவன்-அவன்" என்று **भगवत्** स्वरूपத்தை **यत्-तत्** शब्दங்களாலே **अनुभविத்தாற்போலே**, இவரும் பிராட்டியுடைய **स्वरूपवैलक्षण्यத்தை** **अनुभविக்கிறார்**. முன்னிலையாக அருளிச்செய்கையாலே, இவர் பண்ணுகிற **स्तोत्रश्रवणத்தி**ல் தனக்கு உண்டான **कौतुहलं** தோன்ற, முன்னே வந்து முகம்காட்டி, **साक्षात्करि**ப்பித்தபடியும் தோற்றுகிறது. குருகைக் காவலப்பன் **योग** த்திலே, 'எங்கும் பக்கம் நோக்கறியாதே' **अनुभविக்கிற सर्वेश्वरன்**, அவ்வநுभवத்தைவிட்டு ஆளவந்தார்பக்கலிலே **व्यामोहं** பண்ணின படி கண்டால், **मातृत्वप्रयुक्त वात्सल्य विशिष्टையாய்**, **सर्वसुलभैयान** இவள், இவரை **विषयीकरि**க்கச் சொல்லவேணுமோ!' என்கிறார்.

महिमानं - முதல் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன உபய விभूतिமத்வம் என்ற பெருமையையும், இங்கு மேலே சொன்ன **निरतिशय** अनुकूल गुणं சேர்ந்தமையையும் சொல்லிற்று.

ஆச்சான், 'ते महिमानं' என்கையாலே **महिमानमीशं** என்று **सर्वेश्वरனுக்குச்சொன்ன** **महिमा**வில் **व्यावृत्ति**தோற்றுகிறது' என்றார்.

आत्मन इव- தனதைப்போன்ற. 'தனக்கும் தன் தன்மை

त्वद्वल्लभः - त्वत्प्रियतमः। प्रभुः -सर्वविषय ज्ञानशक्त्यादि- मान्। प्रभुरपि इति अन्वयः। अपि -अनुक्त समुच्चयार्थो वा, त्वं च त्वद्वल्लभश्चेति अर्थः। नालं मातुं इयत्तया - परिच्छिद्य अनु- सन्धातुं असमर्थः। सर्वशक्तेः क्वचित् कथं असामर्थ्यम्? इति अत्राह- निरवधिमिति। विषयस्य अपरिच्छिन्नत्वात् तत्र सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेरपि परिच्छिन्नत्व ज्ञान अभावः न दोष इति भावः।

அறிவரியானை, தாம் தம் பெருமை அறியாதாப்' போலே, உன் மஹிமையையும் அறியமாட்டான்,' என்கிறார் ஆச்சான்.

त्वद्वल्लभः - உனக்கு மிகவும் ப்ரியமான;

प्रभुः अपि - ப்ரபு என்பது, எல்லாவற்றையும் அறியும் ஞான சக்தியுடைமை. அபி ஶब्द், சொல்லாதது/ சேர்ப்பது, என இருபொருளையும் குறிக்கும். ஆக இரண்டாவது பொருளில்படி, 'நீயும் உன் வல்லமனும் சேர்ந்தும்கூட' என்றும் கொள்ளலாம்.

‘यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः’ என சர்வத்தையுமே ஒருகாலத்திலே சாக்ஷாக்கரிக்கவல்ல சாமर्थ்யத்தையுடையவன்; उभय विभूति ऐश्वर्यத்தையுடையவன், प्रभुः’ என்கிறார் ஆச்சான்.

नालं मातुं इयत्तया - அளவிட்டு அநுசந்நாந் செய்வ தற்கு அசமர்த்யங்கள். ‘अपरिच्छेद्यमिத்தனை என்று அளவிடுமல் லது, இவ்வளவென்று परिच्छेदिக்கமாட்டான்,' என்கிறார் ஆச்சான்.

निरवधि - இத்தால், சர்வशक्तனானவனுக்கு ஏன் சாமर्थ்ய மில்லை என்பதற்கு விடை கூறப்பட்டது. ‘உன் பெருமையோ அளவிடமுடியாதது.²⁰ அதை, அளவிடும் தன்மையுடையஅறிவு,

20. - अनवधिक महिमा महिषी -(வே. ஸங்.) ‘எல்லையற்ற பெருமை உடைய மஹிஷீ’

यथोक्तं श्रीवत्साङ्कमिश्रैः - देवि त्वन्महिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते यद्यप्येवमथापि नैव युवयोः सर्वज्ञता हीयते इति । ईदृशश्च महिमा वेदार्थसङ्ग्रहे अपि उक्तः- अनवधिक महिमा महिषी इति । विवृतश्च गद्यारंभे- भगवन्नारायणेत्यादिना । श्रद्धासूक्त मेधासूक्त अदितिःसूक्त वाक्सूक्तादिषु एतद्विभूति विशेष प्रतिपादकेषु, विशेषतः श्रीसूक्ते च विचित्रा एतन्महिमानः तत्तत्भाष्यकारैः प्रपञ्चिताः प्रतिपत्तव्याः ।

அறிய முடியுமா? அப்படிப்பட்ட அறிவில்லாமை, குறை யாகுமா?'²¹

- भगवन्नारायणाभिमत . . . -(ச. கத்.)

- இன்னும் ஶ்ரद्धா சூக்த் (ஶ்ரद्धया देवो देवत्वमश्नुते । ஶ்ரद्धा प्रतिष्ठा लोकस्य देवी । . .); मेधा சூக்த் (मेधा देवी जुषमाणा न आगात् . . .) अदिति சூக்த் (अदितिर्द्यौरदितिः अन्तरिक्षं । अदितिर्माता स पिता स पुत्रः . . .); वाक् சூக்த் (अहं रुद्रेभिः वसुभिश्चरामि . . .);
 भू-नीळा சூக்த்ங்களிலும் பிராட்டியின் மஹிமை சொல்லப்பட்டது.

21. - देवि त्वन्महिमावधिः न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते, यद्यप्येवं अथापि नैव युवयोः सर्वज्ञता हीयते । यन्नास्त्येव तदज्ञतां अनुगुणां सर्वज्ञतायाः विदुः, व्योमांभोजं इदंतयाकिलवदन् भ्रान्तोयं इत्युच्यते -
 (ஸ்ரீஸ்தவம். 10) -எம்பிராட்டியே! உன் மஹிமையின் எல்லை, எம்பெருமானாலும், உன்னாலும் அறியப்படவில்லை. இப்படியிருந்தபோதிலும், உங்கள் ஸர்வஜ்ஞதை குறைவதில்லை. எது இல்லையோ அதன் அறியாமையை ஸர்வஜ்ஞதை எனப் பெரியோர் கூறுவர். அவ்வாறின்றி, ஆகாயத்தாமரைஇன்னது என்று கூறும் எவனையும் 'ப்ரமித்தவன்' என்றே கூறுவர்.

अस्या महिम्नः प्राप्यान्तर्भाव ज्ञापनाय नित्य निरुपाधिक
अनुकूलत्वं आह - नित्यानुकूलं स्वत इति ।

तां - सर्वज्ञ साक्षिक तादृश महिमानम् । त्वां - महत्त्व सङ्गत
सौलभ्य गुणयोगात् मदीय स्तोत्र श्रवण कौतुकेन अभिमुखीभूताम् ।
दास इति प्रपन्न इति च - प्रतिबुद्ध दास भावात् प्रपन्नत्वाच्चेति (अर्थः)
भावः। उभयमिदं संभूय प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे इत्यादि न्यायेन
निर्भयत्वेहेतुः ।

नित्यानुकूलं स्वतः - இவள் மஹிமை 'அடைய வேண்டிய
ப்ரயோஜனத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கிறது' என்பதைக் குறிக்கவே,
नित्य निरुपाधिक अनुकूलत्वத்தை கூறுகிறார்.

'இவளுடைய மஹிமா, शेषि-शेषभूतां இருவர்க்கும் अनुकूल
மாய், "எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழிதொறும் அப்
பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாய்" இருப்பது' - ஆச்சான்.

'உன் மேன்மையில் பொறாமைப்பட்டோ, அறியாததி
னாலோ भगवान् சொல்லாமல் இல்லை. இது, தன்னுடைய
மேன்மையைப் போலவே அவனுக்கு இயற்கையாகவே-எப்போ
துமே அநுகூலமாயிருப்பதாயிற்றே. ஆதலால், 'அநாதியான
மேன்மை, மேன்மேல் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது சொல்லி
மாள்வது எங்களே!' என்கிறார் ஸ்ரீ உத்தமூர் ஸ்வாமி.

तां - सर्वज्ञाने साक्षियाकக்கொண்ட, அப்பேர்ப்பட்ட
மஹிமை உடைய உன்னை;

त्वां - பெருமையும்-சौलभ्यமும் சேர்ந்தவளாகை யால்,
என்னுடைய स्तोत्रத்தைக் கேட்பதில் இருக்கும்
सन्तोषத்தினால் எனக்கு நேர்ப்பட்ட உன்னை;

दास इति प्रपन्न इति च - தாஸத்தன்மையை அறிந்து
கொண்டதும், நான் ப்ரபந்நன் என்பதுமான இந்த இரண்டும்,

पृथुगद्यमुखेऽस्माभिः श्रीप्रपत्तिरियं सताम् ।

श्रीपतौ स्थित- मैकान्त्यं न विहन्तीति साधितम् ॥

स्तोष्याम्यहं निर्भयः -अनादि उपचित अपराधः त्वन्महिम
स्तोत्रानुगुण ज्ञानशक्तिरहितः च अहं नित्यसूरिभिः निगमैश्च
कार्त्स्न्येन स्तोतुमशक्यां त्वां प्रतिबुद्ध दास्य प्रपन्नत्व व्याजेन निर्भयः
स्तोष्यामि इत्युक्तं भवति । एवं स्तोत्र-आक्षेप-तत् समाधान
व्याजेनप्रवृत्तमपि श्लोकद्वयमिदं प्रकृष्ट स्तुतिरूपमेव

निर्भयत्वத்துக்குக் காரணம்²². இப்படி லக்ஷ்மியினிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்தால், நாராயணனிடம் இருக்கவேண்டிய ஜகாந்த்யம் பாதிக்கப்படாதா என்றால், 'ஆகாது' என்று गद्य भाष्यத்தில் விளக்கியிருக்கிறார் (ஸ்வாமி தேசிகன்).

“அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்தார், குறையொன்றும் இல்லாத கோவிந்தனைப், பாடிப்பறை கொள்கைக்காக, உன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க ஒழியாது” என்று சம்பந்ததை முன்னிட்டாப்போலே श्री रङ्गनाथ, ममनाथ என்றும் விசேஷித்து அநுஸந்தித்தார் ” - ஆச்சான்.

स्तोष्याम्यहं निर्भयः - 'நான் அநாதி காலமாக அபராதங்களையே செய்தவன்; உன்னை துதிப்பதற்கு ஞானமோ-சக்தியோ இல்லாதவன், உன் மஹிமையோ நித்யஸூரிகளாலும்- வேதங்களாலும் கூட முழுமையாக ஸ்தோத்ரம் செய்யமுடியாதது. இருந்த போதிலும், தாஸன்/ப்ரபந்நன் என்ற வ்யாஜத்தாலே, பயமின்றி துதிக்கப்போகிறேன்' என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு, முதல் ஶ்லோகத்தில் கூறிய 'स्तोत्रं செய்ய ஆக்ஷேபம்', இங்கு 'வ்யாஜமாக சொன்ன ஸமாதானம்', இரண்டுமே உயர்ந்த ஶ்லோக ரூபமாகும்.

22. - प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे - (ராமா) தாஸனாகிய என் குற்றம்

பொறுக்கத்தகுந்தது

त्वत्प्रपन्नस्य मे न कुतश्चिदपि अनीश्वरात् भयमिति अभिप्रायेण
आह -लोकैकेश्वरीति। लोकैकेश्वरः - प्रमाणसिद्धानां सर्वेषां अद्वितीय
ईश्वरः । ईश्वरशब्दश्च अत्र अन्तर्नीत शेषित्वं नियन्तृत्वं अभिप्रैति ।
पतिं विश्वस्य इति विश्वशेषित्वेन निर्दि- ष्टस्य शेष्यन्तर निवृत्ति
विवक्षायां आत्मेश्वरं इति निर्देशात् ।

இங்கு ஆச்சான்: 'கீழ் (முதல் ச்லோகத்தில்) பரत्वானுசந்நான
த்தாலே பயப்பட்டு நிவृत्तरானார்; இங்கு, சந்நந்நானபூர்வகமாக ஶரணம்
புகுந்நு, சூலந்நு விஷேபானுசந்நானத்தாலே பயம் ஶமித்தது²³; 'உபாயாந்
தரங்களைப் பந்நினாலிநே பயப்படுவேண்டுவது 'என்கிறார்.

உன்னை ஶரணமடைந்த எனக்கு, ஶச்வரனைத்தவிர்ந்த
மந்நு எந்தப்பொருளிடமும் ('ब्रह्म रुद्रादिकள் விரோதம் செய்வார்
களோ என்று கூட' - என்று உத்தமூர்ஸ்வாமி வ்யாக்யானம்)
பயமில்லை என்கிறார் **लोकैकेश्वरि** என்று. लोकैकेश्वरः என்றால்,
வேத ப்ரமாணர்க்கு, ஓப்பாரும்-மிக்காரும் இல்லாத ஶச்வரன்
என்று பொருள். இந்த சப்தம், 'சேஷியாக இருக்கையை'
உள்ளடக்கிய 'நியந்தாவாக இருப்பதைக்' குறிக்கிறது.

வேதமும் 'ப்ரபஞ்சத்திற்குப் பதி²⁴, என்று கூறியதால், இவ
னுக்கு வேறு சேஷியில்லை என்பதைக் குறிக்க 'आत्मेश्वरं' என்று
அடுத்துச் சொல்லிந்நு. (ஆழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில், 'நாதனை
ஞாலம் விழுங்கும் அநாதனை,' என்றார்.)

23. -आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्। न विभेति कुतश्च नेति (தை. ஆர 9.1)-

பரமாதம் ஆநந்தமறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்

24. -पतिं विश्वस्य आत्मेश्वरं -ப்ரபஞ்சத்திற்குப் பதியாயும், தனக்குத்
தானே ஶச்வரனாயும்

यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः इत्यस्यार्थश्च एवं संगृहीतः ।
व्यापनाद् भरणात् स्वाम्यात् अन्यः पञ्चदशोदितः इति । तत्र च भाष्यं
व्यापन भरण स्वाम्यैः अर्थान्तरतया इति । ईदृश ईश्वर पत्नीत्वात् इह
लोकैकेश्वरीत्युक्तम् । एतेन पुं प्रधानेश्वरी इति समाख्याऽपि गतार्था ।

त्वत्प्रसादे सति सर्वेश्वरादपि मे भयं नास्तीति आह -
लोकनाथदयित इति । दयिता शब्द इह वल्लभात् अभिप्रायः ।

இப்படி, 'यो लोकत्रयं आविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः²⁵' என்ற
கீதையின் பொருளும், 'व्यापनाद् भरणात् स्वाम्यात् अन्यः पञ्च
दशोदितः²⁶' என்று गीतार्थसङ्ग्रहத்தில் சுருக்கப்பட்டது. பாஷ்ய
மும், 'व्यापन भरण स्वाम्यैः अर्थान्तरतया²⁷', என்றே சொல்லிற்று.
இப்படிப்பட்ட ईश्वरனுக்கு पत्नियாகையாலே लोकैकेश्वरि என்றது.
ஆக, 'पुं प्रधानेश्वरेश्वरी²⁸' என்றதும் பொருளுடையதாகிறது.

लोकनाथ दयिते என்பதால். 'உன்னருள் இருந்தால்,
सर्वेश्वरனிदத்திலும் எனக்கு பயமில்லை' என்கிறார். இங்கு, दयिता
என்றது, பகவானுக்கு ப்ரியமானவள் என்பதைக் குறிக்கிறது.

25. -எந்த ஈச்வரன், மூன்று லோகங்களிலும் உட்புகுந்து, ஒருவித
மாறுதலடையாமல், தாங்குகிறான்

26. -வ்யாபிப்பதாலும், பரிப்பதாலும், ஸ்வாமியாய் இருப்பதாலும்
(இவர்களைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டவனாக (பகவான்) 15-ம்
அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டான்.

27. -வ்யாபித்திருப்பது, தரிப்பது, ஸ்வாமியாகயிருப்பது இவைக
ளாலே வேறு வஸ்துவாய்

28. -(ல.ஸஹ) ஜீவாத்மா, ப்ரக்ருதி, இவைகளுக்கு ஈச்வரி;
இவைகளை நியமிப்பவள்

सर्वभयाभयहेतुभूतः सर्वेश्वरोऽपि त्वदभिमतं न अतिक्रामति इति भावः
 । अनेन संबुद्धिद्वयेन स्तुतिविषयत्व औचित्य अतिशयोऽपि सूचितः ।
 ईदृशीं त्वां आश्रितस्य मे त्वत्तोऽपि भयं नास्ति इत्याह - दान्ते
 दयां ते विदन् इति । प्रतिबुद्धदास्यः कृपोत्तंभक दीना- वस्थापन्नः
 आज्ञातिलङ्घनाद् विरत अभिसन्धिः प्रपन्न इह दान्त शब्द अभिप्रेतः
 । मातृत्वप्रयुक्त वात्सल्य अतिशयवत् आस्ते दान्ते पुरुषे
 भगवत्कारुण्यादपि अतिशयितां दयां जानन् अहमेवं प्रपन्नत्वात् निर्भय
 इति अन्वयार्थः ।

இதனால், 'எல்லா வஸ்துக்களுக்கு ஏற்படும் பயம்-அபயம் இவைகளுக்குக் காரணமான பகவானும், உன் விருப்பத்தை மீறி நடக்கமாட்டான்' என்பது கருத்து. இவ்விரண்டு விளியால் 'ஸ்தோத்தரத்திற்கு பொருத்தமாகவும், பொருளாகவும் இருப்பது' சொல்லப்பட்டது.

दान्ते दयां ते विदन् -இப்படிப்பட்ட உன்னை ஆசிரயித்த எனக்கு, உன்னிடத்திலும் பயமில்லை என்று கூறு கிறார். இங்கு दान्तशब्दத்தால், தன்னிடமுள்ள 'அடிமைத் தனத்தை அறிந்தமை ('அடிமைக்கு ஆளுபவரைத் துதிப்பது அவசியமாயிற்றே' - என்று உத்தமூர் ஸ்வாமி வ்யாக்யானம்) - உனக்கு தயை உண்டு பண்ணக்கூடிய என் தீனத்தன்மை- உன் உத்திரவை மீறி நடக்கும் எண்ணமில்லாமை-உன்னை ஆசிர யித்தவன் ஆகிய' குணங்களைக் குறிக்கையில் நோக்கு.

'நீ தாயாக இருப்பதால், विशेष கருணையுடையவளாகி றாய்; மேலும், प्रपन्नனிடத்தில் भगवानுக்கு உள்ள கருணையை விட அதிக ப்ரீதியுள்ளவள். இதையறிந்து प्रपन्नனாகையால், பய மில்லாதவனாகயிருக்கிறேன்', எனக் கூட்டிப்பொருளாம்.

प्रश्रितमात्रपरः वा अत्र दान्त शब्दः । तावन्मात्रेऽपि हि तस्या विशेष
 अभिमानः तथैव उक्तः धर्म नित्ये महाबुद्धौ ब्रह्मण्ये सत्यवादिनि ।
 प्रश्रिते दानशीले च सदैव निवसाम्यहम् इति । एवं विधश्च दयाविशेषः
 करुणा(स्ना)ग्रा नतमुखी इति अस्याः समाख्य यैव ख्यापितः ।
 अष्टोत्तर सहस्र(शत)नामसु च पठ्यते करुणां वेदमातरं इति ।
 करुणा प्रचुरतया असौ करुणात्वोक्तिः ।

दान्त शब्दத்திற்கு, 'வணக்கமுடையவன்' என்று மட்டும்தான் பொருள், என்றும் சொல்லலாம். இப்படி 'வணக்கமுடையவ' னிடத்தில்தானே அவளுக்கு அதிகமான அபிமானம் உள்ளது என்று அவளாலேயே கூறப்பட்டது.²⁹ இப்படிப்பட்ட தயைமிகுதியினாலே, அவள் பெயராகவே, 'கருணா நதமுகி' ³⁰ 'என்று சொல்லப்பட்டது. அஷ்டோத்தர-சஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரங்களும், 'கருணா வேதமாதர' ³¹, என்றன. கருணை மிகுதியினால், இவள் 'கருணை' என்ற சொல்லாலேயே கூறப்பட்டாள்.

दान्ते! என்பதை விளியாகக்கொண்டு, 'करुणोज्ज्वल संवर्द्धितैर्यापि रुक्किर कर्पककं कोடியे!' என பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்; 'करुणामृत संवर्द्धितैर्यान कर्पककं कोடியे!' என்று ஆச்சானும் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

29. - धर्मनित्ये महाबुद्धौ ब्रह्मण्ये सत्यवादिनि । प्रश्रिते दानशीले च

सदैव निवसाम्यहम् ।।(ம.ல.ஸம்)- தர்மத்தில் நிலை நிற்பவன்,

அதிக புத்திமான், ப்ராம்மணர்களை தேவதைகளாக பாவிப்ப

வன், உண்மை பேசுபவன், வணக்கமுடையவன், தானம்

செய்பவன் -இவரிடத்து, நான் எப்போதும் வஸிக்கிறேன்.

30. -(ல.ஸஹ) -தயையினால் முன் வளைந்த முகமுடையவள்

31. -கருணா ரூபியாயும் வேதங்களுக்குத் தாயாகவும் இருக்கிற

पारम्यापहनवः पत्यौ बाह्यानां मानबाधितः ।

इति ख्यापयितुं श्रीशं श्रीदृष्टान्तमिहाब्रवीत् ॥

अथ स्यात् आनीतवातं स्वधया तदेकं इति प्रळय दशायां स्वधा शब्दवाच्यया कयाचित् परस्य ब्रह्मणः अननं श्रूयते। सा चात्र स्वधा त्वं लोकपावनी इति पुराणोक्तेः । महाभारते च श्रीवासव संवादे अहं स्वाहा स्वधा चैव इति स्वयमेव उक्तत्वात् औचित्याच्च लक्ष्मीरेव । अतः तदधीन प्राणनत्वं ब्रह्मण इति,

இந்த ச்லோகத்தில், ஸ்ரீக்கு உவமையாக ஸ்ரீய:பதியைச் சொன்னது, “வேதவிரோதிகள், பகவான் பரதேவதையல்ல என்று சொல்வது, ப்ரமாணவிரோதமானது” என்பதைக் காட்டவே.

இப்படியிருக்க, பிறர்எழுப்பும் பூர்வபக்ஷமும், ஸ்வாமிदेशிகன் ஸ்ரீபக்ஷமும் இவ்வாறு:

பூர்வபக்ஷம் :- ‘ப்ரலயதசையில், ‘ஸ்வதா’ என்னும் பதத்தால் சொன்ன ஒரு வஸ்துவினால், ப்ரப்ரஹ்ம் ப்ராணனோடிருக்கிறது,’ என்று வேதம் சொல்கிறது.³² விஷ்ணு பुरாணத்தில், ‘ஸ்வதா த்வ் லோகபாவனீ’ என்றும்; மஹாபாரதத்தில் இந்த்ரனுக்கு உபதேசிக்கும்போது லக்ஷ்மியாலேயே, ‘அஹ் ஸ்வாஹா ஸ்வதா சைவ’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ‘ஸ்வதா’ ஶ்லக்ஷ்மியைக் குறிக்கிறது என ஆகிறது.

ஆக, ப்ரப்ரஹ்ம், அவளுக்கு வசப்பட்ட ப்ராணனோடுதான் இருக்கிறது என்று தெளிகிறது.

32. -आनीदवातं स्वधया तदेकम्

तन्न । स्वाधीन सर्वसत्ताकस्य तस्य अन्य अधीन प्राणनत्व
 असंभवात् । स्वधा शब्दस्य अत्र प्रयोगदर्शनमात्रेण लक्ष्मी विषयत्व
 कल्पनादपि 'स्वस्मिन् धीयते' इति व्युत्पत्त्या स्व सत्ताविषयत्वस्य
 कल्पयितुं युक्तत्वात् । स्वकीयं विश्वधारण सामर्थ्यमेव वा स्वधा ।
 तथा श्रेष्ठश्चेत्यत्र भाष्यं - आनीदवातं इति तु न जैवं श्रेष्ठं प्राणनं
 अभिप्रेत्य उच्यते । अपि तु परस्य ब्रह्मण एकस्यैव विद्यमानत्वं
 उच्यते, इति । अत्र अनन्याधीन सत्ताकत्वमेव ह्यभिप्रेतम् । अस्तु वा
 स्वधयेति पदं लक्ष्मी विषयम् । तथाऽपि सहयोग विवक्षैव अत्र युक्ता ।

 स्वामि देशிகனின் ஸ்ரண்டனம் :-

இது ஸரியல்ல. எல்லா வஸ்துக்களின் ஸ்திதியை, தனக்கு
 அधीनமாக உடைய பரब्रह्म, மற்றொன்றுக்கு அடங்கிய ப்ராணனை
 உடையதாக இருக்கிறது, என்பது பொருந்தாது. ஆகையால்,
 'स्वधा' என்ற शब्दप्रयोगத்தை வைத்து லக்ஷ்மியைக் குறிக்கிறது
 என அर्थ சொல்வதை விட, இங்கு பரब्रह्मத்துக்கு 'स्वस्मिन् धीयते'
 (தன்னாலேயே இருக்கிறது-स्वाधीनமானது) என்ற கல்பனம்
 பொருத்தமாகும். அல்லது, 'தன்னுடைய, ப்ராபஞ்சத்தைத் தாங்கு
 கிற சக்தியே स्वधा' என்னலாம். இதையே, 'श्रेष्ठश्च' என்னுமிட
 த்தில் (भाष्यத்தில்) 'आनीद वातं' என்று ஜீவர்களுக்கு முக்யமான
 ப்ராணவாயுவை சொல்லவில்லை; மாறாக, பரब्रह्म ஒன்றினுடைய
 இருக்கும்தன்மை கூறப்படுகிறது,' எனப்பட்டது. ஆக, ப்ரவா
 னின் अनन्याधीन सत्ताकत्वமே (வேறொன்றுக்கும் வசப்படாத தன்
 னுடைய ஸ்திதி) இதன் கருத்து. அப்படியில்லை; 'स्वधा' என்ற
 शब्दं லக்ஷ்மியைத்தான் குறிக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டா
 லும், 'लक्ष्मियोடுகூட' என்று பொருள் கொள்வது உசிதம்.

यथा महाभारते कृत्वा मत्स्थानि भूतानि चराणि स्थावराणि च ।
एकाकी विद्यया सार्धं विहरिष्ये द्विजोत्तम इति । ननु ततो भूयो
जगत्सृष्टिं करिष्यामीह विद्यया इति वाक्यशेषेण औचित्यात् तत्र विद्या
शब्दः प्रकृति विषयः स्यात् । भवत्वेवम् । तथाऽपि प्रस्तुत सहोक्तिमात्र
संभव उदाहरणं इदं युज्यत एव । यद्वा तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि
जीवति इतिवत् स्वधया आनीदिति प्रेमपारतन्त्र्ये तात्पर्यम् ।

महाभारतத்திலும், 'कृत्वा मत्स्थानि भूतानि चराणि स्थावराणि च ।
एकाकी विद्यया सार्धं विहरिष्ये द्विजोत्तम ³³ ।' என்றுள்ளது.

पूर्वपक्षं :- இது பொருத்தமான प्रमाण மல்ல. 'ततो भूयो
जगत्सृष्टिं करिष्यामीह विद्यया ³⁴ ।' என்பது இங்கு மேல் வாக்யம்;
இங்கு விद्या என்ற பदம், பொருத்தமாகவும் இருப்பதால், प्रकृति
யைத்தான் குறிக்கிறதே தவிர. लक्ष्मिंயை அல்ல.

समाधानं :- ஸரி, கீழேசொன்ன 'ஒரு வஸ்துவுடன்
இருத்தல்' என்பதற்குமட்டும் இது प्रमाणமென்பது பொருத்தம்
தானே. மேலும், 'तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि जीवति ³⁵, என்று
சொன்னதுபோல, स्वधा என்ற लक्ष्मिंயினால் ப்ராணனோடிருக்
கிறது என்று, 'அவ்வளவு ப்ரீதிக்கு வசப்பட்டதைச் சொல்கிறது.'

33. -ஜங்கம-ஸ்தாவர ப்ராணிகளை, என்னிடத்தில் இருப்பவை
யாகச் செய்து, ஒருவனாக வித்யையோடு விளையாடுவேன்.

34. -பிறகு, மறுபடியும் ப்ரக்ருதி (வித்யை)யினால் லோக
ச்ருஷ்டியை செய்யப்போகிறேன்.

35. -(ராமா) குங்கள் மனது ஒருவர்க்கொருவரிடத்தில் இருப்ப
தால்) ஸீதையும் தர்மாத்மா ராமனும் கூஷணமும் வாழ்கிறார்கள்.

अथ स्यात् मेधा श्रद्धा सरस्वती ; अहं श्रद्धा च मेधा च इति स्मृति उपबृंहितया श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते इत्या श्रुत्या पत्न्यधीन उत्कर्षत्वं परस्य देवस्य प्रतीयते इति । तदपि न चोद्यम् । स्वतस्सिद्ध अतिशयस्य भास्करस्य प्रभान्वयेन एव श्रियः श्रीश्च भवेत् इत्युक्तस्य भगवतः स्वपत्न्या अपि अतिशया- न्तरे दोष अभावात् । अभिरूप एव आभरणेनापि द्योतमानत्वं अश्नुते

पूर्वपक्षं :- 'வேறொன்றுக்கும் (லக்ஷ்மிக்கும்) வசப்படாத தன் னுடைய ஸ்திதியை உடையவன் பகவான்' என்று கீழே ஸ்தாபித்தீர். அப்படியானால் அவனுக்கு லக்ஷ்மிசंबन्धं தேவையில்லை என்றுதானே ஆகிறது. ஆனால் **प्रमाण**ங்களால், 'பரதேவதையாகிய பகவான், பத்நியினால் உண்டாகிய மேன்மையை உடையவன்'³⁶, என்பது ஏற்படுகிறதே?

समाधानं :- இந்த **प्रमाण**ங்களின் **तात्पर्य**, 'லக்ஷ்மியின் சேர்க்கையினால் இவனுக்கு மேன்மை உண்டாகாமல் இருப்பதில்லை' என்பதே. இயல்பாகவே மேன்மையுடைய ஸூர்யனுக்கு, **कान्ति**யின் ஸம்பந்தம் போன்று, 'श्रियः श्रीश्च भवेत्'³⁷ என்று கூறப்பட்ட பகவானுக்கு, தன்னுடைய பத்நியினாலும் மற்றொரு சிறப்பு இருப்பதால் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. மேலும், அழகாயிருப்பவனே, ஆபரணத்தினாலும் ப்ரகாசம் அடைவதில்லையா!

36. मेधा श्रद्धा सरस्वती -மேதை, ச்ரத்தை, ஸரஸ்வதீ (இவை லக்ஷ்மியின் பெயர்கள்)

- अहं श्रद्धा च मेधा च -நானே ச்ரத்தையும், மேதையும்

श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते -ச்ரத்தையினால் பகவான், தேவனாயிருப்பதை (லீலா ரஸ அநுபவத்தை) அடைகிறான்.

37. -(रामा) திருவுக்கும் திருவானவன்

इत्यादिषु इव अयोगव्यवच्छेदमात्रेण अपि अर्थः उपपत्तौ, बहुप्रमाण विरुद्धस्य अन्ययोग व्यवच्छेदस्य कल्पयितुं अयुक्त- त्वात् । देवत्वं च निष्कृष्यमाणं देवन संबन्ध एव कृतद्धित समासेषु संबन्धाभिधानं त्वतलौ इति शाब्दोक्तेः । तच्च देवनं विहरणादिरूपं स्ववल्लभा सहितस्यैव परस्य देवस्य भवतीति सुस्थोऽयं पन्थाः । आहुश्च यस्या वीक्ष्य मुखं ; अङ्गीकारिभिः आलोकैः ; क्रीडसि श्री समक्षं इत्यादि । एवं आप्तप्रणीतानि अन्यानि अपि कानिचित् स्तुति वाक्यानि प्रमाणानां स्व वाक्यान्तराणां च अविरोधेन स्थाप्यानि ।

இப்படி அயோகவ்யவच्छेदமாக (லக்ஷ்மியோடு) சம்பந்தமில்லாமலில்லை என்று சொல்லலாமே! இதைவிட்டு, ப்ரமாணங்களுக்கு விरोधமாகவும், அந்யயோகவ்யவच्छेदமாக (பிர்வானுடைய சுவாதந்யத்தை நிலை நாட்டுவதாக எண்ணி லக்ஷ்மியோடு சேர்க்காதவாறு) கற்பனை செய்வது பொருந்தாது. மேலும், உதாஹரித்த தேவத்வம் என்பது, விளையாட்டு உடையவனாயிருக்கையே; இலக்கண மரபின்படி கृத்-தद्धित-समासங்கள் சம்பந்தத்தைக்குறிப்பன; அவ்விளையாட்டு, 'தன் பத்நியோடு கூடிய பகவானுக்கே' என்று கூறுவதே சிறந்த வழி. பெரியோர்களும் அப்படியே கூறுவர்.³⁸ இதுபோல் आप्त वाक्यங்கள், स्तोत्रங்கள், प्रमाणங்கள், தங்கள் மற்றவாக்யங்கள் இவற்றிற்கு விரோதமில்லாமல் பொருள் கூறவேண்டும்.

38. -यस्या वीक्ष्य मुखं (ஸ்ரீ ஸ்த) -எவள் முகத்தைப் பார்த்து
(லோக ச்ருஷ்டி-ஸம்ஹாரம் இவற்றைச் செய்கிறானோ)
-अङ्गीकारिभिः आलोकैः (ஸ்ரீ குண)-அங்கீகரிக்கிற பார்வையால்
-क्रीडसि श्रीसमक्षं (ஸ்ரீர.ஸ்) -லக்ஷ்மியின் முன் விளையாடுகிறீர்

यानि च ब्राह्मे पुराणि सर्वातिशायिनी प्रीतिः ; सर्वोत्कृष्टा सर्वमयी ; अनौपम्या निर्विकल्पा इत्यादीनि लक्ष्मी नामानि तान्यपि न तत्समश्च अभ्यधिकश्च दृश्यते ; यस्मात् परं नापरमस्ति किञ्चित् ; तमीश्वराणां परमं महेश्वरं; क्षरात्मानावीशते देव एकः ; एक इद् राजा जगतो बभूव ; शास्ता चराचरस्यैकः ; एकः शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता ; शास्ता विष्णुः अशेषस्य इत्यादि प्रमाणगण अनुसारेण भगवद् व्यतिरिक्त सर्वापेक्षया तन्महिष्याः प्रकर्षं विवक्षन्ति ।

पूर्वपक्षं :- அப்படியானால், ब्राह्म पुराण த்தில், 'எல்லாவற்றையும்விட மேம்பட்டவள்' என்றாத்தமுள்ள அநேக பெயர்கள், लक्ष्मीக்கு சொல்லப்பட்டிருப்பன ³⁹ विरोधिக்காதா ?

समाधानं :- वेदத்தில் भगवानेப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பதை அநுஸரித்து, ⁴⁰ இவற்றிற்கு, "பகவானையொழிந்த மற்றெல்லாவஸ்துக்களையும்விட, அவன் பத்நிக்கு மேன்மை சொல்வதில் நோக்கு" என்று கொள்ளவேண்டும்.

39. -सर्वातिशायिनी प्रीतिः -எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட ப்ரீதி;

सर्वोत्कृष्टा सर्वमयी-எல்லாவற்றையும்விட மேற்பட்டவள்; எல்லாவஸ்து ஸ்வரூபி

अनौपम्या निर्विकल्पा -ஸமானமில்லாதவள்; பேதமில்லாதவள்;

40. -न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते -அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸமமான-மேற்பட்டவன் இல்லை.

-यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित् -அந்த பகவானைவிட வேறு பரவஸ்து ஒன்றுமில்லை.

-तमीश्वराणां परमं महेश्वरं -ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேச்வரனாகிய பகவானை

तथा सति शक्तिचक्रस्य नायिका इति तत्रत्योक्तिरपि संगच्छते । शक्ति
शब्दोऽपि ह्यत्र विहराख्यकार्य उपयुक्त विशेषणत्व अभिप्रायः
पत्नीविषय एव । अत्यन्त साम्यमपि अस्यां दृष्टान्त स्वरसागतम् ।
स्थाप्यं नियत निर्बाध पत्नीत्वाद्यविरोधतः ॥

अत्र तस्य शक्तिद्वयं तादृक्अमिश्रं भिन्नलक्षणं इति सात्वतोक्तं

सनत्कुमारसंहितையில், 'शक्ति चक्रस्य नायिका ⁴¹' என்று சொன்னதும் இங்கு பொருந்தும். இவ்விடத்தில், 'शक्ति' என்று, 'விளையாடல் கார்யத்திற்கு உபயோக விசேஷணமாக இருப்பதை அபிப்ராயத்தில் கொண்டு பத்நியைச் சொல்கிறது. மேலும், 'மிகவும் ஸமமாயி ருப்பது' என்று 'स्वरसमाकसं' சொன்ன இடங்களிலும், 'எப்போது முள்ள/தடுக்கப்படாத பத்நியாகை' போன்ற 'प्रमाणங்களுக்கு விरोधமின்றி பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

இதைப் போலவே, 'तस्य शक्तिद्वयं तादृक् अमिश्रं भिन्नलक्षणं ⁴²,

क्षरात्मानावीशते देव एकः -ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா இவ்விரு வஸ்துக்களையும் அந்த ஒரு தேவனே நியமிக்கிறான்.

-एक इद् राजा जगतो बभूव -இவ்வுலகுக்கு ஒரே ராஜாவானான்.

-शास्ता चराचरस्यैकः -சராசரங்களை நியமிப்பவன் ஒருவனே

-एकः शास्ता न द्वितियोऽस्ति (कश्चित्) शास्ता -ஒருவனே நியமிப்பவன்; வேறில்லை.

-शास्ता विष्णुरशेषस्य -விஷ்ணுவே ஸகல வஸ்துவையும் நியமிக்கிறவன்

41. -பத்நிகளின் ஸமுஹத்திற்கு யஜமானி.

42. -பகவானுக்கு, அவனோடு ஸமமான-கலப்பில்லாத-வெவ் வேறு அடையாளங்களையுடைய இரு பத்நிகள் (உண்டு)

देव्याः तादृक्त्वमपि श्रुति-स्मृति-पूर्वापरादि प्रसिद्ध पत्नीत्व आदि अनुगुणं योज्यम्।

किञ्च, यथा मुक्तस्य भगवता परमसाम्ये श्रुतिस्मृत्यादि सिद्धेऽपि जगद्व्यापार वर्ज इति लक्षणभूतैः आकारैः वैषम्यं स्थाप्यते, तथा इहापि भवति । भिन्न लक्षणमिति च तत्रैव उक्तम् । आहुश्च पितेव त्वत्प्रेयान् इत्यारभ्य माता तदसि नः इति ।

என்று சாத்வத சंहிதையில் பிராட்டிக்குச் சொன்ன 'ஸமமாயிருக்கை' முதலியவற்றிற்கும், ஶ்ருதி-ஸ்மृतிகளில் முன்பின் சொன்னவைகளில் ப்ரசிद्धமாக உள்ள **பத்னீத்வத்திற்கு**, ஏற்ப அர்த்தீ சொல்லவேணும்.

பூர்வபக்ஷம் :- ஏன் பிராட்டி பெருமையை இப்படி அளவிடவேண்டும்?

சமாধানம் :- ஒரு உதாரணத்தைப்பார்ப்போம் : முக்தனுக்கு எம்பெருமானோடு பரமான சாம்யம் உண்டாகிறது என்பது, ஶ்ருதி-ஸ்மृत्यादि களில் நிலைநாட்டப்பட்டபோதிலும், இந்த சாம்யத்தை, 'பரமாत्மாவுக்கே உரித்தான லக்ஷணமாகிற' 'जगद्व्यापार वर्ज'⁴³ போன்ற, சில ஆகாரங்களால் அளவுபடுத்தியே ஒப்புக்கொள்கிறோமல்லவா! அதுபோல, பிராட்டி விஷயத்திலும் அளவுபடுகிறது. மேலும், கீழ் ப்ரமாணத்தில் 'भिन्नलक्षणं' என்றல்லவா சொல்லியிருக்கிறது! இன்னும் 'पितेव त्वत्प्रेयान्' என்று தொடங்கி माता तदसि नः⁴⁴, என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

43. -லோகங்களின் ச்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைத் தவிர

44. -(ஸ்ரீ குண) தகப்பனாரைப்போல் உன் கணவன்; ஆக நீ எங்களுக்குத் தாயாகிறாய்

एवं अनभ्युपगमे तां पुरस्कृत्य भगवदभिगमनमपि तत्र तत्रोक्तं दुश्शकं स्यात्। अस्ति कर्मार्हं फलदे पत्यौ कृत्यद्वयं श्रियः । निग्रहाद् वारणं काले सन्धुक्षणमनुग्रहे ।

उक्तं च श्रीविष्णुचितैः गद्यव्याख्यानारंभे मातृत्वैकरूपां श्रियं प्रपद्यते । माता हि हितादपि पुत्रस्य प्रियमेव पश्यति, पिता उभयं पश्यति। अतः दण्डधरत्वहीनतैव अवलंबनं अस्यां दशायां आसीत् इति । **अत्र वरदगुरुपदेश अनुसारिभिः व्यासार्थैश्च उक्तं** प्रताप उष्मल पितृत्व दुरासद भगवत् समाश्रयण सिद्धये पुरुषकार अनुप्रविष्ट वात्सल्य निर्भर लक्ष्मी समाश्रयणं श्रीमच्छब्द विवरण मुखेन अभिधीयते इति ।

இப்படி ஒப்பாவிட்டால், 'அவளை முன்னிட்டுக்கொண்டு பகவானை அடையவேண்டும்' என்று ஆங்காங்கே சொல்லியிருப்பது செய்யமுடியாததாகிவிடும். இது எதற்காகவென்றால், கர்மத்திற்கு எற்றவாறு பலனைத் தரும் கணவனான எம்பிரானிடத்தில், லக்ஷ்மி செய்வன இரண்டு காரியங்கள் - ஒன்று, தக்க தருணத்தில் அவளை நிரஹத்திலிருந்து தடுப்பது; இரண்டு, தக்க காலத்தில் அநுஹத்தில் மூட்டுவது. இதை **गद्य व्याख्यान आरंभत्** தில், எங்களாழ்வானும், 'मातृत्वैकरूपां श्रियं प्रपद्ये माता हि हितादपि पुत्रस्य प्रियमेव पश्यति, पिता उभयं पश्यति; अतः दण्डधरत्वहीनतैव अवलंबनं अस्यां दशायां आसीत् ⁴⁵' என்றார். தன் **गद्य व्याख्यानत्** தில் அம்மானின் உபदेशத்தை அடியொற்றி, **व्यासाचार्यर्** என்னும் ஶ்ருதபிரகாசிகாசாரியரும், 'प्रतापोष्मल पितृत्व दुरासद भगवत् समाश्रयण

45. -தாயாக இருப்பதே ஸ்வபாவமான லக்ஷ்மியை ஆசிரயிக்கிறார். தாய் பிள்ளையின் நன்மையைவிட, ப்ரியத்தையும் ; தகப்பனோ இரண்டையும் பார்க்கிறான். ஆக, இத்தசையில் சிக்ஷிக்கும் தன்மை இல்லாமையே பிடிப்பாக ஆயிற்று.

ननु अस्या दण्डधरत्व अभावे दैत्य दानव मर्दिनी इत्यादि
नामानि न घटेरन्, मैवम् । सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोप प्रपीडितां
इत्यादिष्विव कोपस्य पतिसंश्रयत्वेऽपि अस्याः तदनुमति महिम्नाऽपि
दैत्य निरासादि सिद्धेः । स्वासाधारण विभूतिविशेषद्वारा वा
तदुपपत्तिः । तदभिप्रायेण हि पुराणेषु सौम्यासौम्यैर्जगद्रूपैः इत्याद्युच्यते ।

सिद्धये पुरुषकार-अनुप्रविष्ट वात्सल्य निर्भर लक्ष्मी समाश्रयणं
श्रीमच्छब्द मुखेनाभिधीयते।⁴⁶ என்றார்.

पूर्वपक्षं :- தண்டிப்பதில்லையாகில், 'दैत्य दानव मर्दिनी'⁴⁷,
என்றிவை முதலிய பெயர்கள் லக்ஷ்மிக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?

समाधानं :- 'सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम्।'⁴⁸
முதலிய இடங்கள்போல, கோபம் பார்த்தாவுக்கு இருந்தபோதி
லும், இவள் அதற்கு அநுமதிப்பதின் மஹிமையினால், அசுரர்கள்
அழிவதினாலாவது; தனக்கே உரித்தான சில விஹூதிகளை முன்
னிட்டாவது இவை பொருந்தும். இதே அபிப்ராயத்தில்தானே
புராணங்களிலும், சௌம்யாசௌம்யைர்ஜகரூபை:⁴⁹ என்று சொல்லப்படுகிறது.

46. -பராக்ரம-வெம்மையுடைய தகப்பனாராயிருக்கும் தன்மை
யினால் அணுகமுடியாத பகவானிடத்தில் ப்ரபத்தி ஸித்திக்க,
புருஷகாரத்தோடு சேர்ந்த வாத்ஸல்யம் நிறைந்த லக்ஷ்மியை
ஆசீர்யிப்பது, ஸ்ரீமத் என்னும் பதத்தின் விவரணம்.

47. -திதி-தனுவின் பிள்ளைகளாம் அஸுரர்களைக் கொல்லும்

48. -ஸீதையின் தேஜஸ்ஸினால் எரிக்கப்பட்டதும், ராமனின்
கோபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டதும்

49. -ஸௌம்யங்களாயும், அல்லாதனவாயுமான ரூபங்களினால்
லோகம் (வ்யாபிக்கப்பட்டது)

यत्किञ्चिदपि वैषम्यं यदि नामात्र नेष्यते । तयोर्देह
व्यवस्थाऽपि न सिध्येत् सर्वसंमता ॥ अव्यवस्थिति पक्षस्तु
हेतुपक्षोऽयमित्यपि । अश्रुतत्वादिहानुक्तेः दूषणं वाऽपि नार्हति ॥ न हि
सिद्धे विकल्पस्स्यात् न सन्देहोऽत्र निश्चयात् । न कालाद्यैः विपर्यासः
तन्नित्यत्वादि साधनात् ।

[இவ்வளவு விளக்கத்தின் முடிவில், ஸ்வாமி தேசிகன் இவ்வாறு
முத்தாய்ப்பு அருளுகிறார்]

இப்படி, எம்பெருமான்-பிராட்டி இவர்களுக்குள் ஒரு
சிறிய வேற்றுமையை ஒப்பாவிடில், எல்லோருக்கும் சம்மதமான
இவர்களின் தேஹிகளில் சொன்ன வரையறைகள் சித்திக்காது.

எம்பெருமான்-பிராட்டி இவர்களுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய
யவற்றில் ஒருவித வரையறையும் கிடையாது என்றோ; அல்லது
இதுவரை நாம் கூறியவற்றை 'எதற்கெடுத்தாலும் காரணத்தைக்
கேட்கும் குழு' (ஐதூக் பக்ஷ்) என்றோ சொல்லும் கட்சிகள், இங்கே
கண்டிப்பதற்குக்கூட தகுந்தவை அல்ல. ஏனென்றால் அவைகள்,
முறையே, வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாதவை,
அல்லது இந்த ஸந்தர்பத்தில் சொல்லப்படாதவைகளாம்.

ஆக, கீழே எம்பெருமான்-பிராட்டி இவர்களுடைய
ஸ்வரூபம் முதலியவை பற்றி நாம் தெளிவித்தவையெல்லாம்
ஸித்தமான விஷயமாதலால் விகல்பம் (இப்படியாவது
/அப்படியாவது என்பது) ஆகாது; தீர்ந்தபடி சொன்னதால்
ஸந்தேஹம் கிடையாது; நித்யமாக இருப்பதினால், காலம்
முதலியவற்றாலும் மாறுபாடு இல்லாதது.

'இரண்டாவது ஶ்லோகத்தாலே. பரத்வத்தை அநுபவித்துக்
கொண்டு, பிராட்டியுடைய புருஷகாரத்வம் சொல்லப்படுகிறது;
என்று ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை சட்யுஹித்தார்.

3-வது ஶலாகம்

एवं स्तुति आक्षेप-समाधान व्याजेन स्वामित्व सौलभ्या- दिक्
प्रतिपाद्य स्तोतुं उपक्रान्तः सर्वाश्रयणीयत्वाय सकल पुरुषार्थ हेतुत्वं
उदाहरण विशेष अर्थान्तर न्यासाभ्यां उपपादयति ईषदिति ।

முதல் இரு ச்லோகங்களால், ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு
ஆட்சேப-சமாधानம் சொல்லும் வ்யாஜத்தால் பிராட்டியின் 'स्वामित्व-
सौलभ्यं' இவைகளை நிரூபித்தார். மூன்றாவதால், 'இவள்
எல்லோராலும் ஆசீர்யிக்கத்தகுந்தவள்' என்று சொல்லவேண்டி,
'எல்லா ப்ரயோஜனங்களுக்கும் இவளே காரணம்' என்பதை
உதாரண/காரணங்களைக்கொண்டு விவரிக்கிறார்.

'मयि ते दयां विदन् अहं निर्भयः स्तोष्यामि, என்று சொன்னார்.
சேதநர்க்கு ஶ்ர-அநிஷ்ட ப்ராப்தி-பரிஹாரங்களுக்கு ஹேதுக்கள், அவ்வவ
ருடைய புண்ய-பாபங்களாயன்றோ ஆயிருக்க, உம்முடைய அபிமதம்
நம்முடைய கடாட்சத்தாலே சிஶ்டித்தது என்னுமிடம், நம்பக்கலிலே
ஆதாரதிசயத்தாலே சொன்னவித்தனை" என பிராட்டி சொல்ல,
"..पुण्यापुण्यावीश्वर प्रीतिकोपौ⁵⁰ என்கிறபடி துன்பவின்ப வினைக
ளுக்கு நிர்வாகனான ஶ்ரீஸ்வரனின் ப்ரியாஶ்ப்ரியங்கள்தான் அபிமத-
அநிமதசிஶ்டிகளுக்கு ஹேதுக்கள்; அவனுடைய ப்ரஸாத-கோபங்க
ளுக்கும் அடி, உன்னுடைய கடாட்ச-தடभावங்களாகையாலே, என்
அபிமத சிஶ்டிக்கேயன்றி, சகல சேதநர்க்கும் ஶ்ரீஸ்வரியாதிகளால்
ஸ்ரேயஸ், உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலல்லது சம்பவியாதிஶே! என்று
तत्पुरुषार्थ प्रदत्वத்தை सोदाहरणமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிறார்" என்கிறார்
ஆச்சான்.

50. -புண்யம்-பாபமென்பவை ஈஸ்வரனுடைய ப்ரீதி-கோபங்களே.

ईषत् त्वत् करुणा निरीक्षणसुधा सन्धुक्षणात् रक्ष्यते
 नष्टं प्राक् तदलाभतः त्रिभुवनं सम्प्रत्यनन्तोदयम् ।
 श्रेयो न हि अरविन्दलोचनमनः कान्ताप्रसादादृते
 संसृत्यक्षर वैष्णवाध्वसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ॥ (3)

अन्वयः - प्राक् तदलाभतः नष्टं त्रिभुवनं, संप्रति त्वत्करुणा निरीक्षणसुधा ईषत् सन्धुक्षणात् अनन्तोदयं रक्ष्यते। अरविन्दलोचन मनःकान्ताप्रसादात्ऋते नृणां संसृति-अक्षर-वैष्णवाध्वसु श्रेयः कर्हिचित् न हि संभाव्यते।

பதவுரை :

प्राक् तदलाभतः - முன்னம், அது (பிராட்டியின் கடாக்ஷ்)
 பெறாததால்;
 नष्टं त्रिभुवनं, संप्रति - நசித்துக்கிடந்த மூவுலகும், இப்போது;
 त्वत् करुणा-निरीक्षणसुधा - கற்பையுடன் கூடிய உம்முடைய
 பார்வையாகிற அமृतவர்த்தின்;
 ईषत् सन्धुक्षणात् - ஒரு துளி பரவுதலால்;
 अनन्तोदयं रक्ष्यते - எண்ணற்ற சமൃद्धியை உடையதாகக்
 காப்பாற்றப்படுகிறது;
 अरविन्दलोचन - தாமரைக்கண்ண (எம்பெருமானுடைய);
 मनःकान्ता प्रसादात् ऋते - மனத்துக்கு இனியவளின்
 (பிராட்டியின்) அருளினிற்;
 नृणां संसृति-अक्षर-वैष्णवाध्वसु श्रेयः - மனிதர்க்கு ऐश्वर्य कैवल्य
 परमपदं இவற்றில் உயர்ந்த ஸுகம்;
 कर्हिचित् नहि संभाव्यते - ஒருபோதும் உண்டாகாதன்றோ!

एतदनुग्रह एकदेशोऽपि अनन्त अनिष्ट निवृत्तेः अनन्त
अभ्युदय सिद्धेश्च निदानमिति व्यञ्जयितुं ईषच्छब्दः । त्वच्छब्देन
प्रणिपात प्रसन्ना हि ; क्षिप्रप्रसादिनीं देवीं इत्यादिषु उक्तः स्वभावः
सूच्यते । सामान्यतश्च तदनुग्रहस्य सदातनत्वं उक्तं मङ्कण
संहितायां पद्मेस्थिता पद्मवर्णा पद्मनाभप्रिया शुभा । सदाऽनुग्रह
संपन्ना सा मे देवी प्रसीदतु इति । अष्टोत्तरशतनाम स्तोत्रे च नमामि
कमलां कान्तिं क्षमां क्षीरोद संभवाम् । अनुग्रहपरां ऋद्धिं अनघां
हरिवल्लभाम् इति ।

விளக்கம்: **ईषत्** -இவ்ளடைய அநுగஹத்தின் சிறு துளி கூட அளவில்லா அனிஷ்ட நிவृत्திக்கும்/க்சேமத்திற்கும் காரணம், என தெரிவிக்கிறது, இந்தப் பதம். **त्वत्** - பிராட்டியினுடைய 'எப்போதும் அநுగஹத்துடனேயே இருக்கும்'⁵¹ **स्वभावं** சொன்னது.

51. -(ராமா) प्रणिपात प्रसन्ना हि -ஸேவிப்பதினாலேயே அருள் பாலிப்பவளல்லவா (ஸீதை)
-क्षिप्र प्रसादिनीं देवीं - சீக்கிரம் அநுக்ரஹம் செய்கிற தேவியை
-(மங்.ஸம்) -पद्मे स्थिता पद्मवर्णा पद्मनाभप्रिया शुभा । सदानुग्रह सम्पन्ना सा मे देवी प्रसीदतु। -தாமரையில் இருப்பவளும், தாமரை வண்ணம் உடையவளும், பகவானுக்கு பத்நியாகவும்-
மங்களம் தருபவளாயும்-எப்போதும் அநுக்ரஹம் நிறைந்தவளான லக்ஷ்மீ, அருளவேண்டும்.
-(வ.ஸஹ) -नमामि कमलां कान्तिं क्षमां क्षीरोद सम्भवाम् । अनुग्रह परां ऋद्धिं अनघां हरिवल्लभाम्। பொறுமையாயும், பூமியாயும், கடலில் உதித்தவளும், அருளுவதையே ஸ்வபாவமாகயுடையவளும், தோஷமில்லா ஸம்பத்தும், பகவானின் பத்நியுமான லக்ஷ்மியை ஸேவிக்கிறேன்.

अनिष्टनिवर्तन इष्टप्रापण अनुगुण करुणा हेतुकं निरीक्षणं
 करुणानिरीक्षणम् । करुणया विषयीकरणं वा निरीक्षण शब्देन उपचर्यते
 । तदिदं उक्तं तत्संहितायां सामर्ग्यजुर्मयीं देवीं वेदगर्भा मनस्विनीम् ।
 लोकैकेश विभूतीनां कारणं यन्निरीक्षणम् इति । तस्य
 विश्वसञ्जीवनतया सुधात्व रूपणम् । तया सन्धुक्षण- संयक्
 उल्लासनम् । अत्र पञ्चमी उक्तं हेतुत्वं तु उदयापेक्षया रक्षणापेक्षया
 च योज्यम् ।

‘त्वच्छब्दத்தாலே, ப்ரணிபாத-ப்ரஸந்நையாய் க்ஷிப்ர-ப்ரஸாடிநியாம்படி யான அஸாஹாரண ஸ்வபாவம் ஸ்சிக்கப்படுகிறது. இத்தால் நி஑்ரஹானு஑்ரஹ ஸ்வபாவனான ஐஸ்வர்னில் வ்யாவ்ர்தமான அநு஑்ரஹைக ஸ்வபாவத்வ் சொல்லப் பட்டது.’ என்கிறார் ஆச்சான்.

अनिष्टத்தைப்போக்க/इष्टத்தை அளிக்கத்தகுந்த கருணைக் குக் காரணமான பார்வையோ, அல்லது, கருணையினால் அங்கீ கரிப்பது உபசாரமாகவோ, **करुणानिरीक्षणं** எனப்படுகிறது.⁵²

அந்த நிரீக்ஷணம், எல்லா வஸ்துக்களையும் உஜ்ஜீவிப் பதால், **सुधा** என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அம்ருதத்தினால் **सन्धुक्षण**மாவது, நன்றாக வृद्धியடையும்படிச் செய்கை. **सन्धुक्षणात्** என்று 5-ம் வேற்றுமையினால் சொன்ன காரணத்தை, மேலே சொல்லும் ரக்ஷா-உதய்என்ற இருவிடத்திலும் சேர்த்து, அவ்விரண் டிற்குமே **सुधा सन्धुक्षणं**தான் காரணமென்று பொருளாம்.

52. -(தத். ஸம்) -सामर्ग्यजुर्मयीं देवीं वेदगर्भा मनस्विनीम् । लोकैकेश विभूतिनां कारणं यन्निरीक्षणम् । -லோக பாலகர்களின் ஐச்வார்யத் திற்கு எவளுடைய கடாக்ஷம் காரணமோ; எவள் ஸாம-ருக்- யஜூர் வேதஸ்வரூபமாயும், உட்கருவாகவும், நல்லெண்ண முடைவளாயும் இருக்கும் தேவி

ரக்யதே - நிரூபத்ரவம் அவஸ்தாப்யதே । ப்ராக் -த்வத் உபேக்சா காலே,
 தடலாபத: -த்வத் நிரீக்சண அலாபத:, நது த்வத் கோபத: க: குப்யேத்
 வானரோத்தம இத்யாதி வதந்த்யா: தவ கோப அஸம்வாத் । த்ரிபுவந ஶத்வெந
 த்ரீலோக்ய அந்தர்வதீந: க்ஷேத்ரஜ்ஜா லக்யந்தே । சம்ப்ரதி - தத: அவலோகிதா
 தேவா: இத்யாதுக்தாயாம் த்வந்நிரீக்சண தஷாயாம் । அநந்தோதயம் - பூர்வகாலாதபி
 அதிஷயித அப்யுதயம் இத்யர்த: । உக்தம் ஶ்யேதத் சர்வம் இந்த்ரேண த்வயா தேவி
 பரித்யக்தம் சகலம் புவநத்ரயம் । விநஸ்த்ப்ராயம் அபவத் த்வயா இதானீ
 சமேதீதம் இதி ।

ரக்யதே - துன்பமுமின்றி ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ப்ராக் -நீ
 உபேக்சை செய்த காலத்தில்;

தடலாபத: -உன்னுடைய கடாக்கம் இல்லாததினால்;
 கோபத்தினால் அல்ல; 'க: குப்யேத் வானரோத்தம⁵³' என்று சொல்கிற
 உனக்கு, கோபம் உண்டாகாதாகையால். நஸ்த் -கேடுற்றமை;

த்ரிபுவநம் -மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள க்ஷேத்ரஜர்கள்
 குறிக்கப்படுகிறார்கள். சம்ப்ரதி - 'ததோ஽வலோகிதா தேவா: ⁵⁴'
 என்றதுபோல், 'உன் கடாக்ஷம் பெற்றநிலையில்' என்று பொருள்.

அநந்தோதயம் -முன்பைவிட அதிக சமூஹ்யையுடைய
 தாக. இதை, 'த்வயா தேவி பரித்யக்தம் சகலம் புவநத்ரயம்। விநஸ்த்
 ப்ராயமபவத் த்வயேதானீ சமேதீதம்।। ⁵⁵' என்றான் இந்த்ரன்.

53. -(ராமா) -வாந்நரர்களில் சிறந்தவனே! யார் கோபத்துக்கு
 ஆளாகுமவர்கள்?

54. -(லக்ஷ்மியினால்) கடாக்கிக்கப்பட்ட தேவதைகள்

55.-(வி.பு) -லக்ஷ்மியே! மூவுலகும், நீ கைவிட்டபோது நாசத்
 திற்கு ஸமமாக ஆனது. இப்போது உன்னால் வளர்ந்தது

अत्र प्रळयादिकं विवक्षितं इति केचित् । एवं अन्वय व्यतिरेकाभ्यां
एतत् कटाक्षाधीनं देवादीनां ऐश्वर्यं इति दर्शितम् । यथा आह
काश्यपः ब्रह्माद्याश्च सुराः सर्वे मुनयश्च तपोधनाः । एधन्ते
त्वत्पदच्छायां आश्रित्य कमलेश्वरि इति । मङ्कण संहितायां च
अष्टानामपि लोकपालानां तत्पूजानिरतत्वं च प्रपञ्चितं द्रष्टव्यम् ।
उक्तसमर्थन व्याजेन सर्वपुरुषार्थानां तत्प्रसाद अधीनत्वमाह श्रेय इति ।

இங்கு, ப்ரளயம் முதலியவற்றைச் சொன்னதாக சிலர் கூறுவர். இப்படி, லக்ஷ்மி கட்டாக்ஷம் உள்ளதாலும்-இல்லாமையாலும், வளர்ச் சியும்- தேய்தலும் என்பதால் தேவதைகளின் ஔர்வ்யம் லக்ஷ்மியின் கட்டாக்ஷத்திற்கு வசப்பட்டது.

(பெரியவாச்சான்பிள்ளை, 'ப்ரளயத்திலே, ப்ரம்மா முதலான ஸ்ருஷ்டியை ஈச்வரன் உகக்கும்போது, இவள் கட்டாக்ஷமடியாக வாய்த்து உண்டாவது,' என்று உரைக்கிறார். ஆச்சானும், 'இரண் டாவது பொருளாக, இதே அர்த்தத்தைக் கையாளுகிறார்.)

இப்படியே காச்யபரும் 'ब्रह्माद्याश्च सुरास्सर्वे मुनयश्च तपोधनाः। एधन्ते त्वत् पदच्छायां आश्रित्य कमलेश्वरि ⁵⁶।।' என்கிறார். லோகபாலர்கள் எண்மரும் இவளுடைய பூஜையில் ஈடுபட்டிருப் பது மங்குண சंहிதையில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கீழ்ச்சொன்னவைகளை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு, எல்லா ப்ரயோ ஜனங்களும் லக்ஷ்மியின் அணுக்ரஹத்துக்கு வசப்பட்ட தன்மையைக் கூறுகிறார், **श्रेयः** என்று.

56. -லக்ஷ்மியே! ப்ரம்மா முதலான எல்லா தேவர்களும், தவத் தையே ஐச்வர்யமாகவுடைய ருஷிகளும், உன்னுடைய திருவடிநிழலை அணுகி வருத்தியடைகிறார்கள்.

अत्र त्वत्प्रसादात् इति वक्तव्ये अरविन्दलोचन मनःकान्ता प्रसादादिति कथनं तथाविध प्रसिद्धि प्रकर्ष द्योतनार्थम् । अरविन्द लोचन शब्देन यं पश्येत् मधुसूदनः इत्याद्यभिप्रेतं श्रीपतेरपि अनु- ग्रह शीलत्वं सूच्यते । तन्मनःकान्तात्वोक्तिः सर्वापेक्षित दाने तयोः समानाभिप्रायत्वं व्यनक्ति । अत्र मनश्शब्दः बुद्धावुप चरितः, भगवतः करणायत्त ज्ञानत्व अभावात् । मनः कान्ता- अभिमतेत्यर्थः । पूर्वं कान्तस्ते इत्युक्तं, अत्र तु इयं भगवतः कान्तेति । एतेन परस्परानुकूलतया सर्वत्र व्यापारे सामरस्यं व्यज्यते ।

‘உன்னுடைய அருளால்’ என்று கூறலாமாயிருக்க, **அரவிन्द லோசனமன:காந்தா** **பிரசாடாத்** என்றது, அப்படிப்பட்ட அதிகமான ப்ரஸித்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக. அரவிन्दலோசன என்றதினால், ‘லக்ஷ்மீபதியும் அநுக்ரஹம் செய்வதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய வன்,’ என்பதாகிறது.⁵⁷ அவன் மனதிற்கு இனிய மனைவி என்ற தால், எல்லோரும் விரும்பியதெல்லாம் தருவதில், இருவரும் ஒரேகருத்துடையவர்களென்பது ஸ்சிதம். பகவானுக்கு ஞானம், (மனம்போன்ற) கரணங்களால் உண்டாவதில்லையாகையால் இங்கு மன: என்றது, ஞானத்திற்கு உபசாரமாகும்; ஆக மன: காந்தா என்பதால், பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவள் என்றர்த்தம்.

முதல் ச்லோகத்தில், காந்த: தே (உனக்கு அவன் ப்ரியமான கணவன்) என்றார். இங்கு, பகவானுக்கு இவள் இஷ்டமான பார்வைய என்கிறார். ஆக ஒருவர்க்கொருவர் அநுகூலமாயிருப்ப தால் எல்லாவ்யாபாரங்களிலும் ஒருமித்திருப்பது குறிக்கப்பட்டது.

57. -यं पश्येन्मधुसूदनः - பகவான் எவனைப் பார்க்கிறானோ (அவன் ஸாத்விகனாவான்)

प्रसादात् -कृपाविशेषात् इति यावत्, अस्याः क्वचिदपि निग्रह
असंभवेन तन्निवृत्तिरूप प्रसाद अयोगात् । संसृति शब्द इह पुरुषार्थ
समभिव्याहारात् पारिशेष्यात् च ऐश्वर्यपरः । तेन

‘मत्स्य-मनुष्यादि विग्रह-परिग्रहं पண்ணिनालुम्⁵⁸, கண்ணை
மறைக்கப்போகாதேயிறே இருப்பது. सर्व अङ्गाங்களும் மறையும்
படியாகக் கவசமிட்டாலும், கண்ணைக் கவசமிடுவான் இலனிறே.
இங்கனொத்த (அவாப்த சமஸ்தகாமத்வ) வைபவத்தை உடையனான
ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பைப் பண்ணுமவளா
யிருக்கும்...” என்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

“சாந்தோக்யத்தில் லக்ஷணமாக ‘तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवं
अक्षिणि⁵⁹’ எனப்பட்ட பரமபுருஷனுக்கு துலயசீலையான அசிதேக்ஷணை
யிறே இவள்; ‘அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்த லோசனனைத்
தினைத்தனையும் விடாள்,’ என்ற வால்லம்யபிரசித்தி தோற்ற விசே
ஷிக்கிறார்” என்கிறார் ஆச்சான்.

प्रसादात् ऋते-விசேஷமான கருணையில்லாமல், என்றர்த்தம்;
निग्रहத்திலிருந்து விடுவிக்கும் அருள் என்று சொல்வது பொருந்
தாது. ஏனெனில், இவளுக்குத்தான் ஒருபோதும்- எவரிடத்திலும்
निग्रह உண்டவதில்லையே !

संसृति -இந்த பதம், प्रयोजनங்களைக் கூறும் பதங்களோடு
சேர்த்து சொல்லப்பட்டதினாலும், மற்ற प्रयोजनங்கள் வேறு
பதங்

58. मत्स्यः कमललोचनः ; महावराहः स्फुटपद्मलोचनः ; रामो
राजीवलोचनः ; कृष्णः कमल लोचनः

59. -அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலரும் தாமரைபோன்று இரு
கண்கள் உள்ளன.

त्रिवर्गान्तर्भूतं सर्वं अभिमतमपि विवक्षितम् । अक्षर शब्दस्तु प्रत्यक्
 आत्मानुभवपरः । वैष्णवाध्व शब्देन गतिविशेषद्वारा भगत्प्राप्तिः लक्ष्यते
 । एतेषु श्रेयः - श्रेष्ठं सुखं तत्साधनं वा । पुण्य श्रेयसी सुकृतं वृषः
 इति हि पठन्ति । नृणामिति सर्वं क्षेत्रज्ञ उपलक्षणम् ।
 हिरण्यगर्भस्यापि ब्राह्मे पुराणे तदधीन ऐश्वर्यत्वं 'पद्मयोनिरिदं प्राप्य
 पठन् स्तोत्रं ततः क्रमात् । दिव्यञ्चाष्टगुणैश्वर्यं तत्प्रसादाच्च लब्धवान्
 इति ॥ ब्रह्मादीनां यदायत्तं वैभवं यस्य सा स्वयम् । तस्य
 कैमुत्यनिर्धार्य ईश्वरत्वं श्रियः श्रियः ॥

கனினால் குறிக்கப்பட்டதாலும் (பாஹீ) ஐசுவரியங்களைத்தான் குறிக்கிறது. இதில் மூன்றுவித பூரூபார்த்தங்களும் அடக்கம்.

அக்சர ஶப்தம் ஜீவாத்மாவின் அநுபவத்தைச் சொல்லுகிறது. **வैष्णवाध्वन्** என்னும் பதத்தினால், அர்ச்சிராதி கதியின் வழியாக பகவானை அடைவது குறிக்கப்பட்டது. இவைகளில் ஶ்ரேய: என்று, உயர்ந்த ஸுகமும், அதன் உபாயமும் சொல்லப்பட்டது. இப்படியே நிகண்டுவும் கூறுகிறது.

नृणां என்பது எல்லாவிதமான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களைக் குறிக்கிறது. ப்ராஹ்ம பூராணத்தில், 'पद्मयोनिरिदं प्राप्य पठन् स्तोत्रं ततः क्रमात् । दिव्यञ्च अष्टगुणैश्वर्यं तत्प्रसादाच्च लब्धवान्⁶⁰ ।' என்று சொல்லப்பட்டது.

(ப்ரம்மா முதலியவர்களுடைய ஐச்வரியம் எவளுக்கு வசப்பட்டதோ, அந்த லக்ஷ்மீ, தானாகவே எவனுக்கு பத்நியோ, அந்த ப்ரவானுடைய சர்வீசுவரத்வம், கைமூதிக ந்யாயத்தாலே சிஷ்ட் அன்ரோ', என்பது ஸ்வாமி தேசிகனின் காரிகை.)

60. -ப்ரம்மா இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அடைந்து, பிறகு முறையாக படித்து, லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷத்தினால் உத்தமமான அஷ்ட ஐச்வரியத்தையும் பெற்றார்.

एतत् प्रसदादृते नृणां श्रेयो हि न संभाव्यत इति व्यतिरेक उक्त्या अग्नीन्द्रादि प्रयुक्तमपि नृणां श्रेयः एतदधीनं इति व्यज्यते । हि शब्देन श्रीसूक्त श्रीस्तुत्यादिषु सर्वशास्त्रेषु च प्रसिद्धिः द्योत्यते । न संभाव्यते - न सिध्यति इत्यर्थः । ईदृशस्य अस्याः प्रभावस्य इन्द्रादीनामिव कालभेद भेद्यत्वं च नास्तीति व्यञ्जनाय कर्हिचिदित्युक्तम् ।

ननु मोक्षप्रदत्वं भगवत एवेति सर्वत्र स्थापितम् । श्रीसात्वते च स्वस्य मोक्षप्रदत्वं देवीनां ऐश्वर्यप्रदत्वं च

இவளுடைய ப்ரஸாத் இல்லாவிடில் எவருக்கும் ஸுகம் ஏற்படுவதில்லையல்லவா, என்று எதிர் மறையாகச் சொன்னதால், அग्नि-इन्द्रன் முதலானோர் மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஸுகம் இவளுக்கு அதீனமானது என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

हि शब्दத்தால், श्रीसूक्तं, श्रीस्तुति ஆகிய எல்லா சாஸ்த்ரங்களிலும் இந்த ப்ரஸிद्धி விளக்கப்படுகிறது என்று பொருள். न संभाव्यते -உண்டாவதில்லை என்றர்த்தம்.

कर्हिचित् என்பதால், இந்த லக்ஷ்மியின் அநுக்ரஹம், இந்த்ராதிகள் கொடுப்பதைப்போன்று, காலங்களின் வித்யாஸத் தினால் மாறுதல் அடையக்கூடியதல்ல, என்று குறிக்கப்பட்டது.

(இந்த ச்லோகத்து வ்யாக்யான முடிவில் ஒரு பூர்வபக்ஷத்துக்கு, ஸமாதானம் அருளிச் செய்கிறார்)

பூர்வபக்ஷ் :- மோக்ஷம் கொடுக்கும் தன்மை, பகவானுக்கே உண் டென்று எல்லா இடத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. श्री सात्वत संहितையிலும், 'மோக்ஷம் கொடுக்கும்தன்மை, தனக்கு (பகவா னுக்கு) உண்டென்றும்; தேவிகளுக்கு ஐச்வர்யம் கொடுக்கும்

विभज्य उक्तम् ; तदत्र संसृत्यक्षर वैष्णवाध्वस्विति अविशेष वचनं प्रशंसामात्रपरं स्यात्, मैवम् । श्री सात्वत एव यां आलंब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदधिम् । निस्तरन्ति अचिरेणैव व्यक्त ध्यान परायणाः इति बन्धहेतुभूत गुणोदधि निस्तरण कारणत्वेन लक्ष्मी समाश्रयणस्य प्रतिपादनात् । उक्तं च स्वयंभुवा सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णवतारिणीम् । क्षिप्रप्रसादिनीं लक्ष्मीं शरण्यां अनुचिन्तयेत् इति ।

தன்மை உண்டென்றும் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால், இங்கு, சம்ஸூத்யக்ஷர வૈஷ்ணவாட்வங்கள் இவள் அதீனம் என்று பொதுவாகச் சொன்னது, ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக மட்டும்தான்

समाधानं :- அப்படியில்லை. 1) ஸ்ரீ சாத்தவதஸஹ்தீதீயிலேயே, சம்ஸார பந்த்மாகிய முக்குணக்கடலைக் கடப்பதற்குக் (மோக்ஷம் பெற) காரணமாக, லக்ஷ்மீ சம்பந்த் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.⁶¹

2) ப்ராஹ்ம புராணத்திலும் இது விளக்கப்பட்டது.⁶²

61. -यामालंब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदधिम् । निस्तरन्त्यचिरेणैव

व्यक्त ध्यानपरायणाः । -வ்யக்த ரூபத்தையே த்யானம் செய்ய வர்கள், எந்த லக்ஷ்மியை ஆசிரயித்து மற்றவர்களினால் தாண்டமுடியாத இந்த ஸம்ஸாரக்கடலை, ஸுகமாக சீக்கிரமாகவே கடக்கிறார்களோ

62. -सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णव तारिणीम् । क्षिप्रप्रसादिनीं लक्ष्मीं

शरण्यां अनुचिन्तयेत् ॥ - எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுப்பவளாய், அழகானவளாய், ஸம்ஸாரக்கடலை கடக்கவைப்பவளாய், சீக்கிரம் அநுக்ரஹிப்பவளான லக்ஷ்மியை, அடையவேண்டியவளாக நினை.

ब्राह्मे च पुराणे तन्नामानि एवं पठ्यन्ते सकृद्विभाता सर्वार्ति समुद्र
परिशोषिणी ; भव भङ्गापहारिणी ; पर निर्वाणदायिनी ; ज्योतिष्मत्य-
मृतावहा इत्यादीनि । वैष्णवे च आत्मविद्या च देवि त्वं विमुक्तिफल
दायिनी इति। अत्र विमुक्ति फलदायित्वस्य आत्मविद्या विशेष-
णत्वेऽपि तादृश विद्यायाः तदधीनत्व उक्त्या प्रकृत सिद्धिः ।
मोक्षहेतुभूत आत्मगुण सिद्धिश्च तदधीनेति तत्र तत्रोक्तम् ।

3) லக்ஷ்மியினுடைய பெயர்களாக, 'சகூத்விஹாது சர்வார்தி
சமுத்ர பரிசுஷிணி, ஹவ ஹங்காபஹாரிணி, பரநிர்வாணடாயிணி,
ஜ்யுதிஷ்மத்யமூதாவஹா⁶³, 'என்னப்பட்டன.

4) விஷ்ணுபுராணமும், 'ஆத்மவிடியா ச டேவித்வம் விமுக்தி
஫லடாயிணி⁶⁴, 'என்றது. இங்கு, விமுக்தி ஫லடாயித்வம்.
ஆத்மவிடீக்஫ுத்தானே விசுஷணமாகச் சூல்லியிடுக்கிறது; என்றால்,
இப்படிப்பட்ட வித்யையும் அவளுக்கு அதீனம் என்பதால்,
லக்ஷ்மிக்கு மூக்ஷ ஫ரடத்வம் சிடிக்கிறது.

5) மூக்ஷத்துக்குக்காரணமான ஆத்மகுணங்கள் வித்திப்பதும்
அவள் அதீனம் என்று அந்தந்த இடங்களில் கூறப்படிருக்கிறது.

63. -ஓருமுறை ப்ரகாசித்தவள்-எல்லா துன்பக்கடலை வற்றும்
படி சூய்பவள்; ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் அவமானத்தைப்
பூக்஫ுபவள்; மேலான மூக்ஷத்தை அளிப்பவள்;
ப்ரகாசம் உடையவள்-மூக்ஷமளிப்பவள்

64. -தேவியே! நீ மூக்ஷபலத்தைக் ஫ூடுக்கிற
ஆத்மவித்யை

एवं स्थिते गद्यारंभ उक्तन्यायेन मोक्षोपाय तदधिकारयोः तावत्
एतन्मूलत्वं दुरपहनवम्। मोक्षप्रदे भगवति मुमुक्षुणां घटकतया एषा
तिष्ठतीति च सर्वं संमतम् । परिपूर्णानुभव प्रदान सङ्कल्पस्तु
भगवतः स्वस्यैव वा, सपत्नीकस्य वेति यथाप्रमाणं भवतु । सर्वथा
वैष्णवाध्व श्रेयःप्रदत्वं अस्या इह उच्यमानं न विरुद्धमिति ।

ஆக, ஶரணாகதி ஶட்ய ஆரஂஶத்தில் கூறியுள்ளபடி, ஶோக்ஷத்தின் உபாயம்-அதில் அதிகாரம் இவைகளுக்கு லக்ஷ்மிதான் காரணம் என்பது மறைக்கமுடியாதது. ஶோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் பகவானிடத்தில், ஶோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு புருஷகாரமாக -ஶட்கமாக- அவள் நிற்கிறாள் என்பதும் எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டதே. ஶரிபூர்ஶுஶவ் கொடுக்கும் சட்கல்ஶமானது பகவானுடையதா அல்லது அவனுடைய பத்நியினுடையதா என்பது ஶ்ரஶாஶத்தை அநுஸரித்து இருக்கட்டும்; இவ்விடத்தில், 'எவ்விதத் தாலும் ஶோக்ஷத்தை அடைவதில் ஶுகத்தை லக்ஷ்மிதான் கொடுக்கிறாள்' என்று சொல்லப்படுவது விருத்தமானதல்ல.

பெரியவாச்சாஶ்பிள்ளை, 'न च पुनरावर्तते। न च पुनरावर्तते, तद्विष्णोः परमं पदं, पिण्णை கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்' என்று, இப்படி ஶ்ரூதியோடு-ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதிக்கிற (பரமபதமான) இவ்வழிகளில் அரவிந்நலோசன ஶன:காந்நையுடைய ஶ்ரஶாதத்தை ஒழிய ஶநுஸ்யரில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவருக்கும் ஶ்ரேயஸ் வராது என்கிறார் ஆளவந்தார்' என்கிறார்.

ஆச்சானும், 'புருஷார்த்ந்ரங்களோடு-விலக்ஷண புருஷார்த்ந்ரோடு விசேஷ்மற சகல ஶ்ரேயஸ்ஸும் தத்ரஶாதத்தாலல்லது ஶஶவியாது என்னுமிடத்தை ஶ்ரீரிகரித்தருளினாராய்த்து,' என்கிறார்.

4-வது ஶ்லோகம்

एवं श्लोकत्रय उक्तायाः सहधर्मचारिण्या भगवतः स्वरूप
विग्रह अवतारेषु अयोगव्यवच्छेदं वदन् अस्या अपि तद्वत् प्रधानप्राप्यत्वं
सूचयति शान्तेति ।

இந்த ஶ்லோகத்தால், கீழே மூன்று பாட்டுக்களால் எடுத்த பகவானுடைய பத்நிக்கு, அவருடைய ஶ்லோக-விஶ்ரஶ-அவதாரங்களில், ஒருபொழுதும் பிரிவில்லாத சேர்த்தியை (அயோக வ்யவக்ஷேதத்தை)ச் சொல்லி, 'இவளுடைய, நாம் முக்கியமாக அடைய வேண்டிய ப்ரயோஜனம்' என்று ஶ்சிப்பிக்கிறார்.

நான்காவது ஶ்லோகத்தின் அவதாரிகையில் ஆச்சான் , "இப்படி ஶ்லோகத்தாலும் ப்ரகृतியான ஶ்ரீ ஶ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்து, அநந்தர், ப்ரத்யமான மதுபின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரஶ்வர்த்தபுணாடிகளில் தத்ஸஶ்லோகாரிணியான இவளுடைய ஶ்லோகாடிகளுக்கு உண்டான அயோக வ்யவக்ஷேதத்தை அநுஸந்தியா நின்றுகொண்டு . . . உபய விஶ்லோகத்தும் நிய-ரக்ஷகமாய் நிய-ப்ரஶ்வர்த்தமான நிய-யோகத்தை அருபவித்து." என்று அருளிச்செய்கிறார்

शान्तानन्त महाविभूति परमं यद्ब्रह्मरूपं हरेः

मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् ।

यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि तानि

आहुः स्वैः अनुरूपरूप विभवैः गाढोपगूढानि ते ॥ (4)

அந்வய: - ஶான்த அநந்த மஹாவிஶூதி பரமம் ஶ்ரஶ் ஶரே: யத் ரூபம், ததோஶபி தத்ரிதரம் மூர்த் ஶ்ரஶ் அத்யத்ஶுத் யத் ரூபம், யதாஸுக்ஷம் விஶரத: அந்யானி யானி ரூபாணி, தானி ஶர்வாணி தே ஶ்வே: அநூரூபரூப விஶவீ: காஶோபகூடானி அஶு: |

பதவுரை : ஶான்த - பசி, தாகம், சோகம், மோகம், மூப்பு, இறப்பு

என்ற ஶடூர்மிகளும், பிறவி முதலான விகாரங்களில்லாத;

அநந்த - அளவிடமுடியாத ;

மஹாவிஶூதி - பெரிய விஶூதிகள் இரண்டையும் பரவியாள்வதும்;

பரமம் ஶ்ரஶ் - தனக்கு மேலொன்றும் இல்லாததும், ஶ்ரஶ் என்று

சொல்லப்படுவதுமான ;

ஶரே: யத் ரூபம் - ஶூரியினுடைய யாதொரு ஶ்ரூபம் உண்டோ;

ததோஶபி தத்ரிதரம் - அதைக்காட்டிலும் ஶ்ரீமாதனுக்கு மிகவும் பிரியமாயும்;

மூர்த் ஶ்ரஶ் - ரூபாதி குணங்களைப் பெற்றதும், ஶ்ரஶ் என்று

சொல்லப்படுவதும் ;

அத்யத்ஶுத் யத் ரூபம் - மிகவும் ஆச்சர்யமானதுமான யாதொரு ரூபம் உண்டோ;

யதாஸுக்ஷம் - ஶுக்ஷத்துக்கு சிதைவின்றி

விஶரத: - ஶீலைகள் ஶெய்கின்ற எம்பெருமானுக்கு;

அந்யானி யானி ரூபாணி - வேறு திருமேனி யாவையோ;

தானி ஶர்வாணி தே - அந்த ஶ்ரூபாதிக்கெல்லாம் உன்னுடைய;

ஷ்வே: அநூரூபரூப விஶவீ: - அஸாஶாரணங்களாய், தகுந்தவைகளான திவ்ய ஶ்ரூபாதிக்களால்;

காஶோபகூடானி அஶு: - நன்கு இணைக்கப்பட்டனவாக (பிரமாணங்கள்) கூறுகின்றன.

शान्तं - अशनायादि ऊर्मिभिः अपक्षयादि विकारैश्च नित्य
अनन्वितं इति भावः। अनन्तं -त्रिविध परिच्छेद रहितम्। महत्यौ
शुद्धाशुद्धे विभूति यस्य तन्महाविभूति ।

விளக்கம்: **शान्तं** -என்பதற்கு, பசி முதலிய ஷடூர்மிகளோ
டும்⁶⁵, குறைதல் போன்ற நிலை மாற்றங்களோடும்⁶⁶ எப்போதும்
தொடர்பு அற்றதாயும், என்று பொருள்.

अनन्तं -(தேச-கால-வஸ்துரூபமான) மூன்று விதமாயும்
அளவுபடாதது, என்று பொருள்.

{இங்கு आनन्द என்று पाठान्तरமாக, (தன்னைத்தான் அநுபவிக்க
கும்போது सुखावहमायிருக்கை என்று) பெரியவாச்சான்பிள்ளை
யும், இரு पाठங்களையும் ஆச்சானும் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.}

महाविभूति -சுத்த-அசுத்தமாயிருக்கும் இருவித பெரிய
விபூதிகளை உடைய;⁶⁷

65. अशनाया पिपासेऽथ शोकमोहौ जरामृती। युगपत् प्राण धी देह
धर्मास्ते हि षडूर्मयः। -ப்ராணன்-புத்தி-தேஹம் இவைகளுடன்
இணைந்த தர்மங்களான பசி-தாகம்-சோகம்-மோஹம்-முதுமை-
இறப்பு ஆகியவைகள் ஷடூர்மிகள்

66. -(வி.பு) अपक्षय विनाशाभ्यां परिणामर्द्धि जन्मभिः। वर्जितः शक्यते
वक्तुं यः सऽस्तीति केवलम्। - குறைதல்-அழிதல்-மாறுபடுதல்-
வளர்தல்-உண்டாதல் (போன்ற நிலை மாற்றங்கள்) இல்லாது,
எவன் 'எப்பொழுதும் உள்ளவனாகவே இருக்கிறான்' என்று
சொல்வதற்கு ஏற்றவனோ

67. मादोऽस्य विश्वा भूतानि । त्रिपादस्याऽमृतं दिवि - ப்ராக்ருதமான
எல்லா உலகங்களும் இவன்(விபூதியில்) கால்பாகம்; பரம
பதத்தில் அழிவற்ற முக்கால்பாகமுள்ளது

परमं - सर्वोत्कृष्टम् । यच्छब्दः सर्वोपनिषत्प्रसिद्धिं सूचयति । ब्रह्म -
निरतिशय बृहत्त्व बृह्मणत्वयुक्तं । रूपं - स्वरूपं इत्यर्थः । अत एव
व्यतिरेक विभक्तिश्च अत्र घटते ।

परमं - எல்லாவற்றையும்விட மேலானது;

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, 'परो मा अस्य इति परमः' 'ஓத்தார்
மிக்காரையிலையாய மாமாயா' என்கிறபடியே தன்னுடைய
निरुपमत्वं प्रतिपादிக்கப்படுகிறது' என்கிறார்.

यत् - 'எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் ப்ரசிद्धி' என்கிறது.

ब्रह्म - எல்லையில்லா பெருமையும், பிறர்க்கு பெருமை
உண்டாக்கும் தன்மையும் உடைய

रूपं - स्वरूपं என்று (முதல் வேற்றுமையாகப்) பொருள்.
இதனால் அடுத்ததாக हरे: என்று 6-ம்வேற்றுமையில் பிரித்துச்
சொல்லியிருப்பதும் பொருந்துகிறது.

[இந்த ஶ்லோகத்தில் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் ஒருமுறை रूपं
என்கிற पदं வருகிறது. சாধারণமாக 'रूपं' என்பதிற்கு, 'विग्रहं'
(கண் முதலியவைகளால் அறியும் உருவம்) என்று பொருள்.
இந்தப் पदம் उपयोगப்படுத்தப்பட்ட நான்கு இடங்களிலுமே
'विग्रहं' என அর্থம் சொல்வது ஸரியல்ல; ஏனென்றால், அப்போது
पुनरुक्ति (மறுபடியும் சொல்வது) என்ற दोषं வந்துவிடும்.
ஆகையால், 1-2-3-4ம் பாடங்களில் சொன்ன रूपं என்ற पदத்திற்கு
முறையே, பகவானின் स्वरूपं, दिव्य मङ्गल विग्रहं, अवतार विग्रहं,
श्रीयानुடைய स्वरूप मङ्गल अवतार विग्रहादிகள் என்றே
பொருள். ஏனென்றால், ஆங்காங்கே रूपத்திற்குச் சொன்ன
विशेषण पदங்கள் - அதாவது, हरे: रूपं, मूर्त रूपं, विहरत: रूपाणि,
स्वै: रूपं என்பன, வெவ்வேறு பொருளைத் தருகின்றனவே !

ஏன் முதல் பாடத்தில் வரும் ருப் என்பதற்குத்தான் स्वरूपம் என்று अर्थ சொல்லவேண்டும்? (மற்ற 2,3,4-வது பாடங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் சொல்லக்கூடாதா !) என்றால்:

i) வரிசையாகச் சொல்லும்போது, முதலில் धर्मியையும், அடுத்து धर्मங்களையும் சொல்வதுதானே முறை. இங்கு स्वरूपம் என்பது धर्मி; அதனுடைய ருப் (विग्रहं) என்பது धर्मி; ஆகையால் श्लोकத்தின் முதல் ருபத்திற்கு, धर्मியான स्वरूपம் என்றும், அடுத்து வரும் ருபத்திற்கு, धर्मமான विग्रहं என்றும் अर्थ சொல்வது பொருத்தம்.

ii) முதல் பாடத்தில் 'हरे: रूपं' என்று இருக்கிறது. இந்த இடத்தில், रूपம் என்பதை (யாருடைய? என்பதை) விளக்க வந்த 'हरे:' என்ற சொல் विशेषणமாகிறது. இந்த हरि என்பது, நாம் அறிந்த/ காணும் भगवानுடைய विग्रहத்தைக் குறிக்கும். ஆக 'हरे: रूपं' என்றால், அந்த विग्रहத்தினுடைய स्वरूपம் என்றுதான் சொல்லமுடியும். ஏன், 'हरे:-रूपं' இரண்டிற்குமே स्वरूपம் என்றோ, विग्रहं என்றோ अर्थ கொள்ளலாமே என்றால், ஒன்று, पुनरुक्ति दोषம் வரும்; இரண்டாவது, व्याकरणத்திற்குப் புறம்பாகும் - எப்படியென்றால், व्याकरणப் படி विशेषण-विशेष्यங்கள் இரண்டையும் ஒரே வேற்றுமையில் சொல்லக்கூடாது. இங்கு हरि என்பது विशेषण ; रूपம் என்பது विशेष्य. ஆகையினால்தான் विशेष्यமான रूपம் என்பதை முதல் வேற்றுமையிலும், विशेषणமான हरियை 'हरे:' (हरियினுடைய) என்று ஆறாம் வேற்றுமையிலும் சொன்னது பொருந்துகிறது.

iii) முதல் பாடத்தில் சொன்ன रूपம் என்பதற்கு, ஏன் அதிகப்படியாக स्वरूपம் என்று சொல்ல வேண்டும்; रूपம் (विग्रहं) என்ற நேர் अर्थத்தையே கொள்ளலாமே என்றால், இரண்டாம்

हरे: - आश्रितदोषहारिणः सर्वेश्वरस्य, यद्वा सर्वं संहर्तुः,
यथोक्तं पुराणे ब्रह्माणं इन्द्रं रुद्रं च यमं वरुणमेव च । निगृह्य हरते
यस्मात् तस्मात् हरिरितीर्यते इति । एतत् च चतुर्विध प्रलयकर्तृत्व
उपलक्षणम्।उक्तस्वरूपानुरूपं मूर्तं ब्रह्म महाभाग इत्यादि प्रसिद्धं
सालंबनयोग विषयभूतं दिव्य विग्रहमाह मूर्तमिति। मूर्तं -स्पर्श
रूपादियुक्तं परमपद पर्यङ्कादि देशपरिच्छिन्नं चेति अर्थः।

पादத்தின் ரூபத்திற்கு, विशेषணமாக மூர்த் (ध्यानத்துக்கு இலக்காகும்
विग्रहं) என்று நேர் பொருளாகச் (स्पष्टமாக) சொல்லியிருக்கிறது.
ஆக, பொதுவாகச் சொன்ன முதல் பாடத்தின் 'ரூப' என்பதற்கு,
வேறாக, 'स्वरूप' என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தம்தான்]

हरे: - 'आश्रितार्कगलिनं दोषङ्कगलैः ढोक्कडिक्किन्ऱ'
அல்லது 'எல்லாவற்றையும் சंहார' செய்கின்ற ⁶⁸ 'भगवानुदय' என்றாத்தம். இது, प्राकृत-दैनन्दिन-नैमित्तिक-नित्यं என்ற நான்கு
வித प्रलयங்களை யும் செய்பவன் என்பதைக் குறிக்கிறது.

मूर्त - கீழே சொல்லப்பட்ட स्वरूपத்திற்கு தகுந்ததாயும்,
मूर्तब्रह्म महाभाग ⁶⁹ என்று प्रसिद्धமாகச் சொன்னதும், ध्यानத்திற்கு
விஷயமுமான दिव्यमङ्गल विग्रहத்தைக் கூறுகிறது. இதற்கு,
'स्पर्श-रूपं முதலியவற்றோடு கூடியதும், பரமபதம்-அங்குள்ள
சிறந்த ஆஸனம் இவைகளுக்குள் அடங்கியதும்' என்றும் அர்த்தம் ।

68. ब्रह्माणं इन्द्रं रुद्रं च यमं वरुणमेव च। निगृह्य हरते यस्मात्
तस्मात् हरिरितीर्यते -பரம்மா, இந்த்ரன், ருத்ரன், யமன், வருணன்
ஆகி யோரை இழுத்து அழிப்பதால் 'ஹரி' யாகிறான்.
69. -மிக்க பாக்யசாலியே! மூர்த்தியோடுகூடிய ப்ரம்மம் (எதுவோ
அதை த்யானம் செய்)

अत्र ब्रह्मशब्देन दिव्यविग्रहस्य अतिमहत्त्वं स्वसंश्रितानां धीविकासहेतुत्वं च विवक्षितम्। ततोऽपि - आनन्दो ब्रह्म इत्यादि आम्नातात् स्वरूपादपि । तत्प्रियतरं तस्य निरतिशयानन्दस्य भगवतः स्वरूपादपि सौन्दर्यादि गुण योगात् अतिशयेन प्रीति विषयभूतम् । तदिति व्यस्तं वा, प्रसिद्ध अतिशय द्योतनार्थं यत्तत् इत्यन्वेतव्यम् । रूप शब्द इह दिव्यविग्रहपरः । यत् शब्देन श्रुतिषु भगवच्छास्त्रादिषु च नित्यत्वादि विशिष्टतया प्रसिद्धिः सूच्यते । अत्यद्भुतं - सन्निवेश गुण विहार प्रभावा- दिभिः अति विस्मयावहम् । एवं आदिमं रूपं उक्तम् ।

ब्रह्म -இத்தால் दिவ்ய மஹ்ஷ விஶ்ரஶத்தின் மிகுந்த பெருமையும், ஆஸ்திரதரின் ஧ர்மஶூதஜ்ஞானம் மலரக் காரணமாயிருப்பதும் சொல்லப்பட்ட டது. **ततोऽपि** - 'आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्' என்ற **श्रुति** वाक्य த்தில் சொல்லப்பட்ட **परब्रह्मத்தின்** **स्वरूपத்தை**விட. **तत्प्रिय तरं** - எல்லையில்லாத ஆனந்஧மாகிய ஶ்ரீமஶானுக்கு, தன் ரூபம், சௌந்஧ர்யம் முதலிய குணச்சேர்த்தியால், **स्वरूपத்தை**விட மிகவும் பிடித்தது என்றாகிறது. **तत्** என்று பிரித்தால், மிகவும் ஶ்ரீமஶ்ரீமான என்பதற்காக 'யத்-தத்' என்று சேர்த்து, எப்படிப்பட்ட அந்த ரூபமோ, என்றும் பொருளாம்.

रूपं என்பது, இங்கு दिव्य மஹ்ஷ விஶ்ரஶத்தைக் கூறுகிறது. (மூர்தீ என்ற விசேஷணத்தால், என்று கீழேயே சொன்னோம்)

यत् - வேட-பாஶ்ஶராத்ரீ ஆகமங்களில் சொன்ன, 'நித்ய மாயிருக்கை' முதலிய தர்மங்களை உடைய ஶ்ரீமஶ்ரீ சொல்கிறது.

अत्यद्भुतं - அமைப்பு-குணம்-திருவிளையாடல்-ஶ்ரீமஶ்வம் முதலியவற்றால் மிகவும் ஆர்ஶ்யத்தை உடையது. ஆக, 5 ரூபங்களில் முதலான (**पररूपத்தின்**) दिव्यமஹ்ஷவிஶ்ரஶம் சொல்லப்பட்டது.

अथ तद्विजृम्भितानि व्यूह व्यूहान्तर विभवान्तरादीन् आह यान्यन्यानीति । यच्छब्द इह अवतार रहस्य प्रकरणादि प्रसिद्धि परः । बहुवचने पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः इत्याद्युक्तं भूयस्त्वं विवक्षितम् । अन्यानि - पररूपात् तदंशतया सन्निवेशैः वर्णादिभिश्च विलक्षणानि । यथासुखं - मनुष्यादि सजातीय अवतारदशायामपि अस्य स्वाभाविक सुखादि निवृत्तिः दुःखं वा नास्तीति भावः । विहरत इत्यनेन अवतार रूपाणां स्वेच्छामात्र हेतुकत्वं क्रीडार्थत्वं च गम्यते । तेन कर्महेतुकत्वादि शङ्का निरस्ता ।

பிறகு, அதிலிருந்து உண்டான வூஹ-வூஹாந்தர-விभवान்தரங் கள் முதலியவை யான்யந்யானி என்பவையால் கூறப்படுகின்றன. இங்கு **யானி** என்பது, 'அவதார रहस्यங்களில் प्रसिद्धத்தை காட்டுகிறது. பன்மையால், அதிக எண்ணிக்கை சொல்லப்பட்டது.⁷⁰

अन्यानि - பரரூபத்தைவிட, அதன் அம்சமும், அமைப்பு-நிறம் இவற்றால் அதை விட வேறுபட்ட தன்மை யுமுள்ள (வூஹ-விभव-दिव्यमङ्गलविग्रहங்கள்). **यथासुखं** -மானிடரோடு ஒக்க அவதாரம்செய்யும் நிலையிலும், பகவானின் இயல்பான ஸுகம் முதலியவைகளுக்கு அழிவோ/துக்கமோ இல்லை என்றர்த்தம்.

विहरतः - அவதாரரூபங்கள், தன்னுடைய சட்கல்பத்தை மட்டும் காரணமாகவுடையன; விளையாட்டிற்காக உண்டாகின்றன என்று தெரிகிறது. இத்தால், அவதாரங்கள் கர்மத்தால் உண்டான தாக இருக்குமோ என்ற ஸந்தேஹம் போக்கப்பட்டது.

70. पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः -அர்ஜுந! நூறு/
ஆயிரமான என் ரூபங்களைப் பார்.

एतेषु स्वरूपादिषु किञ्चिदपि श्रिया अनन्वितं नास्तीति
द्योतनाय सर्वाणि तानीत्युक्तम् ।

आहुः -श्रुतिस्मृत्यादीनि, तद्विदो वा स्वयंभू-वसिष्ठ-
पराशर-पाराशर्य-अत्रि-काश्यप-शौनक-मङ्कण-शतमख-धन-दादयः
तत्तत्संहिता प्रणेतारः। स्वैः - तव असाधारणैः। अनुरूप रूपविभवैः -
अनुरूपाणां रूपाणां संपदिभः । रूपाण्येव वा विभवः, प्रभूत
आनुकूल्यैः अनुरूपरूपैः इति यावत् । रूप शब्द इहापि पूर्ववत्
स्वरूपादि त्रिकविषयः। भगवत् स्वरूपा- दीनां एतत् स्वरूपादीनि
यथाक्रमं अनुरूपाणि । अनुरूपत्वं च संबन्धे सति प्रकृष्टं सादृश्यम्
रत्न-काञ्चनादि न्यायेन स्वसंबन्धिनि शोभातिशय हेतुत्वं वा ।

सर्वाणि तानि - இந்த ஸ்வரூபம் முதலியவைகளில் லக்ஷ்மி
யோடு ஸம்பந்தப்படாதது ஒன்றுமில்லையென சொல்லப்பட்டது.

आहुः என்பதோடு, 'श्रुति-स्मृति முதலியவை அல்லது,
அவை நன்கறிந்த ब्रह्म-वसिष्ठ-पराशर-व्यास-अत्रि-काश्यप-शौनक-
मङ्कण-इन्द्र-कुबेरादि, संहितै செய்தவர்களும்' என்று சேர்க்கவும்.

स्वैः - உனக்கே உரித்தான; अनुरूप रूप विभवैः - அநு
குணங்களான ரூபங்களின் ஸம்பத்தினால் என்றோ, ரூபங் களே
ஸம்பத்துகளாகையால் மிகவும் ஆநுகூல்யத்தை உடைய
அனூரூபமான ரூபங்களாலே என்றோ கூறலாம். இங்கு ரூப ஶ்வு,
स्वरूपं-परविग्रहं-अवतार विग्रहं இம்மூன்றையும் குறிக்கும். பகவா
னின் स्वरूपादிகளுக்கு, பிராட்டியின் स्वरूपादிகள் முறையே
अनुरूपங்கள். अनुरूपமாவது, சேர்ந்திருப்பதும்/ மிகவும் ஸமமாக
இருப்பதுமாகும்; அல்லது, தங்கம்-ரத்னம்போல, தன்னோடு
சேர்ந்த वस्तु விற்கு அதிக சோபை தரக் காரணமாயிருப்பதாகும்.

त्रयाणां आनुरूप्यं मद्धर्म धर्मिणी नित्यं ; नित्यैवेषा जगन्माता ; देवत्वे देवदेहेयं इत्यादिभिः अभिहितम् । भगवच्छास्त्रे तु अस्य विस्तरः। गाढोपगूढानि -दृढसंबन्धानि वियोग अनर्हणीति अर्थः। एतेन सन्नियोग शिष्टन्यायः सूचितः। अपराधभीतानां भगवतः सर्वदा शरण्यत्वार्थं प्राप्तिदशायां शर्करान्वित-दुग्ध न्यायेन निरतिशय भोग्यत्वार्थं च सर्वप्रकारेण श्रिया गाढोपगूढत्वोक्तिः। निरतिशय भोग्यान्तर उपश्लेषेणापि भोग्यत्वं अविरोद्धम्।

இவை மூன்றும் அனुरூபமாயிருப்பது, 'மஹ்மர்மீனிநித்யம்', 'நித்யைவீஷா ஜகந்மாતા', 'தேவத்வே தேவதேஹேயம்' 71 ஆகிய வசனங்களில், சொல்லப்பட்டது. இதன் விரிவு ஆகமங்களில் காண்க.

गाढोपगूढानि - உறுதியாகச் சேர்ந்தவை; பிரிக்க முடியாதவை என்கிறது. இதனால் சந்நியோக சிஷ்டந்யாயம் (சேர்ந்து விதிக்கப்படுபவை, சேர்ந்தேவரும்; விலக்கப்பட்டால் சேர்ந்தே விலக்கப்படும் என்பது) குறிக்கப்பட்டது. அபராதம் செய்ததினால் பயந்தவர்களுக்கு **भगवान्**, எப்போதும் **शरण्य**னாயிருப்பதற்கும் (उपायमायं); அநுபவநிலையில் (फलमायं) சர்க்கரையிட்ட பால்போல அளவில்லாத **भोग्य**மாக ஆவதற்கும், எல்லா விதத்தாலும் **लक्ष्मि**யோடு உறுதியாகச் சேர்ந்திருப்பது சொல்கிறது. எல்லையில்லாத **भोग्य**வஸ்துவுக்கும், அதே போன்ற மற்றொரு **भोग्य**வஸ்துவின் **सम्बन्ध**த்தினாலும் **भोग्य**மாயிருக்கை **विरुद्ध**மல்ல.

71. -(ப்ராம் .பு) எப்பொழுதும் என் ஸ்வபாவங்களையே ஸ்வபாவங்களாகக் கொண்டவள்;

-(வி.பு) இந்த லோகங்களுக்குத் தாயாகிய **लक्ष्मी**, எப்போதும் சேர்ந்திருக்கிறவள்;

-பகவான் தேவதையானால், தேவதைபோல்தேஹமுடையவள்

ते -भगवदभिमत स्वरूप रूपादि संपद इति भावः ।

1) अस्त्वेवं भगवत्स्वरूप रूपादिषु तदनुरूप आकारैः अस्याः संबन्धः, क्वचित् सर्वभूतस्थिता द्विज ; यथा सर्वगतो विष्णुः इत्यादिकं वचनं अन्यत्र प्रशस्त पदार्थमात्र वासित्व वचनं च कथं घटेतामिति चेत्,

ते - भगवानுக்கு அபிமதமான स्वरूपादि वैभवத்தை உடைய உன்னுடைய, என்றர்த்தம்.

(இச்ச்லோகத்தில், भगவானின் स्वरूप-विग्रह-अवतारங்களில் அதற்கு அநுரூபமான பிராட்டியின் आकारங்களால், அவளுடன் பிரிவில்லாதமை சொல்லப்பட்டது. स्वामि, இந்த ஆநுரூப்ய் பற்றின நான்கு பக்ஷங்களைக்கூறி, “அவைகளுக்குள் சில அंशाங்களில் கருத்துவேறுபாடு இருந்தாலும், लक्ष्मीயின் ஆநுரூப்ய், स्वतन्त्र-पतियान परमपुरुषனுடைய नित्येच्छयाலே உண்டானவை” என்பதில் உள்ள ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறார். அப்பக்ஷங்களுக்குச் சிலர் சொல்லும் समाधानங்களின் பொருத்தம் இன்மையும், स्वामि ஐந்தாவதாக ஸாதித்த (प्रमाण सम्मतமான) பக்ஷமும், இவ்வாறு) :

முதல் பக்ஷம் (பிராட்டி அணு-ஜீவன்; मेघनादारिसूरि-ஆகியோர் பக்ஷம்)

1) भगवानோடு பிராட்டியின் ‘பொருத்தமுள்ள தொடர்பானது’, सर्वभूतस्थिता -(எல்லா ப்ராணிகளிடமும் இருப்பவள்); यथा सर्वगतो विष्णु:- (भगवान् எப்படி எல்லா இடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ அப்படியே लक्ष्मी யும்)’ போன்ற प्रमाणங்கள் சொன்னபடி, व्यापकத் தன்மையைவைத்துக் கிடைப்பது இருக்கட்டும்; ஆனால் வேறு சில प्रमाणங்கள், ‘அவள் உயர்ந்த வஸ்துக்களில் மட்டும் வலிக்கிறாள்’ என்றது இதோடு எப்படிப்பொருந்தும்?

अत्र ब्रूमः - शुभैकवास वचसां सर्वगत्वगिरामपि ।
 अभिमान विशेषाद्यैः विषयः स्याद् व्यवस्थितः ॥
 'व्यापिनी सर्वगे'त्याद्याः 'सुसूक्ष्म' इत्यादयः तथा ।
 श्री समाख्या मिथो वैरं जह्युस्तात्पर्य भेदतः ।
 शक्तिकाल वशादस्या विभुत्वाद्युपपादकाः ।
 प्रच्छन्न स्पष्ट जैनाध्व निरोधात् अगतीकृताः ।

[இவ்வளவால், *லக்ஷ்மிக்கு சர்வ வ்யாபகத்வம்* இல்லை; ஆகையால் அவள் *அப்யுதான்* என்பது இவர்கள் வாதம்]

स्वामि देशिकனின் समाधानம்:

மாறுபட்ட கருத்துப்போல் தோன்றும் இவ்விரண்டு *பிரமாணங்களும்*, ஒவ்வொரு *விசேஷ அபிமானத்தின்* அடிப்படையில் சொல்லப்பட்டவை. அதாவது, 'மங்களமான வஸ்துக்களில் வலிக்கிறாள்' என்றதை, அவைகளில் *விசேஷ அபிமானத்துடன்* வலிக்கிறாள், என்று வரையறுக்க வேண்டும். 'எல்லா இடத்திலும் *வ்யாபிக்கிறாள்*' என்பதற்கும், 'மிகவும் *சூக்ஷ்மானவள்*' என்பது போன்ற *லக்ஷ்மி*யின் பெயர்களுக்கும், *பொருளாவது*: 'எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஸமமாக *வ்யாபிக்கிறாள்* -ஓரிடத்திலும் தடங்கலில்லாமல் ஆகாசம் போன்று *வ்யாபிக்கும்* தன்மையுடைய வள்-என்பதே ஆக இவ்விரு *பிரமாணங்களுக்கும்* *விरोध*மில்லை. (ஆகையால், இல்லாத *விरोधத்தை* இட்டுக்கொண்டு, *லக்ஷ்மிக்கு* *अणुत्वं* சொல்லவேண்டாம் என்பது கருத்து)

ஒருவேளை, '*லக்ஷ்மி அப்யுதான்*. அவள் எல்லா இடத்திலும் *வ்யாபிப்பது*, ஒரு *शक्ति*யினாலோ/ ஒரு *காலவிசேஷத்தினாலோ* என்று சொன்னால், இந்த *पक्ष-* நேராகவோ/ மறைவாகவோ *சுனர்கள்* வழிபோலாகி -*खण्डन*த்துகுரியது. எப்படியென்றால் :

एवं किल ते वदन्ति - यथा विभुस्वभावस्य ईश्वरस्य अघटित घटना सामर्थ्यात् अणुत्वं, तथा अणुस्वभावाया एव तस्या विभुत्वमिति । तत्र, दृष्टान्तः तावत् अयुक्तः । उपाधि अवच्छेद मात्रेण हि अणुत्वं ईश्वरे अङ्गीक्रियते, न तु स्वरूपतः। यदि च अघटित घटना शक्त्या अत्र विरुद्धद्वय संभवः, तदा सर्व अद्वैत-भेदाभेद पक्षाभ्यां किं अपराद्धम्?

अथोच्येत - अणुस्वभावत्वेऽपि विकासशक्त्या अस्याः कदाचित् विभुत्वं अविरुद्धमिति, तथासति समान न्यायतया सर्वेषां आत्मनां स्वरूप विकास स्वीकारे विरोधः न स्यात्,

शक्ति¹யினால் வ्याபகத்வம் என்ற பக்தி :- வி²புவான ईश्वरன், தன் अघटितघटना सामर्थ्यத்தாலே अणुவாகவும் ஆவதாக இசைந்தது போல், अणुவான பிராட்டிக்கும் विभुत्वं உண்டு என்கிறது இந்த பக்தி. उपमानं பொருத்தமின்மையால், இந்த வாதம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. எவ்வாறெனில், ஒரு उपाधियோடு சேர்ந்திருக்கும் போது மட்டுமே ईश्वरனிடத்தில் अणुत्वं ஒப்புக்கொண்டோமே யன்றி, அவனுடைய स्वरूपத்தில் अणुत्वं சொல்லவில்லை.

'அப்படியானால், अणुत्व-विभुत्वं இரண்டுமே, अघटितघटना सामर्थ्यத்தால் ஏற்படுகிறது' எனக்கொள்வோமே என்றால், இது அद्वैதிகள்-भेदाभेदवादிகள் பக்திமாக ஆகிவிடும். நாம் அவர்களை खण्डित्तோமே, பாவம் என்ன அபராதம் செய்தார்கள்!

कालத்தினால் व्यापकत्वं என்ற பக்தி :- பிராட்டி अणुவானா லும், தன் विकास शक्तिயினால் சில कालங்களில் विभुவாகிறாள்; ஆக அவள் विभु என்னலாம்' என்றால், समानन्यायத்தால், अणु வான எல்லா आत्माவுக்கும் स्वरूपविकासं ஏற்படும்' என்னலாமே !

न च पर्यायादपि अविरोधः विकारादिभ्यः इति जैन प्रतिक्षेप सूत्रमपि अपार्थकं स्यात् ।

ननु च काचाऽन्या त्वामृते देवि इत्यादि न्यायेन भगवद् विग्रह निवासित्वं अनन्त-गरुडादिवत् नित्य भगवदिच्छा नियमित अधिकारविशेष सिद्धतया श्रियः स्तुतये भवतु, भगवत्स्वरूपे तु गाढसंबन्ध उच्यमानः सर्व साधारणत्वात् न एतस्याः स्तुत्यै स्यात् । तत्र यदि अनुरूपत्व उक्त्या स्तुति सिद्धिः अभिप्रेता, तदा किं तदनुरूपत्वम्?

அப்போது, ஐஹமதத்தைக் க்ஷிபிக்கும்- ந ச பர்யாயாடபி அவிரோஃ விகாராடிஃ(வேவ்வேறு காலங்களிலும் விரோஃமில்லாமையில்லை; விகாரம் முதலியவை வருவதால்) என்ற சூத்ரமும் வீணாகிவிடும்.
2) காசான்யா த்வா ஃரதே தேவி (வி.பு 1.9.22 - தேவியே! நீயல்லாமல் வேறு யார் பகவானுடைய திருமேனியை அடைந்திருக்கிறார்) என்பதில், பகவானுடன் பிராட்டிக்கான பொருத்தமான தொடர்பு சொல்லியிருந்தாலும், அது பகவானுடைய நியைச்சையால் அந்ந் திருமேனியை அடைந்திருக்கிறார் என்றவர்க்கு உண்டான அதிகார விசேஷம் போன்று, பிராட்டிக்கும் பகவானின் விஃரத்தில் வலிக்கும் தன்மையை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காகச் சொன்னது என்றவர்க்கு, சிலர் சொல்லும் சமாஃதானம் :

(விஃரத்தில் இந்த பொருத்தம், ஸ்தோத்ரமாக ஆகலாம்.)
ஆனால் ஸ்வரூபத்திலும் சொல்லப்படுகிறதே! பகவத்ஸ்வரூபத்தோடு
பிணைப்பென்பது, எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவானதால்,
ஸ்தோத்ரமாகாது (அதாவது லக்ஷ்மிக்கு மட்டுமே விசேஷமாக இருந்தால்
அல்லவோ ஸ்தோத்ரமாகுமென்று கருத்து). ஒரு வேளை 'அநுரூபத்வம்
சொன்னதால் ஸ்தோத்ரமாகலாம் என்றாலோ, அந்த அநுரூபத்வம் எந்த
விதமாகச் சொன்னாலும் பொருந்தாமையைப் பார்ப்போம் :

अणुत्वेन वैषम्येऽपि स्वतन्त्र शोषिणं प्रति पारतन्त्र्य-शेषत्वाभ्यां
विभूतित्वेन अतिशयावहत्वं इति चेत्, तदपि सर्वं चिदचित् समानम् ।
न च अनादि सर्वज्ञत्वादि साम्यं इह आनुरूप्यं, तस्यापि नित्यसूरि
साधारणतया तान् प्रति शोषित्वेन उक्तायाः तस्याः तेन स्तुति
अनुपपत्तेः । अन्यथा द्रव्यत्व चेतनत्वादिभिः अपि स्तोतव्यत्व प्रसङ्गात्
। अथ त्वयैतद्विष्णुना चाम्ब जगद् व्याप्तं चराचरं इत्यादि वचन
स्वारस्य अवगतात् विभूत्वात्

i) - स्वरूपத்தில் அனुरூபத்வம் என்று சொல்லலாம் என்றால் -
भगवानो विभुः पिराட்டियோ अणुः; இப்படி மாறுபட்ட स्वरूपं
உடையவளாதலால், இல்லாத அனூரூபத்வம், ஸ்தோத்ரமாகாது.

ii) स्वतन्त्रशेषियान भगवानेनக்குறித்து पराधीनैयாயும் शेषमा
युमिरुப்பதால், அவனுக்கு விभूதியாக, -மேன்மையை உண்டாக்கு
பவளாக- ஆகிறாள்; ஆக விभूतित्वத்தால் அனூரூபத்வம் என்றால் -
இத்தன்மை எல்லா चेतन-अचेतन वस्तु க்கும் பொதுவானதே !

iii) अनादि யாக எல்லாவற்றையும் அறிந்தவள்போன்ற गुणங்கள்
ஸமமாக இருப்பதால் அனூரூபத்வம் -என்றால், இதுவும் नित्यसूरि களுக்
குப் பொதுவானது. ஆக ஸ்தோத்ரமாகாது. மேலும், இந்த नित्यसूरि
களுக்குப் பிராட்டி शेषि என்றும் சொல்லப்பட்டதால், கீழ்ப்பட்டோ
ரின் குணம் தனக்கு இருப்பதாகச் சொன்னால் स्तोत्रमाकुमा?
இப்படி, பொதுவான தன்மைகளைச் சொன்னால் स्तोत्रமாகாது.

'ஆகலாமே' என்றால், द्रव्यत्व-चेतनत्वத்தாலும் स्तोत्रं செய்யலாமே!
iv) - 'श्री विष्णुपुराणத்தில் त्वयैतद्विष्णुना चांब जगद्व्याप्तं चराचरं'
(உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் இந்த चराचर ங்களடங்கியலோகம் வ்யா
பிக்கப்பட்டிருக்கிறது) எனச் சொன்ன வ்யாபிக்கும் தன்மையால்

अनुरूपत्वं विवक्ष्यते तदपि अयुक्तम्, जीवेश्वरकोटि विकल्प अनुपपत्तेः
 । जीवत्वं हि अणुत्व व्याप्तम्, क्वचित् जीवे तन्निवृत्तौ अतिप्रसङ्गः ।
 यथा सर्वगतो विष्णुः इत्यादि व्याप्ति वचनं सौम्यासौम्यैः जगद्रूपैः
 त्वयैतदेवि पूरितं इत्युक्त असङ्ख्यात विग्रह संबन्ध अभिप्रायं स्यात् ।

अनुरूपमेன்றால், இது, பிராட்டி ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவள் என்றா
 லும், ईश्वरकोटியில் சேர்ந்தவள் என்றாலும், பொருந்தவில்லை.
 எப்படியென்றால் :

a) உலகில் ஜீவனாக இருப்பதெல்லாம் அணுவாக இருக்கிறது;
 'பிராட்டி ஜீவனானாலும் விழு' என்னும் பக்தத்தில், அணு இல்லை
 என்று ஆகிறது. ஒரு ஜீவனில் அணுத்வம் இல்லை என்றாலும் இந்த
 பக்தத்தில் அதிபிரசங்க தோஷம் வரும். ஆக, வ்யாபிக்கும் தன்மையி
 னால் பிராட்டி அனुरூபமாக உள்ள ஜீவன்' என்று சொல்லி ஸ்தோத்ரம்
 செய்வது பொருந்தாது. இங்கு எடுத்த ச்ரீ விஷ்ணுபுராண ப்ரமாணம்
 எப்போது பிராட்டிக்கு வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறதோ அப்போது,
 அதற்கு எதிராக யுக்திகள் சொல்லக்கூடாது என்றால், 'இந்த
 ப்ரமாணத்தைத் தள்ளவில்லை; மாறாக இப் ப்ரமாணத்திற்கு வேறு
 விதமாக பொருள்கொள்ளவேண்டும் -எவ்விதமென்றால், சௌம்யா
 சௌம்யை: ஜகद्रूपै: त्वयैतदेवि पूरितं (சௌம்யங்களாயும், க்ரூரங்களாயு
 மிருக்கிற உன் ரூபங்களினால் இந்த லோகம் வ்யாபிக்கப்பட்ட
 டிருக்கிறது) என்ற இடத்தில் எப்படி 'எண்ணற்ற दिव्यमङ्गल
 विग्रहத்தை உடையவள்' என்று அர்த்தம் கொள்கிறோமோ அப்படியே,
 இங்கு சொன்ன ச்ரீ விஷ்ணுபுராண ப்ரமாணத்திற்கும்: यथा सर्वगतो विष्णु:
 போன்ற மற்ற वचनங்களுக்கும் பொருள் கொள்வது.

ईश्वरत्वे तु भगवतः अन्यत्वे तस्य समाधिकदरिद्रत्व श्रुति विरोधः। तदनन्यत्वे दंपतित्वादि अनुपपत्तिः / आनुरूप्यवचनं च अनर्थकं स्यात् । इमौ च अत्यन्त साम्य स्वरूपरेक्य पक्षौ पूर्वमपि निरस्तौ, अत्र भेदाभेद/काल्पनिक भेदाभेद पक्षौ च प्रामाणिकैः प्रतिक्षिप्ता इति। अत्रोच्यते - यत्तावदुक्तं इतर साधारणैः आकारैः स्तुति अनुपपत्तिरिति । तदसत्, व्यावर्ति अन्तरवत्त्वे च सति अनेक साधारणैरपि कैश्चित् स्तुति उपपत्तेः ।

b) 'பிராட்டி ईश्वरकोटि'யில் சேர்ந்தவள்' என்னும் படித்தில், 'भगवा' னைவிட வேறுபட்டவளென்றால், 'भगवानுக்கு ஸமமானவரோ மேற்பட்டவரோ இல்லை' என்னும் வேத வாக்யத்துக்கு முரண்படும். 'வேறுபட்டவள் அல்ல' என்றால், இவர்கள் பதி-பத்நி என்று (இரு வஸ்துவாகச்) சொன்னது பொருந்தாது. மேலும், 'अनुरूपं' என்று சொல்வதே வீண். (இரு வஸ்துக்களுக்கும்) தானே 'अनुरूपत्वं' சொல்லலாம் என்பது கருத்து. ஆக இது 'स्तोत्र' மாகாது.

இன்னும், 'மிகவும் சமமானவர்கள்-स्वरूपं ஒன்று' போன்ற படிங்களெல்லாம் முன்பேதள்ளப்பட்டன; இவ்விடத்தில், 'भेद' மும் 'உண்டு-अभेद' மும் 'உண்டு' என்பதும், 'भेद-अभेद' ங்கள் 'இரண்டும் கற்பனை' என்னும் படிங்களும் (இப்போது) 'प्रामाणिक' ங்களால் தள்ளப்படுகின்றன.

இந்த சமாधानத்திற்கு சுவாமி தேசிகனின் ஊடகம் :

'மற்றவர்க்கும் உள்ள சாதாரண ஆகாரங்களால் துதிப்பது ஸரியல்ல,' என்பது பொருத்தமற்ற வாதம். ஒரு பொருளை, வேறுபட்டதான/தனக்கே உரியதான தன்மைகளோடு, மற்றவை களுக்கும் உள்ள சில ஆகாரங்களால் 'स्तोत्र' செய்வதும் உண்டு.

स्तूयते हि सर्वेश्वरोऽपि नित्यमुक्त साधारण आकारैः सर्वज्ञत्वादिभिः ।

2) यत्तु विभुत्वे जीवेश्वरकोटि विकल्प अनुपपत्तिरिति, तत्र केचित् एवं परिहरन्ति जीवत्वेऽपि अस्याः विभुत्वं न विरुध्यते, जीव विषय अणुत्व श्रुतिः हि न सर्वजीव व्यापिनी, तत्तत्प्रकरण सन्निहितेषु बद्धेषु एव तत्प्रवृत्तेः । वालाग्र इत्यादौ तु स चानन्त्याय कल्पते इति मुक्तविषयः वाक्यशेषः आत्मनां निर्विकारत्व स्थापनात् धर्मभूतज्ञानद्वारा व्याप्तिं अभिसन्धते ।

எப்படியெனில், நிய-முக்ரங்களுக்கும் பொதுவான தன்மைகளான சர்வஜத்வம் முதலியவையால் பரவான் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுவ தில்லையா?

இரண்டாம் பக்ஷம் லக்ஷ்மி அணுயில்லைவிழுதான். ஆனால் ஜீவன் 'பிராட்டி விழு' என்னும் பக்ஷமானது, அவளை ஜீவன் என்றாலும் அல்லது ஸ்வரன் என்றாலும் ஒன்றுக்கும் பொருந்தவில்லை' என்ற வாதத்திற்கு, சிலர் இவ்வாறு பரிஹர் சொல்கின்றனர்:

1) பிராட்டி ஜீவாத்மாதான்; இருந்தாலும், விழுவாக ('எல்லா இடத்திலும் வ்யாபித்தவளாய்') இருக்கை விரோதமன்று. ஆனால், 'ஜீவாத்மவை வேதம் அஹு என்கிறதே' என்றால், அது எல்லா ஜீவன்களைப் பற்றியதல்ல; வேதத்தில் அந்தந்த ப்ரகரணங்களில் ஸமீபத்தில் சொன்ன **வத்தஜீவ**ர்களை மட்டுமே குறிக்கும். 'வாலாஹ்' என்று தொடங்கும் **ஓபநிஷத்வாக்ய**த்தில், 'ச ச அநந்யாய கல்பதே' (அவன் அளவில்லாதவன் ஆவதற்குத் தகுந்தவனாகிறான்) என்று **முக் ஜீவ**ன் விஷயமாக மேலே கூறும் வாக்ய ஶேஷமானது, **தர்மபூதஜ்நான**த்தினால் அமையும் **முக்**னுடைய **வ்யாபி**யைத்தான் சொல்வதாம்.

एवं सर्वमेवाविशन्ति इत्यादीनि वाक्यान्तराण्यपि । एतच्च प्रदीपवत् आवेशः इत्यादि सूत्रेषु प्रदर्शितम् । नित्येषु च संप्रतिपन्न जीवसाजात्य आगतस्य अणुत्वस्य बाधकश्रुति अभावात् अनुग्राहक सद्भावाच्च स्वीकारः । लक्ष्यास्तु तथैव प्राप्तस्य अणुत्वस्य अनन्यथासिद्ध व्यापित्व वचनं बाधकम् । न च सर्वगतादि शब्दानां सार्वत्रिक अवतार सर्वशेषित्वादि प्रतिपादकत्वं कल्प्यम् ; यथाश्रुत स्वीकारे विरोध अभावात् ।

ஏனெனில், ஜீவனின் விகாரமற்ற தன்மையை வேதங்கள்
स्थापित्तिருக்கின்றனவே!

धर्मभूतज्ञानத்தின் மூலம் அமையும் व्याप्तியை வேதம்
வேறு இடத்தில், सर्वमेव आविशन्ति (எல்லா வஸ்துக்களிலும்
நுழைகிறார்கள்) என்றும் கூறுகிறது. सूत्रத்திலும்(4.4.15) இதுவே,
प्रदीपवत् आवेशः (விளக்கு, தன் குणமாகிய प्रकाशத்தால் எல்லா
இடத்திலும் व्यापிப்பதுபோல, आत्माவும் தன் குणமாகிய धर्मभूतज्ञान
த்தினால் எல்லாவிடத்திலும் व्याபிக்கிறான் என நிரூபிக்கப்பட்
டது. नित्यர்கள், जीवात्मा என்ற जातियைச் சேர்ந்ததால், अणु
என்பதாகிறது. மேலும், இதை विरोधिக்கும் वेदवाक्यங்கள் இல்லை
என்பது மட்டுமின்றி अनुगुणமான वाक्यங்களுமுள்ளன. लक्ष्मीயை
अणु என்னலாமேவென்றால், (எங்கும் व्यापित्तिருக்கிறான்" எனும்)
வேறு அर्थமே சொல்ல முடியாத वाक्यமானது, தடுக்கிறது.

2) यथा सर्वगतो विष्णुः என்றதிலோ) सर्वगत என்ற पदத்
திற்கு, 'எல்லா இடங்களிலும் अवतारம் செய்திருப்பது, எல்லா वस्तु
க்கும் शेषियायிருப்பது' போன்ற अर्थங்களை कल्पिப்பதைவிட,
நேரான பொருளை -(எங்குமிருப்பது எனச்)- சொல்வது
विरोधமில்லை.

नापि मुक्तवत् धर्मभूतज्ञानद्वारा व्याप्ति कल्पनं युक्तं ; तद्वत्
बाधकश्रुति अभावात् । विभुद्वय असंभव इह बाधक इति चेत्, न,
कालतत्वे नित्यमुक्तेश्वराणां धर्मभूतज्ञाने च विभुत्व स्वीकारात् ।
जीवलक्षणमपि परतन्त्र-चेतनत्व मात्रं; अणु- चेतनत्वं तु एतद्व्यतिरिक्त
जीवविषयम् ।

अथवा जीव लक्षणे अणु शब्दः परिच्छिन्नमात्र परः सन्
अमुष्यां भगवत्पराधीनायां स्वातन्त्र्यगुण परिच्छेदेन वर्तताम् ।

3) மேலும், முக்ரரப்போல் ஧ர்மபூதஜ்ஞானத்தினால் எங்கும் இவள்
வ்யாபிக்கிறாள்' என்று கல்பிப்பதும் உசிதமல்ல; ஏனெனில்,
அப்படியான பாடகசுரூதி களேதும் இவள் விசயத்தில் இல்லையே !

4) 'எல்லா இடத்திலும் வ்யாபிக்கும்படியான, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட
வஸ்துக்கள் இருக்கமுடியாது. (ஆக ஧கவா ன் சர்வவ்யாபியாக இருக்கும்
போது, இவளும் வி஡ுவாக இருப்பது அஸம்஡வ்) என்று சொன்னால்
அதுவும் தவறு. காலம், ஈஸ்வர-நித்யசூரி-முக்ரர்களுடைய ஧ர்மபூத
ஜ்ஞானம், ஆகிய இருவஸ்துக்களுமே எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபித்
திருப்பதை (வி஡ுவாக) ஒப்புக்கொண்டுள்ளோமே !

ஆக, பரதந்ர சேதநத்வ் மட்டுமே ஜீவனுக்கு பொதுவான
லக்ஷண்; அணுத்வேசதி சேதநத்வ் என்பது, பிராட்டியைத்தவிர மற்ற
ஜீவர்களைப்பற்றியது. (இவ்வளவால் பிராட்டி ஜீவனாக இருந்த
போதிலும், வி஡ு என்று சொல்லப்பட்டது)

5) அப்படியில்லை, பிராட்டியை அணு என்று வைத்துக்
கொண்டாலும் ஜீவலக்ஷணத்தில் சொன்ன அணு என்ற பதத்திற்கு
'அளவிடப்பட்டது' என பொருள்கொண்டு, ஡கவானுக்கு அதீந
மான பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்ர்ய் என்ற குண் அளவிடப்பட்டிருப்பதால்,

एवं च जन्माद्यधिकरणे भाष्यं अनन्त पदं देशकालवस्तु परिच्छेद रहित स्वरूपमाह । सगुणत्वात् स्वरूपस्य स्वरूपेण गुणैश्च आनन्त्यम् । तेन पूर्वपदद्वय व्यावृत्त कोटिद्वय विलक्षणाः सातिशय स्वरूप स्वगुणा नित्या व्यावृत्ताः इति ।

அந்த அபிபிராயத்தில் அவளை அஃபு என்று கூறலாம். இப்படி அஃபு என்ற சொல், 'அளவிடப்பட்டது' என்ற பொருளில் எங்காவது கையாளப்பட்டிருக்கிறதா? என்றால் :

श्री भाष्यத்தில் जन्माद्यधिकरणத்தில் 'अनन्त-पदं देश-काल-वस्तु परिच्छेदरहित स्वरूपमाह । सगुणत्वात् स्वरूपस्य, स्वरूपेण गुणैश्चानन्त्यम् । तेन पुर्व पदद्वय-व्यावृत्त कोटिद्वय विलक्षणाः सातिशय स्वरूपस्वगुणाः नित्याः व्यावृत्ताः [அனந்த என்னும் பதம், भगवानिन् ஸ்வரூபம், இடத்தினாலும், காலத்தினாலும், வஸ்துக்களினாலும் அளவிடப்படமுடியாததைச் சொல்கிறது. அந்த ஸ்வரூபம் குணங்களை எப்போதும் கூடியிருப்பதால், भगवानुदைய ஸ்வரூபம்-குணம் இரண்டினுடைய அளவிடப்படமுடியாமை சொல்லப்பட்டது. सूत्रத்தில் अनन्त-पदத்திற்கு முன்பாக சொல்லப்பட்ட सत्य-ज्ञानं என்ற இரண்டு पदங்களையும் சேர்த்து, 'सत्य-ज्ञान-अनन्तं ஆகிய மூன்று குணங்களையும் உடையது ब्रह्म' எனப்பட்டது. चेतनர்களில் அந்த ब्रह्मமானது யார் என்று ஆராய்ந்ததில், இந்த மூன்று குணங்களுமே இல்லாததால் बद्ध-मुक्तர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள்.) முதல் இரு குணங்கள் இருந்தபோதிலும், மூன்றாவதான अनन्तं என்பது இல்லாததால் (அதாவது அஃபுவான தன்னைவிட உயர்ந்ததும், स्वरूपத்தில் आनन्त्य-गुणமும் உள்ள, ईश्वरனை உடையவர்களான) नित्यர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள். (ஆக இந்த மூன்றையும் உடைய ईश्वरனே ब्रह्म எனத் தெளிவிக்கப்பட்டது.)] என்று கையாண்ட முறைதானே இது.

अत्र ह्यन्येषां नित्यानां स्वरूपतः गुणतश्च सातिशयत्वेन व्यावृत्तत्वं,
लक्ष्यास्तु स्वरूपतः निरतिशयत्वेऽपि पारतन्त्र्यादि योगात् गुणतः
सातिशयता व्यावृत्तता युज्यते । तथा च जगत्कारणत्व लक्षणेऽपि
व्यापारतः सातिशयत्वात् व्यावृत्तत्वम् । अतः जीवत्वेऽपि अस्याः
स्वरूप विभुत्वेन पतिस्वरूप आनुरूप्यं इति ।

3) अपरे तु अस्याः चेतनत्वात् अचिदन्यत्वं, विभुत्वात् जीव अन्यत्वं,
पारतन्त्र्यात् ईश्वर अन्यत्वं च । नहि सदसद् विलक्षण

இந்த இடத்தில், स्वरूपத்தாலும் गुणத்தாலும் தனக்கு மேற்
பட்ட वस्तुவை भगवाனை உடையவர்களாததால் ब्रह्मத்தைவிட
வேறான) नित्यர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டார்கள். लक्ष्मीயோ,
स्वरूपத்தால் எல்லையில்லாதவளாக (विभुவாக) இருந்தபோதிலும்,
पारतन्त्र्यं முதலிய அளவிடப்பட்ட गुणத்தை உடையவளாதலால்,
வேறுபடுத்தப்பட்டாள், என்று சொல்வதே பொருந்தும். இப்
படியே जगत्कारणत्व लक्षणத்திலும் கூட, व्यापारத்தினால் தனக்கு
மேற்பட்ட वस्तुவை भगवाனை உடையவளாகையால், இவள்
வேறுபடுத்தப்பட்டாள். இவ்வளவால், जीवனானாலும் पिराட்டி
स्वरूप विभुत्वத்தினால் भगवाனுடைய स्वरूपத்திற்கு अनुरूपபையாக
இருக்கிறாள் என்பது தேர்ந்தது.

மூன்றாவது पक्षம் (पिराட்டி தனி தத்)

पिराட்டி चेतனையாய் இருப்பதால், अचिद्वस्तुவைவிட
வேறுபட்டவள்; विभुவாய் இருப்பதால், जीवர்களைக் காட்டிலும்
வேறுபட்டவள்; पारतन्त्र्यं உடையவளாகையாலே ईश्वरனைக்காட்
டிலும் வேறுபட்டவள். 'இப்படிச் சொன்னால் सदसद्विलक्षण -

आदिषु इव अत्र विरोधः; जीवेश्वररूपेण विविध आत्मविभाग वचनेषु तु अस्या अनुक्तिः अविवक्षा मात्रात् । वस्तुतस्तु पति- पुत्र-व्यावृत्तपत्नी न्यायेन लक्ष्याः कोट्यन्तरत्वं, तत्र लक्ष्या अपि सत्ता भगवदधीना, भगवतस्तु वैभवं रत्नप्रभा-पुष्प परिमल न्यायेन लक्ष्यायत्तम्।अतः अत्रापि पतिस्वरूप आनुरूप्यं पत्नीस्वरूपस्य सुगममिति ।

4) अन्ये तु स्वरूपस्थितिः एवमस्तु, तथापि सेयं ईश्वरकोटिः, विभूतिद्वय शोषित्वादिमात्रेण तल्लक्षणसिद्धेः ।

தாவது, சத்தைவிடவும் அசத்தைவிடவும் வேறுபட்டது' என விரோதமா கக் கூறுவதாகாது. (ஆக இவள் ஒரு தனி த்வுத்தான்).

ஆனால் ஆத்மாவின் பிரிவுகளாக, ஜீவன்-இசுவரன் என்று தானே சொல்லப்பட்டது; பிராட்டி சொல்லப்படவில்லையே' என்றால், அந்த இடத்தில் பிராட்டியை நிரூபிப்பதில் நோக்கு இல்லை என்பதுதான் காரணம். (அதனால் சொல்லவில்லை) உண்மையில் பதி-புத்ரர்களைவிட பத்னி வேறுபட்டவளாகயிருப்பதுபோல, லக்ஷ்மியும் வேறுபட்டவள். அப்படியிருக்கையில், அவளுடைய ச்வரூபம் ஢கவானுக்கு வசப்பட்டது; ஢கவானுடைய வை஢வம்(மஹிமை)-ரத்னத்துக்கு கான்திபோலவும், புஷ்பத்துக்கு வாசனை போலவும்- லக்ஷ்மி வசப்பட்டது. ஆக பிராட்டியின் ச்வரூபம், ஢கவானின் ச்வரூபத்துக்கு அநுரூபமானது என்பதும் கிடைக்கும்.

நான்காவது பக்ஷம் : (பிராட்டி விபுவான இசுவரகோடியைச் சேர்ந்தவ ளானாலும், ஜகத்காரணத்வாதிகள் அவளுக்குக் கிடையாது.)

பிராட்டியின் ச்வரூபத்தின் நிலைமை, கீழே சொன்னது போல் இருந்தாலும், 'இரு வி஢ூதிகளுக்கும் ஶோषியாகையாலேயே'

तत्र सर्वशेषित्वादिकं भगवतः । अस्यास्तु तदितर सर्वशेषि- त्वादिकं
इति विभागः । अनुरूपत्वं तु पूर्ववदेव, जगत् कारणत्वादि ब्रह्मलक्षणं
तु पतिमात्रगोचरम् । अत एव तस्य सर्वेश्वरत्वं समाधिकदरिद्रत्वं च
इति ।

तदिदं पक्षत्रयं अन्योन्यं अनतिविप्रकृष्टम् । जीवादि
समाख्यानिवेशे तु मिथो विवादः । प्रागुक्तेन सहैतेषु पक्षेष्वत्र चतुर्ष्वपि ।
स्वतन्त्रपति नित्येच्छासिद्धं सर्वमिदं श्रियः ॥

இவள் ஈஸ்வரகோடியைச் சேர்ந்தவள். இப்படியானாலும், 'எல்லா
வस्तुவுக்கும் 'शेषियாவது' முதலியவை 'भगवानுக்குள்ளது ; '
भगवानைத் தவிர மற்றெல்லா வस्तुக்களுக்கும் 'शेषियாயிருக்கை'
முதலியவை பிராட்டிக்குள்ளது, என்று பிரித்துக் கூறலாம்.

अनुरूपमायीरुக்கை என்பது, கீழே கூறியதுபோலே இருக்
கட்டும். ஆனால் 'जगत्कारणत्वं' என்பது பதியான 'भगवानுக்கு
மட்டுமே உரியது. இதனாலேயே அவன் 'सर्वेश्वरன்; 'समाधिक
दरिद्रன் - 'समान'மானவர்களும் 'மேற்பட்டவர்களும் இல்லாதவன்
- என்பதும் கிடைக்கின்றன.

2-3-4வது பக்ஷங்களுக்கு 'समाधानமும் 'स्वामि' देशिकனின்
(5-வது) பக்ஷமும் :

இரண்டு-மூன்று-நான்கு ஆகிய இம்மூன்று பக்ஷங்களும்,
பிராட்டிக்கு 'जीवन' முதலிய பெயரிடுவதிலே மட்டும் விவாதம்
செய்தனவே தவிர, கருத்தால் வேறுபட்டவைகளல்ல.

இருந்தபோதிலும், இந்நான்கு பக்ஷங்களாலும் "லக்ஷ்மிக்கு
சொன்னவையெல்லாம் 'स्वतन्त्र-पதியான 'भगवानுடைய 'नित्येच्छे'
யினால் உண்டானவையென்றும்;

अपि चैवं 'न तस्येशे कश्चने' त्यादि दर्शनात् ।
अतश्चतुर्भिरप्येतैः पत्यावैश्वर्यं विश्रमः ॥

5) अत एव नर संबन्धिनो नाराः इति नरशब्दार्थत्वेऽपि
अस्याः पतिवत् तदिच्छायत्तं प्रधान प्राप्यत्वादिकं अविरुद्धम् । आकार
साम्येऽपि क्वचित् व्यापारः भिद्यते । सर्वकर्तुः वल्लभा प्रीति उद्देशेन
तत्तल्लीलाप्रवृत्तेः तस्यापि तदन्वयोक्तिः अविरुद्धा । सहारब्धेऽपि कार्ये
लौकिकपति न्यायेन पति प्राधान्य व्यपदेशः पतिकर्तृकत्वमात्र
व्यपदेशः च उपपन्नः ।

'न तस्येशे कश्चन'(भगवानுக்கு ஒருவனும் ईश्वरனில்லை) என்றும்
தீர்கிறது. ஆக, இந்த பக்தங்களால் பதியான भगवानिடத்திலே
ईश्वरत्वं உள்ள தென்பது முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆதலாலேயே:

5-a) 'नर संबन्धिनो नाराः' என்று नर शब्दத்தின்
பொருளாகப் பிராட்டியும் இருக்கிறாள். ஆனால் प्रधान प्राप्यत्वं
(முக்கிய प्रयोजनமாகும் தன்மை) முதலியவை भगवानुக்குத்தானே
स्वतः உண்டு; இவளுக்கு, அவன் इच्छैப்படித்தானே ஏற்படும்
என்றால், இது विरुद्धமல்ல. இருவருடைய आकारங்கள் ஸமமாக
இருந்து கொண்டே, சிற்சில व्यापारங்கள் வித்யாஸப்படுகின்றன !

b) பிராட்டியின் प्रीतिயைக் கருதியே, सर्वकर्ताவான भगवान्
அந்தந்த லீலைகளில் ஈடுபடுவதால், பிராட்டிக்கும் அந்தந்த
லீலைகளில் संबन्धம் உண்டு என்று கொள்வது विरुद्धமல்ல.

c) கார்யங்களை இருவரும் சேர்ந்து ஆரம்பித்தபோதிலும்,
पतिக்கு प्राधान्य/ पति மட்டுமே காரணம் என்றது, 'உலகவழக்கில்
पतिயைமட்டும் சொல்வதுபோல்', பொருத்தமானதே.

पतिबुद्ध्यधीनस्यापि पत्न्या गुणभावस्य उभयेच्छासिद्धत्व व्यपदेशः,
तस्या अपि तथैव इष्टत्व अविशेषात् उपपद्यत इति गमनिका इति ।
अत्र सर्वभूतेश्वरत्वादि वचनसाम्यात् अस्या गुणभाव उभयेच्छाप्रयुक्त
इति केचिदाहुः ।

अन्योन्येच्छा विघातादि निवृत्तौ तत्परत्वतः। ऐककण्ठ्यमशेषाणां
आगमानां भवत्विति ॥ पञ्चस्वेतेषु पक्षेषु कश्चिदेक प्रमाणवान् ।
सलक्ष्मीकस्य साम्राज्यं सर्वथा सुप्रतिष्ठितम् ॥

d) पतिपिनुदय एण्णत्तिर्कु अधीनमाक पत्नियिन् भावम्
இருக்கும்போதிலும், அது 'இருவருடைய இச்சையினால் உண்டா
னது' என்ற கூற்று, 'அவளுக்கும் அவ்வாறே, மாறுபாடு
இல்லாமல், இஃமக உள்ளமையால் பொருத்தமானது' என்று
சொல்வதே சிறந்த முறையாகும்.

இங்கு 'சர்வभूतेश्वरன்' என்ற வचனம் இருவருக்கும் பொது
வாயிருப்பதால், 'கணவனுக்கு இவள் பராधीनமாயிருப்பதும்,
இருவருடைய சङ्कल्पத்தினால் ஏற்பட்டது' என்று சிலர் கூறுவர்.

e) ஒருவர்க்கொருவரின் சङ्कल्पத்திற்கு மாறுபாடு இல்லாமையால்,
அவர்களை பரமாகக் கூறுகின்ற எல்லா ஆகமங்களுக்கும்
ஒற்றுமை உண்டாகிறது.

இப்படி, இப்படித்தையும் சேர்த்த ஐந்து பக்கங்களில்,
ஒன்றுதான் ப்ராணங்களை ஒட்டியது. எப்படியானாலும், ராஜாவாக
யிருக்கையென்பது 'எல்லாவிதத்தாலும் லக்ஷ்மியோடு சேர்ந்த
நாராயணனுக்கே உள்ளது' என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அறிஞர்க்கும்,
ஒரு சில அங்களில் சந்தேஹமிருந்தாலும், உபயுக்த அங்களில்
தெளிவு உண்டானால், உபாயமும் பலமும் சித்திக்கும்.

इहैवं क्वचिदंशे तु संशयेऽपि विपश्चिताम् । उपयुक्तांश
वैशद्यात् उपाय फल संभवः ॥ अत्र स्वमित्व सौलभ्य फलदत्व
फलत्वतः । आनुरूप्येण संबन्धः श्रीपतौ दर्शितः श्रियः ॥

अपि चात्र द्वयार्थ अनुसन्धित्सता श्रीशब्द निरुक्तयश्च तत्र
तत्र सूचिताः । मत्वर्थस्तु नित्ययोगस्वरूप रूपादि सर्व विषयतया
चतुर्थश्लोके व्यञ्जितः । नारायण शब्दार्थोऽपि कान्तः ते पुरुषोत्तमः
;शान्तानन्त महाविभूतीत्यादिभिः संग्रहेण उक्तः । चरण शब्द उपलक्षित
विग्रहयोगोऽपि मूर्त ब्रह्मेत्यादिना प्रदर्शितः ।

இங்கு चतुःश्लोकीயில், முதல் श्लोकத்தால் பிராட்டியின்
स्वामित्वமும்; இரண்டாவதால் सौलभ्यமும்; மூன்றாவதால்
फलदत्वமாகிற उपायत्वமும்; நான்காவதால் फलமாக இருக்
கையும் கூறப்படுவதால், இந்த अनुरूपத்தினால், (இதே தன்மை
களுடைய) भगवानோடு लक्ष्मिயினுடைய अनुरूपமான संबन्धம்
(ஒன்றாகவே அமையும் தன்மை) காட்டப்பட்டது.

மேலும், இங்கு द्वय-अर्थानुसन्धानத்தில் आशेகொண்டு :
श्री- शब्द பல निरुक्तिகளோடு आङ्काङ्के குறிக்கப்பட்டது;
मत् - என்பதின் अर्थமான नित्ययोगமானது, स्वरूप-रूपादिक
ளையும் கொண்டதாக 4-வது श्लोकத்தில் तेளிவாக்கப்பட்டது;
नारायण - शब्दத்தின் अर्थம், कान्तस्ते पुरुषोत्तमः, शान्तानन्त महा
विभूति इत्यादिकளால் குறிக்கப்பட்டது.
चरण - शब्दத்தினாலே उपलक्षितமான दिव्यमङ्गल विग्रह योग
மானது, मूर्त-ब्रह्म என்பவையால் विरिवाकச் सोलலப்பட்டது.

एवं संक्षिप्त सिद्धांश विशदीकार पूर्वकम् । साध्यं प्राप्यमुपायं च
स्तोत्रे संदर्शयिष्यति ॥

கவிகதகசிंह இத்஥் த்ரய்யந்நாசாரீ இத்ய஢ி஢்யாத:। வ்யவூபுத
யாமுநவி஢ிதா஢் ர஢ாஸ்துதி஢் வே஢்கடேசகவி:।

- इति श्री कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य
वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
रहस्यरक्षायां चतुश्श्लोक्यधिकारः -

இவ்வாறு, **चतुःश्लोकीयि**ல் சுருக்கமாகச் சொன்ன
सिद्ध मान उपाय-फलங்களை, ஸ்ரீ ஆளவந்தார் **स्तोत्ररन्**
த்திலே விரிவாகக்கூறி **साध्य मान प्राप्य-उपाय**ங்களையும்,
அருளுகிறார். கவিতார்பிக சி஢ம் / த்ரய்யந்நாசாரீன் என்று
ப்ரஸித்த ரான வே஢்கடேச கவியானவர், ஆளவந்தாரால்
அருளிச்செய்யப் பட்ட ஸ்ரீ ஸ்துதிக்கு, இவ்வாறு விரிவாக உரை
ஸாதித்தார்.

[स्वामि देशिकன் चतुःश्लोकी भाष्यத்தின் முடிவில் ஐந்து
பக்ஷங்களைக்கூறி, 'कश्चिदेक प्रमाणवान्' - இதில் ஏதோ ஒன்றுதான்
ப்ர஢ாணத்தை உடையது - என்று முடித்திருக்கிறார். இதவைத்து
சிலர், 'முதல் நான்கு பக்ஷங்களில் ஏதோ ஒன்றோ, அல்லது,
'நான்காவதோதான் அவருடைய பக்ஷம்'; என்றோ; அல்லது,
'அவருக்கே ஸ்ரீ த்வத்தைப்பற்றி' தீர்மானமாகச் சொல்லமுடிய
வில்லை' என்றோ, பல தவறான கருத்துக்களைக் கூறுகின்றனர்.

இதற்கு சுருக்கமான பதில் : चतुःश्लोकीयिनाல் ட்யக்தின்
 அர்த்தானுசந்நானமே ஸ்ரீஆளவந்தாரின் உதேசயம் ; அதை அடியொற்றி
 ஸ்வாமிதேசிகனும் ஫லஸ்ருதியாக "சிலருக்கு சில அங்களில்
 சந்நேஹம் இருப்பினும், உபயுக்ர அங்களில் தெளிவிருந்தாலே,
 உபாயமும் ஫லமும் சித்க்கும்" என்று முடித்தார்; (அதாவது ஶ்ரீ
 தத்வ நிர்ணயமானது இங்கு விவக்ஷை இல்லை, என்பது தெளிகிறது.)

ஸ்வாமி தேசிகனுடையவும் (ஶ்ரீதத்வ சித்க்காஜ்ஜநம்,
 ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்) இன்னும் பெரியோர்களுடையவும்
 (லக்ஷ்மியுபாயத்வ நிர்ணயம், ஶ்ரீ விஶுத்வ சமர்த்தநம், ஫்ர஫ந்ந஫ாரிஜாதம், நயத்யுமணி
 ஶூமிகா ஫ோன்ற) மற்ற ஶ்ரந்நங்கல்- விளக்கங்கள் மூலம், 'ஸ்வாமி
 தேசிகனுக்கு சம்மதமானது, ஐந்தாவது ஫க்ஷமே' என தேசிக
 ச஫்஫்ரதாய துரந்நரர்களான ஫ல ஫ூர்வாசாரியர்கள் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள்.]

/ ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம் /

/ சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம் /

/ ஶ்ரீரஸ்து /

संस्कृत प्रमाणங்கள்

	<u>பக்கம்</u>		<u>பக்கம்</u>
अकारेण	9	अङ्गीकारिभिः (प्रा०कु०)	63
अजिता (ल.सु.१००)	11	अदिति द्यौः(अदिति सूक्तं)	52
अनन्ता वै वेदाः	20	अनवधिकमहिमा (वे.सु.१५)	51
अनौपम्या (पं.रा.५)	63	अपक्षय (वि.५)	85
अपूर्वनानारस (सं.र. 44)	22	अशनाया	85
अस्येशाना (தைத். 4-4-12)	19	अहं रुद्रेभिः (वाक् सूक्तं)	52
अहं श्रद्धा च	62		
आत्मविद्या (वि.५)	81	आनन्दं ब्रह्मणः (தை.ஆ.)	48,55
आनीतवादं	59		
इति प्रसादयामसुः (र.व)	22	इति विविधं (वि.५)	19
इन्द्रो मायाभिः (पं.र)	15		
ईशरीं सर्व (प्रा०सु.७)	19		
उत्तमः पुरुषः	6		
एक इद् राजा	65	एको ह वै (ம.ஹோ.ப)	21
एकः शास्ता	65	एतौ तौ (பார. சா 530-19)	16
एष सर्वभूत (ஸ.பா)	22		
करुणाग्रा नत	58	करुणां वेदमातरं (ल.सु)	58
कल्पान्ते (वि ५)	9	क्रीडसि श्री (प्रा० सु.७)	63

कृत्वा मत्स्थानि (ऽऽऽऽ) 61	कः कुप्ये त् (ऽऽऽऽ) 74
कः श्रीः श्रिय 5	क्षरात्माना 65
क्षिप्र प्रसादिनीं 72	
जगद्व्यापार वर्ज 66	
ततो भूयः (ऽऽऽऽ) 61	ततोऽवलोकिता 74
तमीश्वराणां 63	तया सहासीनं (ऽऽऽऽ ३९) 10
तस्य यथा 77	तस्यवीर्यं (ऽऽऽऽ.५२-५-२२) 10
तस्य शक्तिद्वयं (ऽऽऽऽ.६५) 65	तुल्यशील (ऽऽऽऽ.५-१६-५) 3
तेनेऽयं स च (ऽऽऽऽ) 61	त्वया देवि 74
देवत्वे देवदेहेयं 92	देवि त्वन्महिमा (ऽऽऽऽ.१०) 52
दैत्य दानव 68	दैवी ह्येषा (ऽऽऽऽ ७-१४) 15
द्वाविमौ (ऽऽऽऽ १५-१६,१६,१७) 6	
धर्मनित्ये (ऽऽ.६.६५) 58	
न तत्समश्च 31	नते वर्णयितुं (ऽऽऽऽ.५.१-९-१३३) 21
नमामि कमलां (ऽऽ.६.६५) 72	नारीणां (ऽऽऽ १-१-२७) 7
नित्यैवेषा जगन्माता 92	नेता गमयिता (ऽऽऽऽ.५ ६-५-७३) 18
नेत्रं गायत्रं (ऽऽऽऽ ५.३) 6	

पतिं विश्वस्य	55	पद्मयोनिरिदं (ऽऽऽऽऽऽ) 78
पद्मे स्थिता (ऽऽऽऽऽऽ) 72		परमब्रह्मभूतस्य (ऽऽऽऽऽऽ 6-5-77) 18
पराऽस्य शक्तिः (ऽऽऽऽ 6) 21		पश्य मे (ऽऽऽऽ) 90
पादोऽस्य	85	पापानां वा (ऽऽऽऽ 6-116-44) 22
पितेव त्वत्प्रेयान्	66	पुण्यापुण्य
पुं प्रधानेश्वरी	56	प्रणिपात प्रसन्ना (ऽऽऽऽ) 72
प्रतापोष्मल	68	प्रेष्यस्य क्षमितव्यं (ऽऽऽऽ) 54
ब्रह्माणं इन्द्रं	88	ब्रह्माद्याश्च
ब्रह्माद्याः सकलादेवाः	21	75
भगवच्छब्द (ऽऽऽऽ 6-5-76) 18		भगवन्नारायण
भवास्तु (ऽऽऽऽ 2-31-25) 9		5,52
भोगोपोद्घात	6	भोगप्रिया (ऽऽऽऽ 120) 11
मत्स्यः कमललोचनः	77	मद्धर्मधर्मिणीनित्यं
मनसैव (ऽऽऽऽ 5-22-15) 21		92
मातृत्वैकरूपां (ऽऽऽऽ 6) 7		महत्यापदि
मूर्तब्रह्म	88	19
मेधा श्रद्धा	62	मायां तु (ऽऽऽऽ 4-10) 14
मोदते भगवान् (ऽऽऽऽ 40-78) 19		मेधादेवी (मेधासूक्तं) 52
यतो वाचो (ऽऽऽऽ) 20		मैत्रेय भगवत् (ऽऽऽऽ 6-5-72) 18
यं पश्येत्	76	यतोऽहं आश्रयः
यस्मात् परं	63	5
		यस्मात्
		7
		यस्यायुत (ऽऽऽऽ 1-9-53) 21

यस्या वीक्ष्य मुखं (पुत्रं षुत्)63	यामालंब्य	80
यो लोकत्रयं (कैः) 56		
रामानुजं (रामा) 6		
व्यापन (पुत्रं पाषं) 56	व्यापनात् (कैः) 56	
वैकुण्ठे तु 13		
शक्तिचक्रस्य (षुत्. षुत्) 65	शास्ता चराचरस्य 65	
शास्ता विष्णुः 65	श्रद्धयादेवः(श्रद्धासूक्तं) 52,62	
श्रयन्तीं (अव्धिं 21.8) 17	श्रियः श्रियं 5	
श्रियः श्रीश्च (रामा) 62	श्री वल्लभ 6	
श्रुणाति (अव्धिं 51.62) 12	शेष शेषाशन (वै.कृत्) 13	
सकृत्विभाता 81	स च भूतेषु (वै.पु 6-5-75)18	
स बिभ्रत् (वै.पु. 2-5-23) 10	समस्त कल्याण (वै.पु.6-5-84)21	
सर्वकामप्रदां (पं.रा.पु) 80	सर्वातिशायिनी (पं.रा. पु) 63	
सर्वोत्कृष्टा (पं.रा. पु) 63	सामर्ग्यजुर्मयीं (कृत्. षुत्)73	
सीतायास्तेजसा (रामा) 68	सुपर्णः (कै.कृत्. 4-1-42) 11	
सौम्यासौम्यैः 68		
ज्ञानवैराग्ययोः (वै.पु 6-5-74)18		

	<u>பக்கம்</u>
அழுக்குடம்பு (திருக்குறு. 12)	48
உனக்கேற்கும்	6
உன் தொல்புகழ் (திருவாய் 3.1.7,8)	48
என் திருமகள் (திருவாய் 7-2-9)	5
தனக்கும் தன் (திருவாய். 8-4-6)	22
திருவுக்கும் (பெரிய.தி 7-7-1)	5
பித்தர் பனிமலர்	6
பேசுவார் (மூ திருவந் 21)	48

चतुःश्लोकी भाष्यத்தில் उदाहरित्त न्यायங்கள்

	<u>பக்கம்</u>
कैमुतिक, काकु न्यायः	4,13,15,78
काकाक्षि न्यायः	11
दैत्यमोहन भूमिका परिग्रह न्यायः	29
घटाकाश न्यायः	32
अग्रप्रायन्यायः	35
विभूत्यध्याय न्यायः	42
जायापत्यो न विभागः न्यायः	44
देवता द्वन्द्व हविः न्यायः	46
'प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे' न्यायः	53
रत्न-काञ्चनादि न्यायः	91
सन्नियोगशिष्ट न्यायः	92
शर्करान्वित दुग्धः न्यायः	92
समान न्यायः	95
पति पुत्र-व्यावृत्त पत्नी न्यायः	105
रत्नप्रभा-पुष्पपरिमल न्यायः	105
लौकिकपति न्यायः	107

चतुःश्लोकी भाष्यकृतील उदाहरिकृत ब्रह्मसूत्र/श्रीभाष्य पङ्क्तिकल

	<u>पङ्कळ</u>
- प्रकृतिश्च प्रतिज्ञा दृष्टान्त अनुपरोधात् (1-4-23)	27
- श्रेष्ठश्च आनीदवातं	60
- न च पर्यायादपि अविरोधः विकारादिभ्यः	96
- अनन्त पदं देश-काल-वस्तु नित्याः व्यावृत्ताः (जन्माद्यधिकरणं)	103